

VZTAHY V ZRCADLE AURY

Jak energetická pole ovlivňují lidské soužití

Manuela Oetingerová

Z německého originálu: *Beziehungen in Spiegel der Aura* (2005),

Přeložil: Eduard Světlík (2005), 1. vydání (2006)

Digitalizace: 1. verze (máj 2010)

(A) PŘEDNÍ STRANA OBÁLKY ZE VNITŘ

Nikoho, kdo v tomto rušném a komplikovaném světě hledá duchovní povznesení, nezaměstnává žádné téma víc než svět mezilidských vztahů. Od prvních vědomých kontaktů v raném dětství až k problémům stáří jsou to právě vztahy k ostatním lidem, co nás nejvíce těší, ale mnohdy také nesmírně bolí.

Tato kniha jako jedna z prvních prací podobného druhu nahlíží celou širokou oblast vztahů nejen z psychologického a „obyčejného“ úhlu, nýbrž z hlediska duchovních souvislostí. Osvícení lidé dnešní doby už nepochybují, že kromě hmotného, hmatatelného světa nás obklopuje i svět neviditelný, duchovní. K němu patří energetická pole, nesoucí žádoucí i nežádoucí informace, nové myšlenky i staré vazby a propojující všechny živé bytosti navzájem. A právě tato pole se mohou stát příčinou překvapivého množství konfliktů, jejichž pozadí si mnohdy vůbec neuvědomujeme.

Pochopení souvislostí a touha po harmonickém životě nám pak pomohou proniknout do tajů vztahových komplikací a šířit všude kolem sebe jen lásku.

(B) ZADNÍ STRANA OBÁLKY:

„Láska je jediný lidský cit, který nikdo nemůže dávat ze svého. Vždy zůstává darem. Vždy zůstává tajemstvím.“

O tom, že láska je velikou neznámou, zřejmě nikdo nemůže pochybovat. Ač se o ní zpívá, hraje, píše i mluví na každém kroku, nikdo vlastně neví, jak taková vzájemná přitažlivost vzniká a co ji ovlivňuje.

Nová kniha známé německé autorky nahlíží na problematiku vztahů - milostných, ale třeba i rodičovských - z duchovního pohledu, z pohledu nové epochy, do níž naše planeta nezadržitelně vstupuje, aby se proměnila k lepšímu.

A protože k lidskému životu patří i takové věci, jako je neporozumění rodičů s dětmi, sexuální přitažlivost či manželská nevěra, přináší tato kniha zcela nové odpovědi i na tyto otázky.

(C) OBSAH:

(1)	Láska - věčné mystérium.....	5
(2)	Manželství se neuzavírají v nebi.....	41
(3)	Vztahy a duchovní růst.....	63
(4)	Vztahy a energetická pole.....	83
(5)	Role ve vztazích.....	93
(6)	Sexualita.....	112
(7)	Rodičovství.....	132
(8)	Věrnost a nevěra.....	143
(9)	Rozvod a sňatek.....	159
(10)	Platonické vztahy.....	177
(11)	Nové cesty ve vztazích.....	180
(12)	Zamyšlení.....	185

Láska - věčné mystérium

Láska - slovo, které se všemi svými asociacemi vyznívá tak jednoznačně a silně, a přitom tak mnohoznačně a neuchopitelně, že jeho neobvykle mnohostranné významové pole přesahuje lidské chápání. **Láska** -základna a hlavní struktura všeho bytí a současně největší úkol a výzva pro lidský život.

Je ovšem nutno rozlišovat mezi **Božskou láskou**, která přivádí veškeré tvorstvo zpět ke „světlu“, a **lidskou láskou**, která určuje všechny vztahy a každodenní soužití. Jedním ze základních záměrů této knihy je snaha přivést čtenáře hlouběji k porozumění lásce v její božské, ale také lidské kvalitě a pomoci pochopit energetické pozadí mezilidských vztahů. Další text se proto pokusí být rádcem a průvodcem, abychom mohli na vztahy nahlížet v jiném světle, poznat energetické pozadí, projasnit karmické i aktuální vlivy a nastolit požadavky osobního rozvoje.

Planeta Země prochází velkým procesem proměny. Veškeré tvorstvo má možnost dosáhnout vyššího stupně rozvoje, neboť všemi rovinami bytí proniká nový Boží impuls. Účinky těchto proměn lze zaznamenat na celé planetě díky nesčetným událostem. Dramaticky však probíhá nejen vnější vývoj, ale k rozhodujícím změnám a průlomům dochází i v lidech. Transformace církevních systémů a životních koncepcí stejně jako společenských struktur se nás bezprostředně dotýká, ale díky různým podnětům nepřehlédnutelně vyplouvají na světlo i naše osobní nedokonalosti. Tyto hluboko sahající změny se s dramatickou jednoznačností projevují i ve vztazích mezi lidmi.

Způsoby soužití, běžné v dřívějších dobách, jsou dnes už dávno překonané. Svět vztahů prochází velkými změnami. Staré, zkosnatělé vzory, jichž se mnozí lidé tak dlouho pevně drželi, se hroutí - a rodí se nové vědomí. V takových fázích proměny se život organizuje zcela nově. Proto v dnešní době přestává tolik vztahů, založených na starých vzorech, fungovat. K zániku starých struktur přispívá nový druh pospolitosti, již určují svoboda a duchovní pokrok. I kdybychom se v centru takové proměny ocitli my sami, měli bychom to vždy chápat jako cestu učení a poznání. Duchovní svět žehná každému jedinci láskou a harmonií, potřebuje-li však člověk pro určité oblasti svého já jisté poznatky, poskytne mu je. Duchovní prospěch lidské bytosti je důležitější než světské požitky či zdánlivě harmonický život.

V dřívějších dobách byla motivace vztahů docela jiná. Cílem bylo uznání, hmotné zaopatření nebo hospodářský prospěch a v mnoha případech pramenila touha po partnerství z osobních potřeb, jejichž uspokojení člověk očekával od svého protějšku. Tyto motivy se často projevují i dnes, přesto však máme zcela jiné možnosti duchovního pokroku a vnitřního rozvoje. Ačkoli se nám někdy zdá, že v mnoha situacích převládá chaos, pravdou je, že nade vším bdí vyšší láska a síla, které nás - pokud si to přejeme a pokud to přijímáme - vedou a inspirují.

Jestliže dříve dostávaly přednost kolektivní poznatky a vývojové kroky, dnes převládá individuální vědomí. Lidé kdysi vytvářeli cechy a stavy, často jim přísahali věrnost a snažili se dostat jejich ideálům a požadavkům. Nosívali také jednotný kroj, takže se v silovém poli těchto skupin mohli orientovat a posilovat. Energie takových organizací poskytovala jejich členům nutný rámec a potřebnou oporu k rozvoji.

Dnes nasazujeme vnitřní sílu a inspiraci pouze k rozvoji individuálnímu. Je nutné nalézt vlastní přístup k vyšším rovinám a naslouchat vlastní intuici. Vývoj člověka dosáhl takové úrovně, že se jedinec může odpoutat od starých vazeb a sledovat svůj osobní rozkvět. Síla skupiny už není nutná, neboť jedinec dokáže využít vlastní potenciál. Stále více si uvědomuje, že cestu k svému původu může najít sám v sobě a nepotřebuje k tomu vedení zvenčí. To ovšem vyvolává četné konflikty. Měli bychom se naučit nespolehat na svět a na ostatní lidi, nýbrž spoléhat pouze na božskou sílu, jež námi protéká. To některé naše vztahy často „zmrazí“, dokud nepochopíme, že duševní prospěch nikdy nemůžeme hledat u druhých, ale že vždy musí být výsledkem vlastního duchovního úsilí. Božství existuje v úplnosti už v nás samých, a proto nelze tento cíl hledat v projekci do vnějšího světa.

Případ jednoho muže nám ukáže, jak může intenzivní hledání v okolním světě zmařit i usilovnou snahu o duchovní sebezdokonalení. Dotyčný měl v tomto životě matku, která se o něho nikdy opravdu nestarala. Jako kojence jej občas odložila do kojeneckého ústavu, pak se ho ujala teta a jen někdy směl žít u rodičů. Vždy toužil po matčině lásce, ale nikdy se jí od ní nedočkal. Ta se starala o všechno možné, jenom ne o něho. Zpočátku se pokoušel získat její pozornost přehnanou pokorou, snažil se být milý a zalíbit se jí. Matka se však brzy utekla do světa nemocí, za všechny své strasti dávala vinu okolí, a svůj díl viny pociťoval i syn. Chovala se k němu stále jako k dítěti, aby jím mohla lépe manipulovat.

Jako dospělý si byl velmi dobře vědom, že jeho vztah s matkou není v pořádku. Věděl, že o mateřskou lásku vždy usiloval, ale nikdy se jí nedočkal. Cítil velkou zášť vůči všem ženským aspektům v sobě a bezděčně si sliboval, že už nikdy nedovolí, aby nad ním jakákoli žena získala takovou moc, aby s ním takto zacházela.

Z toho důvodu nikdy nedokázal navázat vztah s žádnou ženou, protože se jí nikdy neotevřel, vždycky se stáhl zpět. Z touhy po podpoře a ze strachu z odmítnutí se často vzdával svých přání a jednal tak, aby se partnerce zalíbil. Takové počínání jej ale stále odvracelo od jeho vlastní cesty, a protože to cítil, v nitru si od své partnerky vytvářel odstup. Zdálo se mu, že se nemůže rozvíjet její vinou. Ve skutečnosti však šlo o procesy, které v něm vznikaly samovolně. Kdyby se byl od toho dokázal oprostit, nikdy by se nedostal do závislosti na žádné ženě a neztratil by z očí vlastní cestu. „Program závislosti“ tento muž poznal už v raném dětství a nyní tuto situaci prožíval znovu, aby se jí naučil zvládnout.

V takových případech je nutné si uvědomit, jak velká je výhoda, jestliže se mladému Člověku dostane od rodičů nebo jiných laskavých lidí potřebné péče. Mužské a ženské aspekty se v něm příznivě vyrovnají a stabilizují ho. Kolem jednadvacátého roku, a někdy i dříve, se v lidském těle vyvinou všechny složky

duše a je důležité, aby mladého člověka v té době někdo duševně sytil a podporoval. Jestliže k tomu nedojde, rychle se projeví energetický nedostatek. Potřeba lásky se pak přenese na vnější svět a vede k mylnému přesvědčení, že jenom ten ji může ukojit. To je však velký omyl. Dokonalá láska, jakou každý z nás hledá ve svém nitru, je darem duchovního světa. Láska mezi lidmi může otevírat brány do světa, ale **láska sama o sobě** je duchovním darem. Je atributem božského jádra naší bytosti.

Pochopí-li muž z našeho příkladu, že není závislý na podpoře žádné ženy, ale že všechno, co potřebuje ke štěstí, si již zcela nese v sobě, může přestat s hledáním štěstí ve vnějším světě. Jeho zlost by měla pominout a jeho život ozářit radost z lásky a nezávislosti. Každý z nás by měl se svými potřebami zacházet jako s dětmi. Je třeba je chápat, ale současně také duchovně vést. Ve chvílích, kdy se projeví naše potřeby a pocity, může dojít ke komunikaci s vnitřními složkami. Ty si uvědomí, že člověk je sice podporuje, ale veškerou sílu a moudrost jim ve skutečnosti poskytuje božství svou věčnou láskou. Je dobré si stále znovu opakovat: „Bůh je ve mně - dokonalý a s nekonečnou láskou. Nezávisle na vnějších událostech s ním budu zajedno. Vždy mě povede a od něho budu dostávat úkoly a cíle.“ Vše, co nás potkává, slouží poznání a zrušení prastarých vzorů.

Důležitý proces rušení starých požadavků, které se zdánlivě prosazují jako láska z vnějšího světa, se dotýká dílčích hodnot, jichž jsme se zbavili, a nyní se musejí vrátit. V touze po lásce vyzařujeme ze své aury jistou energii, sestávající z myšlenek a emocí, které se chtějí **spojit** v člověku, jehož lásky se dožadujeme. Jejich úkolem je přivést ho k tomu, aby nám ji zpřístupnil. Objeví se mnoho energetických útvarů, jaké se nacházejí v aurálním poli jiných lidí.

Abychom si splnili své požadavky, musíme vydat hodně energie. Tím vytváříme jakousi energetickou bránu, již ovšem může dovnitř proniknout mnoho cizích vlivů. To nám škodí a ubírá sílu a naše duchovní vedení musí podnikat vše pro to, aby tuto ztrátu omezilo. Stále znovu budeme v životě narážet na stav závislosti. To je často bolestný proces, ale neexistuje jiné východisko. Závislost se sama rodí v každém člověku. Nikdo nemůže druhého skutečně spoutat, jsou to jen iluze, které tuto moc připouštějí. Jestliže někdo ze samého zklamání vysílá hněv a zlobu, budou tyto pocity sedmkrát silněji proudit zpět do jeho aury. Proto je mimořádně důležité vzdát se touhy po lásce a po určitých vztazích, které jsme si vysnili, a místo toho brát život takový, jaký je. Božství udělá vše pro to, aby tomu, kdo se snaží, pomohlo.

Zde napomáhá vědomí, že utrpení pociťují jen ty části naší duše, které si připadají spoutané. Jenom ty, které jsou v zakletí svých představ a snů, se cítí nespokojené. Stejně tak propadají hněvu, nespokojenosti či strachu ješitné složky, jestliže jejich touhy nejsou uspokojeny. Pravou lidskou láskou, která pokorně přijímá situaci takovou, jaká je, bolest netrápí. Přitom je třeba vzít na vědomí, že pokud se v nás takové pocity vynoří, jde vždy o proces poznání.

Prožívání vztahů nám pomáhá uvědomit si jejich podstatu. Neustále jsme konfrontováni s lidmi, s nimiž je třeba něco vyrovnat. Vznikající situace podporují rozvoj našeho vědomí a my se opíráme právě o toho partnera, s nímž můžeme dosáhnout největšího poučení. Nepomůže tu žádný útěk, jen sledování a přijímání vlastních pocitů, které jsou cenným ukazatelem toho, co je aktuálně

třeba zpracovat. Je důležité pečlivě naslouchat, pozorně se dívat a upřímně hovořit. Poctivost, bdělost a otevřenost nabízejí ty nejlepší předpoklady ke zrušení karmy a zvládnutí úkolů života.

Velkou pomoc nám může poskytnout modlitba. Prosíme o vedení a o poznání všech působících impulsů, přičemž svou touhu po jednotě předáváme vyšším silám. Jestliže se touha po lásce, přicházející s určitými požadavky, prosvětlí, může následovat hluboká náprava. Opřeme-li se o Kristovu sílu, může nás dovést k silnému vnitřnímu sjednocení. Pravou lásku pak pocítíme spíše v kontaktu s vlastním božstvím, nikoli s jiným člověkem. Tím lze vysílané energie, poznamenané chtivostí a žádostivostí, zrušit nebo transformovat.

Není to lehká cesta, neboť po tisíce let jsme se pokoušeli uspokojovat své potřeby ve vnějším světě. Dokonalá žena měla garantovat naplnění a uspokojení, dokonalý muž zaopatření rodiny a společenský status. To vše podle představ, které byly v různých kulturách společensky významné. V duchovním světě nemá světská představa o perfektním partnerovi, o moci, o společenském postavení a majetku žádný význam. Kdysi to snad nutné bylo, aby se vývoj na této planetě ubíral určitým směrem, byl to však zároveň naprostý omyl a odvrácení z hlediska oněch sil, které nás chtějí připoutat k pozemské sféře. Podléhání těmto vlivům nás nezdědka odvrací od našich vlastních cílů. Uspokojujeme potřeby cizích struktur, nikoli vlastní duše. Naplánovaný život může odpovídat představám a životním pobídkám tohoto světa, neměli bychom se ale stát jejich otroky.

Staré světonázorové orientace se počínají dokonale měnit. Láskyplná rodina bude jistě nadále stabilizujícím faktorem lidského životního vývoje a naplněný vztah může spojit vnitřní obohacení s péčí, ovšem jen při svobodném vědomí a připravenosti řídit se v nitru podle pravdy.

Mnoho lidí tuší, že v evolučním vývoji bylo dosaženo důležitého vnitřního kroku, který teď jednotlivci umožňuje nastoupit duchovní cestu. Někdejší závislost na hledání Boha ve vnějším světě, určovaná Často světskými mocenskými strukturami, se díky individuálnímu zaměření a skutečně svobodnému hledání pravdy a lásky proměňuje.

Proto musejí být stávající stará spojení zrušena a společné skupinové energie přeměněny. Může se přitom jednat o povinnosti a úkoly církví zpečetěné starými přísahami, o tajné středověké spolky nebo o vzorce chování či tradice, které se nám dosud předkládají jako nevyvratitelné pravdy, které musíme respektovat. Často podceňujeme síly energetických polí, která se bez ustání pokoušejí vtlačit nás do starých vzorců chování a rolí, a tak se od nás nechat napájet a živit.

Je velmi důležité si uvědomit, že započatým změnám v zájmu duchovního pokroku se mohou ty oblasti naší duše, které ještě ulpívají na určitých vazbách ze starých časů, tvrdošíjně vzpírat. Většinou za to mohou cizí energie stejného druhu, které je pobízejí, aby se změnám bránily. Jsme pak náhle z duchovního růstu rozmrzelí a někdy můžeme mít i pocit, že je nám odpírána láska. Na duchovní cestě je to však postup docela **normální** a je dobré jej jako takový uznat. Je třeba vědět, proč tomu tak je a že bychom ho jen těžko pochopili najednou, v jeho celistvosti.

Často dochází k viditelnému a důležitému jevu, a sice, že **takové oblasti a cizí vlivy se přímo zrcadlí v lidské** auře. Neskrývají se, nýbrž se krátkodobě projeví a ukážou svůj obsah. Je na nás, abychom se s nimi buď ztotožnili, nebo usoudili, že se jedná pouze o oblasti procházející proměnou. S dostatkem lásky mohou být přijata a proměněna i tato pole. Takové procesy však občas vyžadují hodně času a neměli bychom se předčasně vzdávat naděje, jestliže okamžitě nezaznamenáme změnu či vnitřní harmonii.

Mnozí lidé individuální krok již zčásti učinili, ale jistými strukturami své osobnosti dosud ulpívají na starých společenských vazbách a představách, zcela nezávisle na ostatních osobních pokrocích a procesech zrání, které už zvládli.

Člověk je složen z velmi rozmanitých duševních aspektů, tedy dílčích oblastí své bytosti. Ty mohou být opatřeny zcela rozdílnými informacemi a pečeti z minulého života. V jeho celistvosti by mu mělo být například jasné, že by si měl vedle veškeré práce dopřát i odpočinek. Pokud však v sobě nese něco, co mu říká, že je cenný, jen pokud neustále a bez odpočinku pracuje, a spoluobčané to musí bezpodmínečně vidět a ocenit, pak nedoje klidu a míru, dokud tuto okolnost nerozpozná a nezmění i ten poslední dílek jeho bytosti.

Jakmile se pokusí odpočívat a zotavit se, neúnavné silové pole ho bude vnitřně mučit a tak dlouho znepokojoval, dokud se znovu nevrhne do práce.

Tyto dílčí oblasti plní většinou prastaré programy, které tak jako v tomto případě tvrdí, že kdyby odpočíval a nevydělával peníze, mohl by ztratit práci a postavení. Někteří světští vůdci tuto dobře promyšlenou strategii také užívají a nedopustí, aby člověk našel sám sebe, neboť tak jím mohou lépe manipulovat. Nesmíme přitom zapomínat, že v dřívějších dobách většina lidí potřebovala jisté vedení, neboť schopnost rozhodování a pocit odpovědnosti za sebe v jejich vědomí dosud nedozrály.

Tento problém se v mimořádné míře projeví většinou krátce předtím, než takové dílčí oblasti v lidském životě dospějí k poznání a ke svobodě. V tom okamžiku se cítíme rozervaní a zmučení. „Dvě duše, ach, zápasí v mé hrudi!“ napsal Johann Wolfgang von Goethe, čímž tuto vnitřní rozervanost charakterizoval. Na jedné straně působí poznání svobody a osobní odpovědnosti, na druhé staré struktury a vzorce.

Duše v kauzálním světě proto před každým novým vtělením volí vhodné životní situace, jež různé aspekty bytí potřebují k tomu, aby nejlepší procesy zrání dospěly ke konci. Duše se podle těchto požadavků a vývojových plánů inkarnuje buď do ženského, nebo do mužského těla. Při ženské inkarnaci ovlivňuje ženský podíl asi sedmdesát procent osobnosti, mužský třicet procent. Při mužské inkarnaci je poměr obrácený. Toto rozdělení se vztahuje na fyzickou stránku a podle toho reagujeme na pozemské energie mužské a ženské polarity, dokud nedosáhneme plného sjednocení.

Pokud jsou mužské a ženské dispozice příliš silné, nezbyvá duši nic jiného, než nás na to, většinou bolestí a životními zkouškami, upozornit. Je to totiž bohužel převážně bolest, co nás probudí a přiměje něco změnit. Čím pevnější vazba je, tím silnější bolest musí působit, aby bylo možné ji zlomit. Často jde o velmi „tvrdohlavé“ struktury, které lpí na svých představách za každou cenu, protože

nedokážou rozeznat, nakolik samy sebe sužují a do jaké míry jsou jen loutkami, které vodí někdo jiný. V takových situacích, když nás přemohou bolestné emoce, se cítíme jako „rozlámaní“. Bolest působí výlučně ony strnulé oblasti a bolí proto, že se vazba láme, narušuje se známý program a bortí se i životní model, který jsme si vytvořili. Bolest vždy upozorňuje na zatvrzelost. „Kde je láska, nemůže být utrpení,“ řekl Krišnamurti.

Pravá láska nezná bolest. Duši velmi záleží na tom, aby staré vzorce zanikly, a aby tak dílčí oblasti duše mohly dosáhnout poznání. To se děje především na základě poznávacích procesů ve vztazích. Jiní lidé, okolní svět či partner ukazují, kde ještě zůstává nesvoboda a svázanost. Pro duši je důležitější, že osobnost zraje a osvobozuje se od svazujících světských vzorů, než aby se starala jen o své blaho a splnění všech potřeb v tomto životě. Místo školení, Země, není rekreační planetou. Sama duše, duchovní pomocníci, andělské bytosti a Bůh si přejí absolutní lásku pro veškerý život. Jejich cílem je pravé štěstí, toho však lze dosáhnout jenom tehdy, budou-li vědomě rozpoznány a eliminovány dosud existující disharmonie, sobecké charakterové rysy a vazby.

Jakmile zjistíme, že jsme nešťastní pouze v tom případě, že se nemůžeme oprostit od představ a vzorů vnějšího světa nebo jestliže zatvrzelé oblasti naší osobnosti nemohou zrealizovat své programy, dá se napětí lehce odstranit. Můžeme se spolehnout na to, že duchovní vedení nás s těmito situacemi konfrontuje jen proto, abychom mohli něco poznat a vyřešit - nikoli aby nám uškodilo. Život je neustále naplněn nepopsatelnou milostí, a proto můžeme být za tyto životní situace vděční, neboť nám poskytují nutný nový pohled a umožňují uvolnění starých vazeb. Důležité je chtít tuto milost přijímat. Některé životní situace jsou tak tvrdé a bolestivé, že si jen těžko umíme představit, jak by nám mohly posloužit. Není však pochyb, že veškeré dění má hlubší smysl. Odbourává se stará karma a buduje nová duchovní struktura. Osobní události jsou trvalou součástí naší cesty; výsledky minulých zlých činů a sobectví slouží učebnímu procesu a nakonec i zpáteční cestě k Bohu. Musíme být jenom připraveni otevřít se věčně proudící milosti a odhodlání vrátit se „domů“.

V rámci vztahů lze shromažďovat nejdůležitější životní zkušenosti, jsme-li pozorní a neohlížíme se kolem sebe jenom proto, abychom se ospravedlnili a obhájili. Lidé totiž promarní spoustu času tím, že se snaží neustále vypadat hezky. Mají dojem, že nejsou dost dobří a vzácní, a rádi by to vylepšili tím, že budou mít pravdu a získají na významu, protože vědí, jak to v životě chodí. Někdy se takové vzory chování zvrhnou ve skutečné boje. Vždy je nějaký poražený a někdo vítěz, vždy někdo číhá na to, aby druhému demonstroval svou nadřazenost. Pokud však někomu takové energie vnutíme, bude se stále pokoušet je ze své aury vytěsnit. Tím se vysilující boj udržuje a energetické bytosti, živící se neústupností a mocí, mají z takových živitelů radost. Po takové cestě však nelze jít dál. Existuje-li vítěz, musí být i poražený.

Smyslem života však pochopitelně není nutnost podrobit si někoho jiného, abychom tím získali jeho energii a vlastní obživu, jak to jistě temné bytosti s lidmi praktikují. Ostatní bychom měli v ideálním případě inspirovat, pomáhat jim a stát za nimi, ne je utlačovat a energeticky vykořisťovat. Tato touha po moci vrhá člověka zpět a oslabuje ho. Někdy máme sklon vybit si nadržanou zlobnou energii tím, že ji „vrhneme“ na někoho jiného, ale když už to uděláme,

v duchovní rovině bychom měli podobné počínání ihned vyrovnat láskou a prosbou za odpuštění.

Naše snaha být lepší než ostatní je slabostí, kterou se padlé bytosti snaží využít. Leckdo věří, že dobrá společenská pozice mu stačí k tomu, aby byl silný a nenapadnutelný. Skutečné síly je však možné dosáhnout jen probuzeným vědomím a proudem božské síly, která protéká naším nitrem. Ta však proudí jenom tam, kde se vůle vzdala svého egoizmu. Pokud na něm lpí, okamžitě vznikají bloky. Tuto energetickou ztrátu pak takový člověk kompenzuje další tvrdostí a absencí soucitu, což funguje pouze přechodně. Ten, kdo je ochoten podobné chyby vidět, přiznat a překonat, na své cestě bezpochyby pokročí. Egoisté zůstanou vzadu a budou se dál zmítat v kolotoči vírů a chaosu vlastních i padlých energií pozemské sféry.

Vyšší já se raduje z každého kroku kupředu a snaží se s velkou láskou doprovázet učící se osobnost, být jí i v těžkých situacích oporou a ukazovat cestu. Zažíváme-li zrovna bolestivé lekce, lze to ovšem poznat jen stěží, protože nás přemáhají intenzivní emoce, ale láska vyšších světů je nám stále po boku. Velice často se stává, že teprve po překonání takových období poznáme, jak cenný a osvobozující onen bolestivý proces byl - a zaplaví nás hluboká vděčnost a láska. Na počátku kritické situace často projevujeme značný odpor, který se ovšem zlomí, jakmile pochopíme a uznáme, že vše se děje pro naše dobro.

Opravdové zpracování staré karmy rozhodujícím způsobem souvisí s odpuštěním. V současné vývojové fázi planety je odpouštění jedním z nejdůležitějších prvků duchovního rozvoje. Jenom ten, kdo se umí oprostít od starých tradic a vlivů světa, může i odpouštět. Je to duchovní síla, kterou sytí neuvěřitelná láska. Kde proudí, rodí se proměna a spokojenost. Jestliže poznáme, že partner či jiný blízký člověk nám má pouze ukázat, co sami v sobě dosud neseme nebo co jsme v minulém životě způsobili, můžeme situaci nezávisle zpracovat. Pokud účast protějšku na určité situaci sloužila pouze jeho vlastnímu vývoji, můžeme mu odpustit i bolest a pokoření, jež nám při tom způsobil. Pokud by toho z nějakých důvodů k vlastnímu poučení a proměně nevyužil, nic by se nestalo. Samo odpuštění je silou, kterou musíme nezávisle na staré karmě na své cestě rozvoje posilovat. Opravdové odpouštění uvolňuje mocný proud lásky. Žádný člověk nemá právo soudit jiného. Odsuzování souvisí se slabostí, s neschopností odpouštět. Nikdo opravdu neví, jaké škody v minulých životech napáchal, a proto bychom se měli co nejvíc vyvarovat odsudků. Někdo třeba na sebe vzal karmu, která s ním vůbec nesouvisí, ale slouží k proměně někoho jiného. A možná mu nyní připadá zvlášť těžké ji nést, takže je nespokojený a nevyrovnaný. Měli bychom se proto bránit jakýmkoli soudům a brát život jako učební lekci. Přijetí situace, ač nám připadá těžká, může přinést veliké osvobození a poznání.

Nejvíce se toho v životě naučíme ze zkušeností se svými bližními v různých situacích - tedy právě díky vztahům. Ty jsou v životě každého člověka nejdůležitější hnací silou. Ve vztazích, při nichž se dokážeme svému protějšku zcela otevřít, se může projevit láska v mnoha podobách. V ideálních případech může časem vyústit v dokonalý milostný vztah, který prožíváme jakoby mimo lidské meze a hranice. Jsme-li milováni, odvážíme se otevřít svou duši a uvolňujeme tím proud vlastní lásky. Tím se rovněž přibližujeme k vyšším rovinám a otevíráme se proudu lásky Boží.

Vztahy jsou ideálním polem pro střetnutí s výzvami života. Kontakty s lidmi nejsou jen harmonickými duety, nýbrž nabízejí především možnost objevit existující nedokonalosti. To je na vztazích to nejdůležitější. Bereme tím na vědomí vlastní úkoly, které může náš protějšek zrcadlit. Jsme-li připraveni podívat se na vztahy ve svém životě i z tohoto hlediska, můžeme získat maximální užitek. Někdy je velmi nepříjemné, upozorní-li nás na naše nedostatky známí, kolegové nebo naši blízcí, kdo je však ochoten takové upozornění přijmout, může rozšířit svoje sebepoznání a uvidět svůj život v jiném světle. Ačkoli se někdy můžeme domnívat, že ztratíme na vážnosti, přiznáme-li nějakou slabost či chybu, je to mylný závěr. V jemnomotné rovině se v takovém okamžiku pravdivého poznání uvolní veliká duchovní síla, která nás vnitřně celé prozáří. Jestliže taková síla naším nitrem opravdu proudí, všichni, kdo vědí, oč na této planetě skutečně jde, okamžitě poznají, že se nacházíme na správné cestě. Překonání vlastního ega si žádá velkou vnitřní sílu. Je samozřejmě lehčí poddat se světskému snažení, které chce posílit jen svoje malé ego, místo aby uposlechlo hlasu duše z duchovního světa.

Nejspíš neexistuje člověk, který by neprožíval žádné vnitřní konflikty. To, co se odehrává uvnitř, se pak navenek projevuje ve vztazích. Podmínky i časový rámec určuje duchovní vedení, které přesně ví, zda je konkrétní jedinec dost silný na to, aby konflikty vyřešil a negativní změnil v pozitivní. Měli bychom se tedy ve všech vztazích ptát, komu chceme sloužit - zda vládcům světa, anebo světlu vlastní duše.

Důležité jsou i vnější okolnosti vztahů, aby příslušné „učební lekce“ nabyly podoby, jakou potřebují. Jen těžko si můžeme představit, jaké požadavky jsou kladeny na bytosti vyšších světů, aby bylo možné úspěšně utvářet a řídit život na této planetě. Zpoždění vlaků, zmeškané přípoje, a dokonce automobilové nehody, to všechno může někdy vyvolat duchovní vedení, aby se konkrétní lidé setkali a mohli zrušit staré karmické vazby. Četné bytosti se s velkou trpělivostí, láskou a oddaností podílejí na světských **událostech**. Mocné bytosti světla střeží veškerý průběh událostí na Zemi.

Ve svých meditacích a modlitbách se můžeme na tyto bytosti láskyplně obracet a děkovat jim za jejich veskrze obětavou činnost, bez níž bychom sotva něčeho dosáhli. Čím harmoničtěji probíhá naše vnitřní spojení s nebeskými pomocníky, tím efektivněji se může náš život utvářet. Toto uvědomělé spoléhání na duchovní vedení předpokládá otevřené vědomí; láska a vděčnost pak mohou vnitřní spojení upevnit ještě více. Můžeme tak prožít vnitřní jednotu, čímž pocít, že jsme na této planetě sami, téměř úplně vymizí.

Duchovní svět nás bude vždy podporovat a stát při nás, zejména naši osobní pomocníci. Inspirace se nám dostane také od vlastní duše. Spolehne-li se na toto duchovní vedení a hlubší spojení s vyššími bytostmi, nikdy nezažijeme zklamání, neboť z této strany nepřicházejí lidské odsudky či slabosti, ani pomlavy či nedorozumění. Odtud přichází pouze láska. Ta nás bude inspirovat, unášet a řídit. Kdo se povznese k této rovině vědomí, okamžitě pozná, že těžkosti a zklamání nikdy nezpůsobuje duchovní svět, nýbrž to vždycky jsou jen účinky staré karmy nebo situace, které musíme prožít, abychom získali potřebné poznatky a odložili přežití světské vazby.

Lidé nedodržují sliby, klamou jiné lidi, ukazují slabosti nebo špatné povahové rysy. U světelných bytostí vyšších sfér či u andělů, které všichni lidé prosí o pomoc, to samozřejmě nepřichází v úvahu. Ti zprostředkovávají naopak oporu, lásku a sílu.

Skutečným základem všech lidských vztahů je cesta k Bohu. Sebepoznání a návrat z odloučení od Boha jsou hnacími silami na každé duchovní cestě. Po ní kráčí každý člověk. Jeho duše ho na ni stále vrací, i když o práci na sobě nechce nic vědět. Kdyby nebyl na Zemi, netoužila by jeho duše po Bohu. Stav různých oblastí jeho duše může být ovšem velmi rozdílný.

Některé světské síly mají velký zájem na tom, **abychom** duchovní základ života bud vůbec nepoznali, nebo na něj v denním životě zapomínali, aby k nám neztratily přístup a vliv, který na nás mají. Strach, rozptylování vnějšími a světskými věcmi a veškerá chtivost, to jsou vhodné oblasti, jimiž by tyto bytosti rády disponovaly. Tím způsobem chtějí zabránit našemu probuzení a pomocí četných rozptýlení a zdánlivě důstojných tradic udržovat staré mocenské struktury při životě.

Všechny tyto problémy řeší a životní cestě dodává cíl láska, Boží láska. **Kdo miluje, je svobodný** a může se pohybovat mimo všechny zákonitosti vytvořené lidmi. **Osvobozuje nás jen láska.**

Láska proudí, zbavíme-li se svého ega. Lásku nelze přivolat rozumem. Rozdává se sama ze sebe. Pravá láska není vázána na požadavky a potřeby. Kdo se však bez nich docele obejde? Naším cílem by **měl být** proud čisté lásky. Pokud se nám to podaří, dosáhneme přirozeného spojení s Boží láskou.

Vztahy k jiným lidem mohou představovat klíč k tomuto láskyplnému prameni. Ve svém protějšku můžeme vidět sami sebe. Přesně se v něm zrcadlí charakterové rysy či problémy, které v sobě potřebujeme „prosvětlit“.

K tomu, abychom naplno pochopili rámec vztahů, o nichž je v této knize řeč, je nutné přenést se na chvíli k počátku stvoření. To sice omezenými lidskými prostředky nelze popsat, neboť stvoření přesahuje naše pojmotvorné schopnosti, ale přesto lze některé poznatky, které nám mohou mystérium bytí trochu přiblížit, vytušit a pochopit.

Jako základ poslouží takzvaný pád andělů v křesťanské mytologii. Podle ní kdysi nejvyšší světelná bytost odpadla od Boží lásky. Propadla ješitnosti a věřila, že všechno, co Bůh udělal, by dokázala i ona. Její odštěpená energie se vyčerpávala stále víc a celé její bytí bylo čím **dál** tísnivější, právě tak jako u dalších bytostí, které Bůh zavrhl. Rostla v nich nemilosrdnost a byly stále nelítostnější. Tím, že se vědomě odřízly od nevysychajícího pramene láskyplné božské síly, ztrácely stále více energie a lásky, což vedlo k velkému strachu a pocitu opuštěnosti.

Stvořením hmotných světů vznikly postupně cesty, které měly padlým bytostem umožnit znovu zažít Boží lásku a uvědomit si svůj pravý život v Bohu. To mělo být cestou, která nabízela všem duším, jež po tom zatoužily, návrat do duchovní říše.

Pozemský život se svými zkušenostmi a poznatky neustále nabízí možnost najít znovu lásku, otevřít se jí a projevit se jako původní božská bytost. Bůh čeká na každou jednotlivou duši a cesta domů je stále otevřena. Každý jednotlivý aspekt, který se v nás zachvěje, Bůh automaticky napájí silou své lásky. Tím se lidská vůle sjednocuje s vůlí Boží lásky. JEHO vůle se stává také lidskou vůlí, neboť už netoužíme uplatňovat vůli vlastní. V žádném případě to neznamena ztrátu identity, jen poznání, že ješitnost většinou podléhá svodům. K jakým důsledkům vede svět plný ješitnosti a svévole, vidíme zřetelně na stavu naší planety. Pokud žijeme v souladu s vůlí Stvořitele, stále se necháváme vést a děláme vždy to správné a nikomu neškodíme, potom vše, co rozechvívá Boží láska, slouží společnému cíli, velkému stavebnímu plánu života.

Svržené bytosti jsou vyloučeny z dialogu s Bohem a upřímný vztah mezi nimi a jím je přerušeno. Vnitřním distancováním od božského pramene života a růstem tvrdosti a bezohlednosti ubývá stále víc lásky.

V tomto stavu nemohou přijímat božské SVĚTLO. Četné bytosti jsou posedlé mocichtivostí a zlovůlí, protože necítí Boží lásku a myslí si, že je Bůh opustil. Zapomínají, že kdysi se od něho samy odvrátily a to vše se děje jejich vlastní vinou. Uplatňování moci, nadvlády, bezcitnosti a zlomyslnosti pak znamená, že taková bytost nemůže přijímat energii od Stvořitele, a proto se pokouší odčerpávat ji z jiných lidí. Takový život, plný zneužívání lidských bytostí, vede k ještě většímu vzdání od Boha. Lidská i zvířecí muka jsou většinou výsledkem mylného vnitřního přesvědčení, že Bůh je už nemiluje a opustil je. Z toho pramení nenávist a přání, aby si ostatní protrpěli totéž. Někoho na chvíli uspokojí pomyslením, že se jiným lidem vede stejně špatně jako jím. Také pocit viny slouží k tomu, aby takoví lidé mohli nenávidět Boha, protože už je nemiluje. Jsou to velmi nízké emoce a dosud vězí v mnohých lidech. A ačkoli nijak nesílí, mnozí se zlobí na celý svůj život, stále znovu pociťují velkou zlost. Ta se většinou už před dlouhou dobou vynořila v dílčích oblastech jejich osobnosti a nyní je třeba ji proměnit a zbavit se jí.

Mnohé negativní emoce, které v sobě nacházíme, nejsou žádnou novinkou ani projevem současné osobnosti -většinou bývají velmi staré a je třeba je zrušit. Je důležité vědět, že právě v okamžiku prožívání takových emocí k nim současně máme umožněn přístup. V těchto osudových momentech mohou být „vykoupeny“. Proto je dobré takové chvíle či hodiny a dny plné negativních pocitů přijmout s vědomím, že je vnímáme jen proto, že se kdysi zrodily. A nyní je nejvhodnější okamžik se jich zbavit. Přijmout tuto starou karmu a rozpustit ji láskou od nás vyžaduje velikou dávku lásky a nasazení.

Přepadnou-li nás takové chvíle, začneme tím, že budeme zhluboka dýchat. S nádechem můžeme přijímat Boží lásku a rozvádět ji po těle, s výdechem se můžeme plni vděčnosti zbavovat všeho temného v nás. „Složte svá břemena na mne,“ nabídl nám Kristus. Jistě tím myslel tíhu, která nás v nouzi a při zpracování staré karmy přepadá jako transformační energie. Jenom přijetím a rozplynutím v lásce může stará nenávist vůči někomu či něčemu pominout. Aura se stane jasnější a čistší a Boží láska opět vystoupí do popředí. Bůh je stále přítomen a je na nás, abychom to uznali. Musíme se vrátit tam, kde jsme se od něho odloučili. „Tlučte a bude vám otevřeno.“

Mnozí lidé kdesi v nitru tuší, jak je bytí v duchovním světě láskyplné. Proto při vstupu do pozemského života bolestně prožívají nesmírnou bezcitnost a chlad, které se tu rozmohly. Pocit odloučení od Boha, od lásky, začíná s poznáním, že pozemský život představuje také odloučení osobnosti od duše.

- Člověk je závorou vědomí odříznut od vyššího vědění.
- Pozemská osobnost prožívá odloučení od vyšších oblastí duše, které zůstaly v duchovním světě.
- Člověk cítí zdánlivé odloučení od Boha, které však může být odstraněno návratem toho, kdo duchovně upadl, do Boží pralásky.
- Pozemské bytosti jsou rozdělené na ženy a muže, a tak se pokoušejí najít odezvu své touhy ve svém protějšku.

Tyto Čtyři aspekty vyvolávají v našem duálním jevovém světě pocit odloučení, a tak se v pozemské rovině nevědomě pokoušíme dosáhnout duchovní jednoty. Zkoušíme být znovu „vykoupeni“ a znovu najít lásku.

Z této touhy se mohla zrodit představa o ideální spřízněné duši. Je málo pravděpodobné, že v jiném Člověku lze najít právě ty aspekty a bytostné rysy, které by ukojily všechny tužby našeho srdce. Ona „chybějící část“ se ve skutečnosti nachází v duchovním světě. To, od čeho jsme odloučení, je vyšší duše. Je to touha po jednotě mužského a ženského principu, která se musí naplnit v našem nitru, a po Boží lásce, kterou neustále hledáme. Zrušení pozemské duality a znovusjednocení s duší a Bohem jsou touhou a cílem všech pozemských bytostí.

Mnohé součásti osobností se v minulých životech na své dlouhé vývojové cestě střetly s četnými negativními okolnostmi a sobeckými lidmi. Tyto zkušenosti jim v současném životě v mnoha případech znemožňují prožívat lásku. Odvažují se ji projevit jen ve své rodině nebo v pevném partnerském svazku. Proto nemohou energie v jejich auře proudit bez zábran, třebaže jejich touha po lásce je nesmírná.

V partnerském vztahu nám to jde snáz a pramen své lásky tam spíše uvolníme. Dovoluje nám to vědomí, že v tomto světě, který většinou vnímáme jako nepřátelský, existuje partner, u něhož se můžeme cítit jistí, chráněni a opatrovaní. Je naším niterným přáním nechat lásku volně proudit, a mezilidský vztah pro to představuje dobrou základnu. I na tomto světě bychom se chtěli cítit milováni tak, jak si přejeme, aby nás miloval Bůh.

Každá duše potřebuje mnoho lásky, aby se mohla znovu rodit na Zemi, učit se, poznávat a rozšiřovat své vědomí. Už jen proto musíme mít dostatečnou schopnost lásky, abychom na sobě mohli pracovat. Přesto se, NAVZDORY TOMU, minulost nedá tak snadno eliminovat. Často se velmi namáhavě propracujeme do duchovní vlasti, aby se i ten nejmenší svéhlavý dílek naší duše mohl dobrovolně vrátit do stavu milosti. I starou karmu, kterou navršily různé předcházející existence, musíme totiž zpracovat a vyrovnat.

Jelikož veškeré bytí původně bylo v harmonickém, láskyplném vztahu s Bohem, musí se znovu zpracovat a obnovit. Díky zkušenostem z mezilidských vztahů

může být obnoven i vnitřní styk s Bohem. Vzájemné laskavé zacházení a především práci každého jednotlivce na sobě ideálním způsobem umožňuje právě nástroj zvaný „vztah“.

Bůh proniká vším, co existuje, a vše je původně z něho a díky němu. Všechno je s ním svázáno, jím nesené a milováno. Pozemský život představuje poznávací stupeň, jehož prostřednictvím mohou všechny duše znovu najít své odpadlé části. Zde se dá znovu probudit láska. Vyšší oblasti každé duše dlí v kauzálních světelných světech a dělají všechno pro to, aby získaly zpět ty části, které dosud pobývají v takzvaných nižších astrálních světech.

Pozemský život a hlavně jeho důležité události se v duchovním světě většinou přesně plánují a připravují už před inkarnací. Při vstupu do tohoto života se lidské vědomí zahalí jakousi rouškou či uzavře **závorou vědomí**, která brání ve volném přístupu k duchovní pravdě, aby návrat k božství byl výsledkem vlastního jednání a svobodného rozhodování. Nezátížení vědomostmi o předchozích životech můžeme každý život znovu prožít a znovu si o něm můžeme rozhodovat. Tak můžeme rozvíjet své vědomí, zakoušet lásku i nenávisť, přijímat i rozdávat. Proto se láska v duševním rozvoji projevuje v mnoha podobách. Pokora, tolerance, oddanost, láska k bližnímu a trpělivost, to všechno k ní neodmyslitelně patří.

V mezích inkarnace nemůžeme poznat celý vklad božství. Ten můžeme pokorně jenom tušit nebo se pokoušet pocítit něco z jeho velikosti. Niterným hledáním pravdy můžeme zjistit, že Bůh není ani výhradně mužskou, ani ženskou entitou, nýbrž bytostí, jež v sobě ideálním způsobem spojuje všechny aspekty. Staří Rekové považovali hermafrodity za posvátné, protože jim ve své jednotě připadali podobní bohům. Pro nás je těžko pochopitelné, že Boha či nejvyšší anděly nemůžeme vnímat jako bytosti s mužskou **nebo** ženskou polaritou. V rámci duality se nám zdá prostě nemožné, aby nějaká bytost slučovala oba tyto aspekty v dokonalé jednotě. A přece žádná duše ve vyšších světech není ani pouze ženská, ani jenom mužská. Toto dělení se projevuje výlučně v materiálním světě a částečně ještě v astrálních a mentálních rovinách. Každá duše volí v různých pozemských životech mužskou či ženskou inkarnaci, aby okusila oba aspekty a vědomě je spojila. Duševní oblasti prožijí konec tohoto rozdělení, když v kolotoči znovuzrození definitivně vstoupí do duchovní říše. Tuto duchovní pravdu ve svém nitru nevědomky cítí každý z nás a všichni se pokoušíme tohoto velkého cíle dosáhnout.

Mnoho duší už v sobě ženské a mužské složky zharmonizovalo. U stále většího počtu lidí můžeme vidět, jak se jednota těchto aspektů projevuje. Muži už nejsou přehnaně tvrdí, nýbrž velmi intuitivní a něžní, ženy dokážou přebírat velení a prokazovat mužského bojovného ducha. Jasným příkladem je emancipační hnutí. Sami muži stále víc chápou, že intuice a něžnost se mohou stát pramenem síly. Ve středověku byl muž v domácnosti nepředstavitelný stejně jako žena, která by byla vůdčí silou obchodu.

Zrušení starých polarit někdy působí zmatek i v sexualitě, a k nalezení současné cesty je třeba jasných směrůvek. Některé muže, kteří byli ve svém posledním životě Ženami, navzdory mužskému tělu ženy nepřitahují, a některé ženy zase pozorují, že v sobě mají cosi, co shledává ženské tělo velmi vzrušujícím, ačkoli si v zásadě hledají mužské partnery. Vždy znovu se v nás mohou objevovat pocity, které s větší částí osobnosti nejsou v souladu. V takových životních situacích

se vyplatí vžít se do nich, přezkoumat je a nově usměrnit. Tento proces by měl proběhnout tak přirozeně a nenásilně, jak jenom je to možné. Potlačování a zavírání očí problém neřeší. Všechny vnitřní aspekty bychom měli vnímat a přijímat poctivě a s dokonalou láskou.

Jestliže se člověk znovu narodí do hmotného těla, podléhá jeho tělesné vnímání ženským a mužským aspektům. Ženy si zpravidla přejí silného muže, který je i jejich zdánlivě slabší složku osobnosti ochrání. Muži zase hledají ženskost, neboť v boji v okolním světě jen těžko nacházejí soucit, něhu a podobné rysy, které by jim pomohly v přístupu k vyšším silám. Muži i ženy většinou v druhém pohlaví hledají možnost vyrovnat a harmonizovat nedostatek energie, který pociťují. Toto vyrovnání ale v mnoha případech nesouvisí jen s nimi samými. Ve skutečnosti vyžadují duchovní poznatky a energetické vyrovnání se stávajícími strukturami celé planety. Harmonie lze dosáhnout tím, že s absolutní láskou nahlédneme na polaritu mužského a ženského elementu ve světě. Jednotlivec nežije svůj život jen pro sebe, nýbrž vždy i pro všechny ostatní.

Žijeme v duálním světě, který nám umožňuje zakoušet bytí ve všech jeho rovinách. Každý rys lidské bytosti může být svým způsobem chápán, vědomě prožíván a integrován. Odpadneme-li od Boží lásky, je nutné se vrátit a toto odloučení napravit. Za poznáním vnitřní jednoty mužského a ženského pólu vládne svatý řád.

Při dualitě pohlaví nejde jen o sjednocení, uvědomění a návrat. Tato dualita nám především umožňuje vlastnit zde na Zemi hmotná těla. V duchovním světě tento proces neexistuje, neboť duše stvořil Bůh. Jen božství je schopno vytvořit samo ze sebe opravdový ŽIVOT. Démoni, myšlenkové formy či entity vznikající z emocionální energie mohou sice být výtvozem temných bytostí, ale sestávají pouze ze sebestravující energie svých původců. Je třeba se jich stále znovu zbavovat a se svébytnými dušemi, které vstupují do života z Boha, nemají vůbec nic společného.

V pozemské rovině jsou hmotná těla nutná, aby duše měly možnost je vždy znovu obýdlet a nastoupit cestu poznání zde na Zemi. Kdyby přišly o možnost inkarnace, nebyl by prožitek v hmotném světě možný. Stvořením tělesných forem se v každém případě probouzejí k novému životu důležité oblasti padlých bytostí, transformují se a pozvedají do duchovních rovin. Zvláštní opatření však člověka v jeho tělesnosti vedou k tomu, aby nepřestal usilovat o rozmnožování. Zvířata to prožívají velmi pudově, vlastní rozhodování zde chybí. Lidé jsou sice žádostmi těla rovněž sexuálně determinováni, mohou však svým srdcem - Kristovou energií - získat přístup do vyšších světů.

Poznání jednotlivých aspektů lásky umožňuje **také** návrat takzvané hmoty do duchovní vlasti, která ve skutečnosti představuje jen zhuštěnou duchovní energii. **Co milujeme, to povyšujeme.** Každý člověk může prožíváním ve vnějším světě poznat ty části, které je třeba transformovat v lásku. To znamená uvědomit si, že nežijeme jen proto, abychom se měli dobře a nepoznali žádné starosti, nouzi a bolest. Takového šťastného stavu můžeme dosáhnout jen tehdy, zvládneme-li práci na přeměně.

Ochota brát život jako učební lekci a jako cestu, na níž sbíráme zkušenosti, je důležitým předpokladem k tomu, abychom si ve svých vztazích udělali jasno.

Náš protějšek nám může poskytnout cenné informace, na jejichž základě můžeme růst a osvobodit se od staré karmy. Vždy jde o hledání pravdy v našem nitru, aby nám světské vzory nenastrkovaly před oči klamný svět. Jedná se o poznání prostřednictvím vztahu. Není tím samozřejmě míněno zotročení či podrobení partnera nebo blízkého člověka. Musíme se zřejmě učit i proto, abychom se někdy mohli také ubránit.

Touha po vztahu, po lásce a po spojení je ve skutečnosti touhou po sjednocení s vlastní duší a božským světem. Toužíme po lásce k Bohu, po naplnění vztahu a lásky k Nejvyššímu. Pokud to nepocítíme i v každické své buňce, budeme po těchto věcech stále pátrat ve vnějším světě, kde se můžeme dožít pouze zklamání. Protikladné síly dělají vše pro to, abychom setrvali v klamném víře, že naplnění své lásky můžeme dojít ve světě - to je však pouhou iluzí. Naplnění touhy, jež je ve skutečnosti hledáním Boha, můžeme dosáhnout jen sami v sobě. Jestliže se nám to podaří, můžeme rozdávat lásku svým bližním, partnerovi a rodině. Kdybychom tím, kdo je zodpovědný za uspokojení partnerovy touhy po lásce, byli my, představovalo by to nesmírnou zátěž. Jak by lidé byli na sobě závislí !

Láska v pozemském světě má mnoho tváří, které se zrcadlí ve vztazích. Prožíváme různá stadia lásky k různým lidem a jejich intenzita se proměňuje. Cítíme lásku k rodičům, sourozencům, přátelům, dětem, k partnerovi, k určitým skupinám lidí, ale i ke zvířatům či rostlinám. Také láska k „matičce Zemi“ je zcela zvláštním citem. Všechny tyto podoby lásky se projevují v naprosto speciálních, vždy proměnlivých formách. Všechny jsou důležité a vyjadřují speciální aspekt bytí. Ve všech se projevuje dokonalá láska vesmírného ducha, která rovnoměrně zaplavuje všechna stvoření.

Naše aura vyjadřuje barvami, tvary i vyzařováním aktuální „stav lásky“. Právě tak se v ní ukazují všechny bloky a poruchy, které dosud zpracováváme, či karmické tlaky, které je třeba s láskou prosít a rozložit. Energetické spoje vyhlížejí jako provázky či dráty a ukazují karmické vazby s jinými lidmi. Momentální situaci lze poznat z vnějších vrstev. Staré zátěže, které mají být zpracovány teprve později, se ukládají v hlubších vrstvách aury.

Pro práci na sobě a odbourání karmy má hned po pevné tělesné schránce velký význam především éterická aura, v níž se projevuje životní energie. Nejbližším jemnohmotným obalem je astrální aura, rovina pocitů, dalším pak mentální aura, pole myšlenek. Všechny jsou těsně spojené a zatěžující bloky většinou pronikají všemi vrstvami těchto aur. V emocionální auře nalezneme všechny pocity, jimiž se zabýváme. Bloky a sobecké emoce se projevují uvnitř jemnohmotného pole jako temné skvrny a nepěkná zhuštění v závislosti na myšlenkovém a emocionálním obsahu.

Pocity lásky se ukazují v různých tónech červené a růžové barvy. Rozeznatelné jsou i různé vývojové stupně lásky. Pokud je prozatím silně orientovaná na tělesné žádosti, je její odstín tmavě červený, a působí-li pudově, mívá často tmavé skvrny. Čím výše láska sahá, tím je její odraz v auře světlejší. Láska k Bohu, k bližním a v čisté formě i k sobě samému se projevuje něžně růžovými odstíny. Pozemským způsobem se to nedá vyjádřit, protože materiálním očím se jeví jako slabá červeň. V jemnohmotném poli lidské aury však tato růžová

patří k nejvýraznějším barevným tónům. Je naplněna velikou silou a vibruje s nejvyšší intenzitou.

Působení lidské lásky se dá rozdělit do tří skupin.

Za prvé je to tělesná láska, jež je vlastní každému organismu jako pudový vklad sloužící k zachování druhu. Příslušná energie je zakotvena v kořenové čakře na konci páteře. Slovo pudový by nás ale nemělo děsit, fyzická schránka je společná celé živočišné říši. Tělesná touha je prvním krokem k lásce. Je vědecky dokázáno, že ženy v době ovulace vnímají tělesné spojení zcela jinak. Tělo reaguje nezávisle na jejich vůli. Nevědomky dávají přednost mimořádně silným mužům, kteří by se měli postarat o zdravé potomky. To jsou mechanismy zákonitě působící v tělesné rovině; tyto procesy jsou řízeny hormony a chemickými reakcemi, aby se temné síly nemohly vměšovat do průběhu inkarnace. Z kořenové čakry, jež je spojena s prvotní tvůrčí silou, proudí vzhůru těsně kolem páteře prasíla lásky. Během své cesty se produkovňuje a může sloužit jako transformační síla při návratu do duchovního světa.

Krátce před menstruací přepadá ženy velká osamělost a smutek. Silná nelibost a rozmrzelost jsou dalšími průvodními jevy, jež se v pocitové rovině aktivují. Těsně před porodem podléhají nastávající matky nutkání uklízet, aby ještě jednou upravily všechny místnosti, než se dítě narodí. Naše instinkty nás zkrátka ovlivňují víc, než jsme ochotni si přiznat. Svůdné chování a předvádění se představují oblasti „zvířecího“ jednání zase u mužů. Tyto prasíly jsou nutné, během lidského života je však můžeme potlačit a láskyplně integrovat.

O vzestupném proudění životní prasíly páteří toho bylo napsáno již mnoho. Východní tradice ji označuje termínem **kundalini**. V dalším textu však toto označení používat nebudeme, neboť je zatíženo řadou chybných vysvětlení. Místo toho budeme tuto energii nazývat životní prasílkou, neboť je aspektem oné tvůrčí síly, která je těsně propojena se sexualitou v tělesné rovině. Ve vyšších životních úrovních jde o kreativní impuls, který s pozemskými představami o tělesné lásce nemá nic společného. Je důležitou součástí stvoření a postupem času se stále více transformuje. Velká kosmická životní síla bude v nadcházejícím evolučním procesu potřebovat stále méně tělesných prožitků, které jsou dosud pro většinu lidí důležitou složkou vývoje. Postupujícím rozvojem života na Zemi se hmota stále více povznáší a prosvětluje. Protože viditelné projevy čaker krácejí ruku v ruce s naší duchovní evolucí, můžeme v auře libovolného člověka pozorovat, jak ze srdeční čakry vyzařuje veliká síla lásky. To je čistá forma životní prasíly. Jde o vyzařování naplněné lásky. Na obrazech světců nejsou zbůhdarma zdůrazňována a zobrazována červeně zářící srdce. Otevřená srdeční čakra znamená láskyplné srdce.

Čím víc se vědomí lidstva vyvíjí a čím duchovněji je jednotlivec, tím víc proudí síla i do horních čaker. Duchovní láska posiluje spojení s vyššími rovinami a vyvolává intenzivní vibrace čakry temene. Ta začíná zářit zlatým a stříbrným světlem.

Duchovní sílu lásky nelze vzbudit pouhou vůlí, snad jen meditacemi, v nichž se zaměřujeme na světlo a vizualizujeme příslušné barvy. Tato síla proudí zase jen pomocí lásky. Proto jsou „kouzla“, jimiž si u světelné síly chceme vlastní vůli vymocit ochranu, neúčinná. Pokud tato přání nepramení z pocitu čisté lásky, spíše

nás oslabují. Nemůžeme je uplatňovat magicky, nýbrž musíme prosit Boha a anděly o světlo a lásku a ti nám je ochotně poskytnou.

Rádi si bereme do úst slovo **láska**, a míníme tím něco docela jiného. Chtíč se stává hnacím motorem vztahů, tlačí na nás žádostivost, pravými motivy mnoha činů jsou vlastnické nároky a mocichtivost, což společnost považuje za „láskyplné vztahy“.

Lidé, jejichž potřeba lásky a podpory nebyla v dětství ukojena, se mnohdy křečovitě snaží nalézt ji ve svých vztazích. Jen co nějaký svazek uzavřou, ihned tuto niternou potřebu přenesou na partnera a hledají u něho podporu. Pokud protějšek nezareaguje tak, jak si žadatel přeje, protože by svou lásku raději rozdával dobrovolně než pod nátlakem, vyvstanou problémy. Je zřejmé, že potíž není u toho, kdo nechce láskyplný cit v žádané formě opětovat, nýbrž u toho, kdo si lásku a podporu takto vynucuje. Duchovní vedení s oblibou svádí dohromady právě takové lidi, kteří si mohou své problémy navzájem ukázat a tím si je uvědomit. Jeden pod vlivem starých zážitků reaguje na určité požadavky s nelibostí, ten druhý však na nich důrazně trvá. Řešením pro obě strany je pracovat na sobě.

Je skvělé, že právě ze vztahů můžeme pro tuto práci mnoho vytěžit, jsme-li ochotni přijmout a zpracovat i bolestné podněty. Jestliže něco bolí, vždy je možné se z toho něco dozvědět. **Kde působí bolest, ukazuje se lpění, nikoli zpracovaná žádost.** Pravá láska nebolí. Duše pocházejí z dokonalé tvořivosti absolutní lásky a touží tuto skutečnost znovu prožít. Touha je motorem a pohonnou látkou, které nám umožňují, abychom na sobě pracovali.

Není to tak dlouho, co bylo pro ženy skoro nemožné, aby si vydělávaly vlastní peníze, staraly se o sebe, měly svůj byt či dokonce žily bez partnera. Pokud se nenašel muž, který by se postaral o živobytí, neměla žena téměř žádnou šanci přežít. Společnost ji často odsuzovala pohrdavými slovy: „Ta nikoho neulovila.“ Tím se v „ženském poli“ po staletí udržovala představa, že k přežití i k uznání žena nezbytně potřebuje muže. Status ženy se měřil podle něho. Tento starý vzor chování na mnoho žen působí dodnes, a rozejdou-li se s mužem, mnohdy to v nich vyvolá pocit, že samy nepřežijí. Dnešní doba udělala důležitý krok ke změně a ke zrušení takové představy. Přesto však dosud slýcháme výroky typu: „Najdi si nějakého pracháče a budeš mít vystaráno.“ Mnohé ženy nehledají muže svého srdce, který by je miloval a s nímž by na sobě mohly pracovat, ale podvědomě toho, kdo je zaopatří. Hnací silou k navázání vztahu je tak potřeba zajištění a touha přežít, nikoli láska.

U mnoha mužů zase vidíme, že pohlízejí na ženy jako na předměty „mužského zaopatření“. Jiní vidí v ženě objekt dobývání a jejich ego dělá dobře, když ji pak mohou vlastnit. Jestliže muž dobude žádoucí ženu, je „vítězem“ a může se tím před jinými muži holedbat. Dokonale „včerejším“ mužům musí žena sloužit a dělat všechno, co po ní chtějí. Spousta mužů nesnese, když jejich partnerka začne náhle samostatně něco podnikat a není tu jenom pro ně. V takových případech začne duchovní vedení vnášet do života situace, které umožní tyto vzory změnit. Pro tvrdošíjné muže to ale může být velmi bolestivý proces.

Rozmanitost pozadí „vztahových problémů“ se nedá v žádné knize rozvést vyčerpávajícím způsobem. Partneri jsou většinou zakotveni ve svém pozemském

životě a zůstávají spolu tak dlouho, dokud se procesy osvobození a poučení nedovrší. Je ale důležité, aby vlastní nezdar nepřenášeli na druhého. Vše, co se děje, se týká především nás samých a slouží k našemu rozvoji. Záleží v podstatě na uvážení každého z nás, zda chceme ve vztahu zůstat, nebo jej opustit. Díky svobodné vůli máme vždy možnost z každé situace uniknout. Jestliže však odejdeme dřív, než budeme mít úkol vyřešený, objeví se ve stejné podobě s novým partnerem. Zde je pak svobodná vůle výrazně omezena, neboť božství nemá zájem na svévolném rozhodnutí osobnosti, která se musí ještě hodně učit, nýbrž na pravé svobodě duše. Ta ve většině případů rozhodne, zda osobnost již uloženými poznávacími procesy prošla.

Je proto nanejvýš cenné přesně sledovat problémy, pocity a události, které se vynořily, a vyzkoušet si, co jsme se v partnerství naučili. Pomoci nám může vědomí, že jsme se do **této práce** pustili na pobídku své **duše**, která nás vyzvala k osvobození, a sloužíme tím vyššímu duchovnímu cíli. Partner je naším zrcadlem jako vyslanec vyššího světa a odráží naše vlastní nedokonalosti. Proto nemůžeme příčinu problémů a nesouladu hledat ve svém protějšku či ve vnějších okolnostech, ale musíme v nich vidět úkol, který je třeba vyřešit, abychom se osvobodili a mohli žít ve vnitřní harmonii s božstvím.

Ohledně pocitů v milostných vztazích je třeba vědět, že láska, již cítíme, pramení výlučně v nás. Žádné city nám nejsou implantovány zvenčí, vše přichází pouze z našeho nitra. Partnerství nebo jiný láskyplný vztah sice mohou milostné city probudit, vnímáme je však ve svém nitru. Mnozí lidé mají sklon přisuzovat vznik těchto citů partnerovi a považují ho za jejich hluboký pramen. Je pěkné vědět, že k partneru svého srdce takovou lásku cítíme, avšak neprýští z něho, on jen ji vyvolává. Mylné přenášení lásky může partnera omezovat či přetěžovat. Nesmíme proto zaměňovat vlastní lásku s pocitem, že jsme milováni.

V partnerství, od něhož se očekává naplnění a pospolitost, můžeme svou schopnost lásky rozvinout zcela mimořádným způsobem. Cítíme se nějakým člověkem uchvácení tak, jak by nás měl jednou uchvátit sám Bůh.

Konečně jsme překonali hlubokou vnitřní samotu, uspokojili všechny touhy a můžeme být šťastni. Pokud jsme však své štěstí a svůj vnitřní mír nenalezli sami v sobě, a tím v Bohu - anebo aspoň nepochopili, že to tak musí být -, nemůžeme v žádném vztahu trvale najít opravdovou oporu. Duchovní svět nás dokonce někdy upozorní, že takovou odpovědnost nemůžeme nakládat na někoho jiného, nýbrž že o spojení s Nejvyšším musíme usilovat sami. Naše spojení s Bohem bude existovat navždy; nikým a ničím nemůže být zrušeno.

Mnozí lidé v sobě nesou touhu zcela se vzdát své osobnosti i vlastního rozhodování, aby mohli dělat jen to, co od nich očekává partner, nebo o čem si myslí, že pro něj musejí udělat. Nehledají vlastní inspiraci, rozhodující jsou pro ně pouze rozhodnutí toho druhého. To samozřejmě není cesta k osvobození, a duchovní vedení se nezřídka postará, aby s takovou dispozicí do žádného partnerství nevstoupili, dokud svou úlohu nezvládnou. Svět ani jiní lidé nemohou převzít **odpovědnost** za vývojové kroky, které v nás hodlají učinit vyšší síly.

V partnerství nelze slučovat a míchat energie, které by pak bylo třeba opět namáhavě rozpojovat. Každý člověk musí svou cestu k nejvyšší lásce hledat sám. Má-li po boku partnera, s nímž může tuto cestu nebo alespoň její část v lásce

a úctě ujít, je to dobré a pomůže mu to. Nikdo by však neměl být závislý na druhém. Každá duše má své vlastní úkoly, musí zpracovat svou vlastní starou karmu a individuálně zrát. V doprovodu milovaného člověka může jít o harmonický růst, pokud se však životní cesty pomíchají, nikdo už nepozná, která je vlastně ta jeho. Jsou-li partneři navzájem příliš „propletení“, nikdo z nich už nevnímá jemné podněty duchovního světa určené pouze jemu. Zaměřují se pak na toho druhého, nikoli na sebe. Nějakou chvíli to možná jde, především pokud jeden z partnerů všechno vzdá. Žádoucí a smysluplná je jen taková společná cesta, na níž každý z partnerů může získávat osobní zkušenosti a projít procesy uvědomění. Plodné partnerství charakterizuje to, že jeden druhému sice sdělí, jaké poznatky získal sám pro sebe i pro něho, ale každý může jít svou vlastní cestou bez nucení, bez násilných požadavků a bez výčitek.

Láska je vůbec nejkomplexnější lidské téma. Každý člověk ji bude poznávat z vlastní zkušenosti, bude ji hledat, prožívat a postupně se blížit nejvyšším rovinám vnímání lásky. Je potěšující vidět, že dnešní láska po bolestných vývojových krocích dosáhla v lidech nové kvality v podobě větší svobody, tolerance, upřímnosti a oddanosti.

Zcela mimořádné globální procitnutí lásky jsme mohli zažít poté, co na konci roku 2004 vlna tsunami zasáhla a zničila pobřežní oblasti Asie. Vyburcovalo to i lidi, které katastrofa nijak nepostihla, a přimělo je to pomoci. Ti, kteří jinak s financemi zacházejí spíš sobecky, pocítili přání podpořit oběti neštěstí. Naplnila je pravá láska k bližnímu. Potřebu pomoci jistě vyvolala i veřejná pozornost s podílem médií, ale v řadě lidí se projevila taková schopnost lásky, jaká by se bez tohoto utrpení nevzbudila. Tato „vlna lásky“ zaplavila celou zemi a dotkla se každého, kdo jí mohl a chtěl být osloven. V čase globálních sítí můžeme vidět lásku jako vazebnou energii, která v emocionální rovině spojuje lidská srdce.

(2)

Manželství se neuzavírají v nebi

Podklad karmických vztahů

Leckdo si může položit otázku: „A co je to vlastně nebe?“ Obecně můžeme za „nebe“ považovat dokonalou duchovní říši, v níž žádosti pozemského světa nemají žádný význam. Nejsme schopni plně chápat majestátnost či pravé bytí těchto míst, ale můžeme alespoň tušit, jaká tu musí existovat láska a sepětí s Bohem. Tyto sféry jsou naším opravdovým životem a naší pravou skutečností. Naproti tomu pozemský život je iluzí, zdáním skutečnosti, která umožňuje duším odpadlým od Boha návrat domů. Země slouží jako poznávací rovina a místo poučení. Na ní lze zřetelně vidět účinky libovůle a negativních energií. Časem jasně poznáme, že život bez nejvyšší lásky je beznadějně nestálý. Bez vnitřní oddanosti božskému principu strádáme. Zdá se, že světské struktury, celé země, lidské výtvořiny i hospodářští giganti budou v nadcházející době zničeny, pokud se nezaměří na dobro.

Hrubohmotná rovina se jednoho dne v celém svém rozsahu rozplyne, až všechny duše nastoupí cestu domů. Do té doby v ní sice vládne Bůh, ale přesto zůstává oblastí, v níž můžeme objevit mocichtivost temných bytostí, která je ovšem také jenom voláním po lásce. V duchovních rovinách také neexistují žádné pomíjivé astrální sféry-jsou tam pouze pravda, světlo a božská sounáležitost.

V těchto sférách působí prosvětlené duchovní bytosti a andělé. Mezi nimi pak duše, které se po prvotním pádu vrátily, a andělé, kteří nikdy nepadli. I zde můžeme pravdu a rozsah oné nádherné světelné říše jenom tušit. Z předávané tradice a z duchovních vjemů víme, že existuje mnoho dimenzí a rovin, které k těmto nejvyšším sférám míří. „V domě mého Otce je mnoho příbytků," je bezpochyby odkazem na to, že se musí jednat o nezměrnou rozlohu.

Ve vysokých světelných sférách se nacházejí bytosti tak dokonalé, že je nemůžeme dělit na mužské a ženské. Ani v nich, ani kolem nich není žádná dualita a jejich vyzařování zahrnuje všechny stupně existence a bytí. Pokud se ovšem takové světelné bytosti přiblíží pozemským rovinám, vezmou na sebe odpovídající formu, protože tady nic jiného než mužský a ženský princip neznáme. Mnoho vysokých světelných bytostí, které se zde ve dvou posledních tisíciletích projevily, tak učinilo v mužské formě, protože žena v očích většiny lidí z různých kulturních oblastí neměla žádnou autoritu a nemohla proto dosáhnout vážnosti. Ačkoli se ženám v křesťanské kultuře vedlo podobně, přece jen v nich na základě starého uctívání bohyní zůstala úcta k ženství alespoň zčásti zachována a ztělesnila se ve zbožnění Marie, Ježíšovy matky. Aby se však oslabil obraz normální pozemské ženy, byla církevní dogmatikou povýšena do stavu „neposkvrněného panenství", takže počala Ježíše bez aktu tělesné lásky. Zůstala tak absolutně čistá a nesrovnatelná s ostatními ženami.

Ve svém názoru na mužské a ženské principy bychom se měli odpoutat od představ, které byly všeobecně svázány s kulturami posledních staletí. Mužnost znamenala moc, válčení, tvrdost, průbojnost, přísnost, bezcitnost a necitelnost k bolesti. Ženskost reprezentovala oddanost rodině, vaření, řízení domácnosti, službu muži, poddajnost a pěkný vzhled. To ovšem s vnitřními kvalitami mužského a ženského principu souvisí jen velmi málo, a proto by se lidé dnešní doby měli rozpomenout na své prvotní duchovní určení.

Chovat se žensky znamená mimo jiné v pocitové rovině úzké spojení s okolím, znamená otevření se a ochotné přijímání láskyplných energií. Ženskost zahrnuje pochopení, hlubokou lásku k bližnímu, schopnost vyrovnávat emocionální disharmonie, lásku k rodině a k lidem vůbec, schopnost přijímat situace bez touhy okamžitě proti nim bojovat a současně sílu transformovat negativní energie. Ženství je přijímající i rozdávající, cituplné a srdečné, znamená intuitivní chápání osobního i světského dění a porozumění pro ostatní. Ženství může obsáhnout vědomé bytí v rovině srdce a pomocí intuice se tak přiblížit Božímu principu.

Být mužem znamená mimo jiné ovládat velikou sílu, která, je-li v harmonii s tvůrčím proudem, hodně zmůže. Mužský princip zahrnuje schopnost rozhodování, Činorodost a připravenost ke službě, a to i ve smyslu odevzdání se Bohu. Přeměněnou formu agresivity lze využít jako kreativitu. Naplněn tvůrčí prasílkou, může mužský pól spolupůsobit, aby byla všechna stvoření s velkým

nasazením vedena ke světlu. Tyto vlastnosti jsou samozřejmě jenom částí potenciálu, který mohou mužské a ženské póly rozvinout.

Každý člověk, muž i žena, může v sobě všechny tyto principy a prasy spojit. Ženy by měly mužskou silou zodpovídat samy za sebe, nenechat se utlačovat, nýbrž být nezávislé do té míry, do jaké to péče o rodinu dovoluje. V žádném případě by se kvůli někomu jinému neměly vzdávat samy sebe. Pokud žena ztratí svůj vlastní proud energie, nemůže už dát nic ani rodině. Rodina bez srdce v podobě ženské energie chladne; mužská energie naproti tomu činorodostí a rozhodovací schopností přispívá k harmonii celku.

Muži by v sobě zase měli rozvíjet ženské principy, podporovat intuitivní vnímání a poznávat život i v emocionální rovině. Měli by se cvičit v přijímání i předávání energií. Být jemný neznamená stát se poníženým a pošlapaným. Láska je sice jemná, ale velmi důsledná - a nenechá se nikdy koupit za peníze.

Třebaže se každý člověk narodí jako muž nebo žena, trvá velmi dlouho, než v sobě příslušné kvality rozvine. Měl by proto usilovat o rozvoj vlastností a hodnot jak svého, tak opačného pohlaví, aby je mohl povýšit a integrovat.

Představy o tom, jací by muži a ženy měli být, se v posledních staletích staly mohutným polem, které obklopuje celou planetu. To si přeje, aby je každý člověk obnovil a prožil. Pokud jsme v některé z minulých inkarnací toto pole posílili a upevnili, přijde nám v tomto životě někdy zatěžko se oprostit od starých vzorů. Stále je s sebou neseme a máme sklon prosazovat jejich program. Před všemi lidmi stojí v dnešní době veliká výzva: nutnost zrušit tato tradiční pole a ta nová zaplnit svobodou pro muže i pro ženy.

S potěšením vidíme, že v některých oblastech se to již daří. Mužské a ženské principy se v nás mohou sjednotit, takže oba aspekty sice vnímáme a prožíváme odděleně, ale na cestě k sjednocení je pociťujeme v celistvosti. Projevuje se to například v lékařství, kde se po dlouhé době konečně volí jiná terapie pro ženy než pro muže. Žena má jinou látkovou výměnu než muž, snáší jinak léky a potřebuje proto odpovídajícím způsobem pozměněnou medikaci. Už jen z rozdílu hmotnosti logicky plyne, že v příbalových letácích by mělo být bezpodmínečně vyznačeno množství léku rozdílné pro obě pohlaví. Některé prostředky působí na ženský organizmus jen slabě, na muže naproti tomu silně a rychle. Například analgetika odbourává ženské tělo rychleji než mužské.

Hmotný vesmír od počátku vychází z principu duality. Každá oblast, vše, co existuje, zde má odpovídající protipól. To nám slouží k učení a umožňuje poznat obě oblasti. Touha po naplnění nás žene vpřed a štěstí z harmonického spojení nás nutí vyhledávat blízkost jiného člověka.

Svět je principem duality udržován v napětí a dynamice. Životní síly protékají hmotou polaritním systémem, určovány Božími zákony. V hmotné rovině je život určen přitažlivými silami ženského a mužského pólu. Na konci tohoto procesu sice dochází ke spojení těchto polarit, v rámci hmotné roviny jsou však důležité pro návrat padlých stvoření. V této rovině se manifestují i prostor a čas a umožňují utváření a rozvoj různých aspektů bytí.

Hmota, není-li prodchnuta láskou, se zdá těžkopádná. Nemá vlastní dynamiku. Napětí z principu duality umožňuje pohyb, touhu, jednání a nakonec návrat domů. Například svaly, které nepotřebujeme, nebo jsou po zlomenině nepohyblivé, znovu ožijí. Hmota, jež se vrací do jemnohmotné roviny, potřebuje pohyb a činnost povzbuzujícího ducha.

K udržení světa je také třeba vyrovnat působení dobra a zla. V některých oblastech se zdá, že převládají negativní elementy. Stále se nás pokoušejí vtáhnout do svého pole působnosti a „navádět“ k bezcitnému počínání. Současně může každý z nás růst ve své lásce, může poznávat, učit se a nenechat se ovládat temnými silami. Ty každé malé slabosti využívají jako vstupní brány, čímž se současně prozrazují. To potom představuje efektivní metodu, jak poznat celé vibrační pole a prosvětlit je.

Hmota **jako taková** ve skutečnosti neexistuje. Veškerý život je energií v různých stavech zhuštění a řídí se podle vlastních zákonů. Proto jsme stvořeni v mužské a ženské podobě, abychom se poznávali a vnitřní harmonií mohli všechny aspekty znovu dovést ke světlu. Současně je díky možnosti rozmnožování zajištěn vznik životních forem. Mužskou a ženskou formu obsahuje i pozemský plán a existuje i v astrálních a mentálních rovinách. Teprve odložením astrálních a mentálních těl se mužské a ženské formy ruší.

Můžeme pozorovat, že četné duševní oblasti v nižších astrálních rovinách, tedy v těch, do nichž se dostaly poté, co odpadly od Boží lásky, ale dosud nevstoupily do kruhu inkarnací, nevykazují mužskou ani ženskou polaritu. K tomu dojde teprve při první inkarnaci. Pak se počnou utvářet rozdílné aspekty, aby po průchodu světem zkušenosti mohly opět splynout v lásce. V astrálních světech si složky duše sice zachovávají své pohlaví, ale rozmnožování již možné není. Zachování druhu je tímto způsobem realizovatelné jenom v hmotném světě, neboť těla jsou sídlem reinkarnovaných osobností.

Duše, které ve své prvotní formě pobývají v kauzálních rovinách, nejsou ani mužské, ani ženské. Duše je androgyn, obsahuje však mužské či ženské součásti tak dlouho, dokud se nedokážou vymanit z této duality a vrátit se do Boží lásky. Potom koloběh znovuzrození opustí.

Duše zpravidla posílá na Zemi ve stejném časovém úseku jen jednu osobnost. Pokud je jich ve vzácných případech více, většinou nežijí ve stejném kulturním okruhu. Jsou samozřejmě duše, které v rámci několika inkarnací jdou společnou cestou nebo už v různých životech prožily více partnerských vztahů, většinou však nepocházejí z jednoho původního zdroje. Spojuje je hluboká láska a snaží se oprostit od případných problémů a energetických zádrhelů z minulých životů.

Mnohé myšlenky provázející zamilovanost a sounáležitost pramení z hluboké touhy po dokonalé lásce. Nacházíme se ve dvojité dualitě, ve zdánlivě dvojím odloučení. Za prvé jsme jako osobnost odděleni od své duše, za druhé jsme odpovídajícími dílčími složkami odstaveni od Božího vedení a lásky k Bohu. Když si složky osobnosti opět uvědomí svůj původ a po pozemském životě se zbaví „závory vědomí“, budeme se opět cítit jako doma, neboť se spojíme se svou duší, z níž pocházíme. Její touha po Bohu bude ovšem trvat tak dlouho, dokud znovu nedosáhne roviny bytí, v níž je možný další vývoj ve spojení s božským duchem.

Prožívání duševních rovin plných světla se nedá v žádném případě srovnat s pocitem odloučení, které pociťuje většina osobností na zemi. Mnozí lidé ve svém nitru vědí o lásce své duše a trpí někdy velikou trýzní, neboť si připadají opuštění, odříznutí, nemilovaní. Toto odříznutí je však nutné, aby všechny naše složky, poháněné touhou, mohly nastoupit cestu domů. Je to naše touha, co otevírá brány do duchovní domoviny a umožňuje vstup světelných energií.

Jestliže duše provedla všechny své dílčí části poznávací rovinou Země a přerušila všechny energetické vazby, mohou se všechny složky opět spojit s jednotou duše. Je možné opustit kruh znovuzrození. Tento proces nazýváme „mystickým sňatkem“. Jde o sjednocení všech duševních součástí, které se už na další cestě vývoje nebudou rušit. Každá dílčí oblast, i když se dlouhou dobu nacházela ve světech zkušeností, zůstává přesto částí duše, která je teprve tehdy úplná a zdravá, jestliže všechny její složky našly cestu k Bohu. V duchovním světě se tento proces slaví a prožívá s velikou láskou a radostí. Světelné bytosti a andělé, kteří stále doprovázejí duši i s jejími jednotlivostmi, sdílejí její radost a chválí Boží lásku. Je to nádherný pocit, být takovému sjednocení přítomen. Láska je tak úchvatná, že si člověk přeje, aby už o ni nikdy nepřišel. Jak nádherná láska by mohla kvést už na Zemi, kdyby se lidé setkávali a bezvýhradně těšili z lásky k ostatním tak, jako v duchovním světě. Společná láska a radost posilují duši a pomáhají jí sjednotit všechny energie a postoupit na cestě ke SVĚTLU.

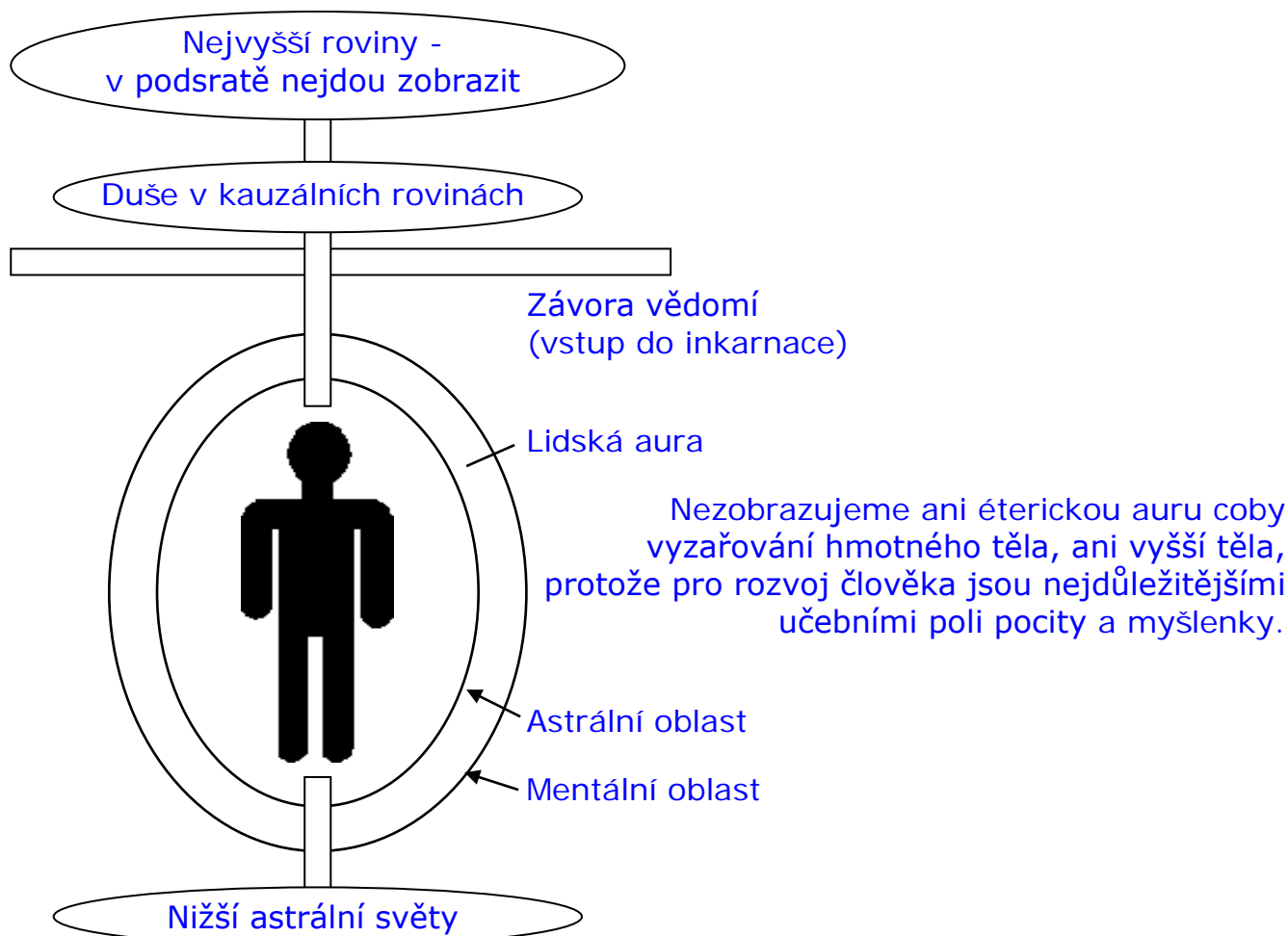
Různé pozemské zážitky, které duše plánuje pro své osobnosti, se sice připravují v kauzálním světě, probíhají však výlučně v světech zkušeností. Duše pro své osobnosti s velkým nasazením a s velkou láskou chystá konkrétní životní situace, stanovuje, v jakém pohlaví inkarnace proběhne, a radí se se všemi dušemi, které mají osobnost na pozemské cestě doprovázet. Pokud například dva lidé mají založit rodinu a zplodit dvě děti, aby spolu mohli duchovně růst, vstoupí do pozemského Života s odstupem jen několika let. Tak budou přibližně stejného věku. Někdy však nelze tento plán dodržet, a tak vznikají svazky, u nichž věkový rozdíl činí dvacet i více let. Proto bychom se v podobných případech měli zdržet odsuzování. Takové svazky mohou samozřejmě vytvořit podhoubí pro generační konflikty, ty však slouží adaptačním programům a osvobození duše.

Duše volí pro novou inkarnaci vždy odpovídající duševní součásti s různým stupněm zkušeností. V dnešní době dostávají osobnosti řadu jasných a posilujících vlastností, protože musejí zpracovat mnoho starých karmických zátěží. Někdy se nám do života nesmírně rychle a hbitě vloudí řada malých karmických závazků, a my se pak cítíme zaskočení, protože neznáme souvislosti, ale nezbyvá nám nic jiného než je zpracovat. Je třeba neztrácet odvalu ani v těžkých životních situacích a nepropadat domněnku, že zpracovávání karmy nikdy neskončí. Celá zeměkoule se všemi svými vibračními poli prochází velikou změnou. Četná energetická pole jsou v pohybu, a protože jsme se všemi spojeni, nedá se vyloučit, že často pocítíme neklid, který nás obklopuje. Uvolňují se staré energetické vazby.

Živoucí bytost Země se pokouší odpoutat od starých energetických bloků a zátěží, které způsobily lidské emoce a myšlenky. Tyto procesy můžeme vnímat i v osobním energetickém poli. Zemětřesení, vlny tsunami, výbuchy sopek, bouře

a posuny zemské kůry na nás energeticky působí. Pokud jsou určité složky naší duše dosud spoutány starými strukturami, postihuje nás to mimořádně silně.

Následující schéma poskytuje hrubý přehled o rovinách. Velikostní poměry slouží jen k názornosti, neodpovídají realitě.

Pozorujeme-li vývojový stupeň naší epochy, je jasné, že lidstvo má za sebou dlouhou a rozsáhlou cestu zkušenosti. Ačkoli se lidská těla nevyvinula z opic - od počátku nesla znaky člověka -, jsou se zvířecími těly přece jen spojena. Lidské tělo obsahuje všechny aspekty zvířecího vývojového procesu a všechny substance rostlin, nerostů a stopových prvků, které se na této planetě vyskytují. Lidská těla povstala ze stejného stvořitelského základu jako ta zvířecí, a vykazují proto společné rysy.

Z poznatků o životě lidí v době kamenné vyplývá, že už tehdy určovaly soužití struktury, které si lidé vytvořili. Ženy rodily děti a s ohledem na své povinnosti k nim a na svou slabší konstituci se nemusely podílet na lovu. Do jaké míry si žena vážila muže pro kořist, kterou dokázal ulovit, nebo muž ženy pro schopnost rodit děti, můžeme dnes jen těžko soudit.

Jistě byly na této planetě také epochy, kdy ženy jako bojovnice nasazovaly život a v mužích viděly podřízené tvory.

V předkřesťanských dobách byly takové ženy v četných kulturách uctívány jako symbol božství. Některé náboženské směry, především raný tantrismus, viděly ve spojení pohlaví důležitý krok v přiblížení se k Bohu.

Proč se právě po Ježíši z Nazaretu uplatnily v takové míře patriarchální rysy, lze jen těžko posoudit. Zena vždy sloužila mužům jako objekt rozkoše, jako služka a majetek a neměla žádná práva. Z toho, že i četné ženy ve starých kulturách pokládaly muže za méněcenné, utlačovaly je a zneužívaly, by se dalo odvodit, že se jim pak muži za tuto nadvládu mstili. To samozřejmě žádnou stranu neomlouvá, jen to možná ukazuje příčinu tohoto jevu. Může to ale mít také hlubší smysl, a to, že se musí spojit ženský element s mužským, aby se v ženách posílila cesta ke svobodě a nezávislosti, a muži naopak pochopili, že bez něžnosti a ženské intuice není harmonická budoucnost a efektivní společná cesta dost dobře možná.

Veškerá dogmata, světové názory, modely víry a výchovy jsou lidskými produkty. Vše dogmatické sice určují a svými negativními a násilnými požadavky podporují temné energie a bytosti, ale přece jen jde o výsledek lidského působení. Temné entity, které působí na naší planetě, potřebují lidi k tomu, aby si z nich braly emocionální a mentální energii a využívaly jí.

Jestliže nyní, v pozemském životě, dva lidé společně odbourají nějakou starou karmickou zátěž, je to důsledek minulého lidského konání a pozemských okolností. Síly duše sice díky nové situaci pomáhají nacházet cestu poznání a řešení, ale jen v rámci stávajících lidských a kulturních vzorů v okolí nové osobnosti. Život člověka s jeho vztahy je na jedné straně výsledkem událostí a činů některé dřívější inkarnace na této planetě a na straně druhé všeobecných transformačních procesů lidstva jako celku.

Zpracování starých karmických zátěží je ve vztazích a v partnerství často důvodem, proč jsou dva lidé vůbec spolu. Tím, že určující události prožívají společně a spolu zvládají těžké situace, naváží často niterné spojení. V takových případech plánují duše opět společnou cestu jako partneři, příslušníci jedné rodiny či přátelé, aby se vzájemně podporovaly. Existuje nespočet příkladů, kdy lidé urazili dlouhou společnou cestu s předem určenými dušemi. Takoví lidé jsou si většinou hned velmi blízcí, což někdy může vést k partnerským nedorozuměním.

Jeden ženatý muž tak potkal ženu, která jej neskutečně přitahovala. Byla novou přítelkyní jeho bratra a on cítil, že je spojuje velmi těsný duševní vztah. Okamžitě jí otevřel své srdce. Tomuto pocitu se zcela poddával, protože ve vztahu ke své ženě a dvěma dětem prožil události, které si ještě nevyjasnil a které velice ovlivňovaly jeho manželské soužití. Cítil se ztracený a opuštěný a právě v této situaci vstoupila do jeho života jiná žena. Už dávno měl myslet na zájmy své rodiny, ale neustále to odkládal, protože ho jeho celodenní práce zaměstnávala tak, že večer už neměl chuť něco měnit. A tak řešení stále házel za hlavu.

Nyní tedy potkal ženu, která v minulých životech jednou byla jeho manželkou a podruhé sestrou. Měli za sebou velmi pozitivní společnou životní cestu a vzpomínky v jeho podvědomí byly naplněny jen krásnými obrazy. Přesto nebyl v tomto životě vztah k nové ženě předurčen. Měli se potkat a tentokrát stýkat jen jako přátelé.

V takových situacích je někdy velmi těžké pocity utřídit a poznat, že se jedná jenom o jejich přenos. Muž hledal v bratrově přítelkyni naplnění vzdálených vzpomínek, ačkoli správnou partnerkou pro něj měla být jeho současná žena.

V případech jako tento je důležité **nepodlehout** prvnímu náporu pocitů, nýbrž počkat a řešit vše teprve podle úkolů, které před nás nejbližší budoucnost postaví. Pro dotyčného muže to bylo vyřešení konfliktu s vlastní ženou. Naštěstí měl tolik respektu a úcty k citům svého bratra, že touhu po jeho přítelkyni potlačil. Své pocity ukládal v nitru. Časem si vztah ke své ženě vyjasnil a pochopil, že ji stále velmi miluje a život s ní je pro něj přijatelný. Pokaždé ho sice trochu zabolelo, když spatřil bratra s jeho přítelkyní, ale už se tím nijak netrápil. Přestál svůj pocit ztráty a důvěřoval signálům svého duchovního vedení, které jasně ukazovaly, že i život po boku jeho nynější ženy je velmi krásný.

Jestliže se poddáváme těžkostem soužití a necítíme se tak bezpeční a chránění, jak bychom si přáli, často okamžitě zaměříme pozornost navenek, aby bolest a marná touha co nejdříve pominuly. Většinou však jde o učební proces, o výzvu, abychom se vyrovnali s nějakou životní situací. Jen málo si pomůžeme, pokud ze stávajícího vztahu ihned utečeme, dřív než dosáhneme cíle poučení. V takovém případě si můžeme být téměř jistí, že duchovní vedení velmi rychle připraví jinou podobnou situaci. Pro duši je důležité, aby její osobnost dokončila práci, kvůli níž na Zemi přišla, a přijala stanovené „učební lekce“. Jejím cílem není okamžitě ukojit každou touhu a každou žádost. Za rozvojem a prací jednotlivých složek duše musí stát osvobození od četných osobních potřeb.

V současné době se často stává, že nějaký vztah z různých důvodů skončí. Zčásti proto, že lidé zřejmě ještě nikdy nemohli zpracovávat karmickou zátěž s takovou rychlostí a intenzitou jako nyní. Jestliže dříve žili na jednom místě, měli jen jedno povolání a téměř necestovali, aby získali nějaké zkušenosti, dnes je tomu docela jinak. Dnes můžeme vyrovnat staré karmické dluhy téměř kdekoli na světě, i kdyby byly tisícileté. Může jít o starověký Egypt, Řecko, Aztéky či prvotní křesťany - všechny možnosti jsou k dispozici. V žádné době nebyly duše zřejmě tak zralé, aby jejich osobnosti dokázaly v krátké době zpracovat staré zátěže, transformovat bezcitné charakterové rysy a rušit vazby na určitá místa a lidi.

Existuje mnoho možností, jak se osvobodit od starých karmických zátěží. Tak například dva lidé nesli starou magickou zátěž, která intenzivně ovlivňovala jejich vibrační pole. V minulých dobách již prožili inkarnaci jako muž a žena a oba byli velmi zběhlí v středověké magii. Zaujímalí mocenské světské pozice a usilovali o jejich zachování. Zpočátku používali svou magii a sexuální sílu k odstranění překážek, které jim stály v cestě, ale i k připoutání žádoucího partnera. Potom pochopili, že je oboustranné usilování o moc a nadvládu příliš determinuje. Každý z nich se snažil prosazovat své zájmy, až vypukla regulérní válka o nadvládu v jejich vztahu i ve světě kolem nich. Ani jeden z nich nechtěl od praktikování magie upustit a zaplétali se stále více do svých energetických polí. Po nějaké době se ukázalo, že žena má v sobě silnější magickou moc, a oblastí, v nichž nad mužem dominovala, začalo přibývat.

Po tomto životě poznala žena v některých složkách své osobnosti, že moc, o níž usilovala, byla pouze zdánlivá a že toto nikdy nebude ta pravá cesta. Plně si světskou moc prožila a pochopila její iluze a prázdnotu. Nadále pak intenzivně vyhledávala Boží síly a stala se velkou spolupracovnicí na poli dobra. Mužovy dílčí složky se naproti tomu nedokázaly vymanit ze struktur moci a panování, a také v dalších inkarnacích se snažily podrobit si ostatní lidi a získat nad nimi moc. Přitom pochopily, že lidské usilování o něco vyššího a víra se dají k získání

nadvlády lehce využít. Tento muž převzal roli duchovního vůdce a jako nepravý guru dokázal uvést v omyl mnoho lidí. S pokryteckou láskou si získával žáky a manipuloval jimi.

V současném životě především ženiny staré duševní složky naléhaly, aby se vypořádala se starou magií a spoutanou sexuální silou a mohla svobodně a bez omezení kráčet duchovní cestou. V tu dobu se opět potkali -ona jako žena a on jako muž. Staré pole sexuální magie okamžitě vyvolalo mocnou sexuální přitažlivost, nastěhovala se k němu a začaly působit dávné vlivy.

Je zajímavé, že v tu chvíli žena zaujímal roli oběti - přála si čelit tomu, co ji přitahovalo, neboť to byly právě tyto city, které danou situaci vyvolaly. Tak se oba mohli vzdálit starým polím a osvobodit se, ale on k tomu nebyl ochoten. Žena proto rychle propadla silné závislosti na svém muži. Dělal všechno, co chtěl. Na jeho pokyn za sebou spálila všechny mosty, přerušila kontakty se svými rodiči i s přáteli, což muži stále víc umožňovalo nad ní neomezeně vládnout a plně využívat toků její energie. Přesně stejným způsobem, jakým se sekty snaží uplatnit vliv skupiny na své stoupence, působily energie v jeho manželství. Chytrými slovy a zdánlivě velmi spirituálními posudky očerňoval všechny lidi, s nimiž se jeho žena předtím stýkala. Nějakou dobu tomuto poručníkování zcela podléhala, což její rodina a přátelé nesmírně těžce nesli. Zvenčí sledovali mužův špatný vliv a cítili, jak jsou vytlačováni z jejího života.

Žena měla stále větší strach a pozorovala, že její manžel ji v něm záměrně udržuje, aby ji mohl kontrolovat a ovládat. Všechny její záměry, a dokonce i názory okamžitě odmítal a nutil ji kráčet jinou cestou, aby se za žádných okolností neuskutečnilo nic z toho, co si přála ona. Stále více ji energeticky vysával a přivlastňoval si její sílu. Tak tomu bylo až do přesně stanovené chvíle, kdy nastal obrat. Žena se začala vnitřně osvobozovat, což u jejího muže ještě jednou vyvolalo silnou odvetnou reakci. Potom ho ale vnější záležitosti, které vyhovovaly jeho touze po moci, od vzniklé situace odvrátily a on si manželčin vnitřní odklon přestal uvědomovat. Žena si protrpěla starou karmickou závislost a poddanost a její karma „vyhořela“. Tento vývoj umožnil jejím duchovním pomocníkům připravit pro ni nový život. Brzy nato se jí podařilo se od muže odpoutat a začít znovu.

Na tomto příkladu vidíme, že člověk, který v tomto životě očividně trpí, odkládá starou karmickou zátěž někdy bez účasti, jindy s účastí partnera, s nímž onu situaci prožívá. Pokud je karmický dluh vyrovnán a vnitřní procesy probíhají v lásce, situace se automaticky vyřeší. Pokud byla karma splacena, duchovní zákony nám umožňují odpoutat se od našeho protějšku i v případě, že s tím nesouhlasí. Miska karmických vah se vždy převáží na stranu toho, kdo se otevře lásce, a umožní mu osvobodit se ze špatného vztahu. Můžeme si to dobře znázornit na dvou zaklesnutých prstech. Zvedneme-li lokty a zahákneme oba ohnuté ukazováčky, drží pohromadě; skloníme-li však jeden loket dolů, ukazováček na pokleslé ruce se volně vyvlékne. Osvobození bylo dosaženo pokorou a poznáním - nikoli bojem. Bez toho se problémy a vazby nevyřeší, naopak může dojít k ještě většímu zauzlení. V rovině vědomí mohla žena tyto souvislosti pochopit teprve po mnoha letech, ale v niterných rovinách došlo k uvolnění okamžitě.

Existují v nás oblasti, které můžeme označit jako veskrze **ničivé**. Neseme v sobě duševní části, které v dřívějších inkarnacích většinou prožily něco velmi zlého. Válka, mučení, věznění, izolace či násilná smrt někoho z rodiny mohou být důvodem, proč tehdejší osobnost pojala k životu takovou zlobu. K tomu, že zpracování karmy je mnohem těžší, nezřídka přispívá i rozepře s Bohem. Trápení, které je pro nás nesnesitelné, máme sklon potlačovat nenávisť. To zpravidla vyžaduje všechnu naši energii. Osvobodit se však můžeme jenom přijetím všeho, co k bolestné situaci vedlo.

I v partnerských vztazích usilují staré části o prosazení svého programu tím, že nám stále znovu předhazují, kolik je kolem nich zla. Také trýznivý pocit žárlivosti se většinou dostavuje proto, že někteří z nás byli v některém z minulých životů velmi raněni, propadli prudkému vzteku a staré myšlenkové formy se nyní snaží prosadit takový program, aby mohly dál existovat ve stejném vibračním poli. Složky naší osobnosti pak ovládnou takové emoce a myšlenky, že je přestaneme kontrolovat. Tyto síly pak vzniklé situace zfalšují tak, že nezaujatý pozorovatel se ptá, jak se to vlastně mohlo stát. Postižený to však vnímá brýlemi, jejichž skla zbarvily staré vlivy.

I zde je to pak bolest a tíživá situace, co nás mobilizuje ke zpracování karmy a ukazuje nám, že něco tu není v souladu se zákony života.

V dnešní době se nám nabízejí téměř neomezené možnosti karmického osvobození - a jsou také využívány. K dispozici je mnoho duchovních bytostí, které se starají, aby zrušení karmy bylo co nejefektivnější. K tomu, abychom se zbavili karmické zátěže, je však často nutná změna vztahu. Někdy je třeba navázat postupně několik partnerských vztahů, abychom mohli karmické konflikty zvládnout nebo poznat nové duševní kvality.

Jistá žena se vdala za muže, který ji v jednom z předchozích životů bil a utiskoval. Několikanásobné karmické vazby a nahromaděné emoce potřebovaly zrušit a vedle starých životních představ si o to říkaly i jisté složky ženiny osobnosti. Její muž mezitím velmi dozrál a upřímně usiloval o odstranění staré viny. Žena si v duševní rovině byla této okolnosti vědoma a oba chtěli tohoto cíle dosáhnout společně. Život na této planetě je však stále plný násilí, a tak i v této ženě přetrvávaly staré agrese a falešné představy.

Měli dobré manželství a narodila se jim dcera, kterou oba velmi milovali. Přesto museli v tomto životě oba zvládnout další úkoly a nastal čas, kdy už si prostě přestali rozumět. Jejich zájmové oblasti se nepřekonatelně rozdělily. Co bylo pro ženu radostí, to bylo pro muže utrpením.

Zvláště žena v nitru zřetelně cítila, že společný život je u konce. Toužila po jiném vztahu a neviděla už žádný důvod, proč by měla žít se svým manželem. Ženy se dnes stále častěji chápou iniciativy a ukončí vztah, v němž by muž chtěl ještě pokračovat. Nastanou nehezké chvíle a oba přestávají vědět, co je vlastně ještě spojuje. Bolest, kterou muž v tu chvíli pocítil, odstranila poslední zbytek jeho viny a stará karma byla zrušena. To byl signál k ukončení společné životní cesty, ale její konec nebyl důsledkem útěku, iluzorní touhy či jiných neřešených konfliktů.

Duchovní vedení nemůže napsat na tabuli v ložnici, že muž či žena mohou nyní vztah ukončit, neboť je čeká další úkol, ale snaží se tuto informaci předat

ve vnitřní rovině. Protože duchovní vnímání nebývá většinou jasné, vyžaduje to nějakou vnější situaci, aby účastníci dospěli k poznání, že současný stav věcí je třeba změnit. Vznikají tak nedorozumění a omyly, které to jenom potvrzují. Není-li toto poznání doprovázeno silnými emocemi, nýbrž probíhá v klidu, je možné vnitřní pokyny následovat. Problémy a duchovní úkoly se většinou tímto způsobem ohlašují, takže bychom tomu měli věnovat pozornost, ale je třeba také zjistit, jaké emoce tu působí a zda nový vztah odpovídá základním předpokladům.

Velmi významným karmickým polem je **pole utlačování žen**. Až do počátku 20. století bylo pro ženu téměř nemožné si zařídit život, aniž by se vdala nebo odešla do kláštera. Její prestiž závisela na sňatku a na rození dětí. Mnoho mužů své ženy utlačovalo a ty se nemohly nijak bránit, protože nevěděly, z čeho by žily a jak by vůbec přežily bez manžela.

Vinou společenských konvencí bylo v těch dobách také téměř nemožné z manželství odejít. Proto se v něm někdy odehrávaly strašlivé scény, jejichž příčinou byla oboustranná nenávist a nemožnost se rozvést a jít svou cestou. Lidé udržovali manželské svazky i s čirou nenávistí jen proto, aby jimi společnost nepohrdala. Je nasnadě, že z toho vznikaly karmické zátěže. Nezřídka se pak různé dvojice znovu scházely proto, aby mohly starou nenávist odložit a rozvinutím lásky a soucitu se z minulého nešťastného stavu vykoupit.

Na většinu vztahů je proto třeba pohlížet s vědomím, že téměř všichni lidé v sobě nesou složky se starou karmickou zátěží. Skoro každý si vybírá partnera, jenž mu ukazuje právě ty charakterové rysy, které v sobě musí ještě zpracovat. Někdy tu hrají roli i stará milostná kouzla. Milostná magie dokáže v emoční rovině vyvolat vazby, které přetrvávají řadu inkarnací. Její účinky zpravidla zaznamenáme v pocitové rovině. To bývá provázeno energiemi, které v partnerovi vyvolávají velkou citovou závislost. V niterné rovině se probudí touha a všechny potřeby se podřizují jednomu popudu. Magickými rituály se iluze splnění všech přání přenesou na danou osobu, a magií ovlivněný člověk pak má dojem, že miluje právě toho, kdo na něj takto působí.

Dávni mágové se ve svém nitru dnes již většinou do značné míry přiklonili k lásce a přijímají její kdysi vybudovanou strukturu. Tím vzniká mocná energie, která doslova vymršťuje lidi z jejich dráhy. Vznikají tak vztahy, do nichž nikdo nechce vstoupit, ačkoli obě strany trpí a často nevědí, co si počít. Ale i tyto vazby a procesy časem odezní, neboť každá situace, jež se v životě odehraje, spotřebuje část staré energie. Utrpení a poté poznání lásky uvolňují pouta. Někdy jsou to dokonce oba partneři, kteří touto cestou dosáhnou zrušení své staré karmy.

Čím dříve se partneři i v těchto nepříjemných situacích láskyplně potkají, tím dříve se osvobodí. Nemusejí pak následovat četné bolestné prožitky, neboť staré svazky rychleji odstraní vnitřním přijetím a láskou. Bytosti světla pomáhají v takovémto poznávacím procesu staré energie likvidovat.

Také zde je zřejmé, že spory k tomuto cíli nikdy nepovedou. Spor znamená, že chci mít vždy pravdu. Ješitnost bojuje o své právo. Jistě bychom měli své potřeby obhájit, ale ne ve sporech a v hádkách. Jestliže takové energie v sobě pocítíme, je jasné, že tu působí složky, jež se dosud nezbavily samolibosti.

V četných vztazích se takové konflikty odehrávají nevědomě a stále stejným způsobem. Nakonec si oba partneři uvědomí, že jde o stále totéž schéma, a na to už je možné reagovat. V dalším kroku se konfliktní energie vybije pouze v emocionální rovině a není už tak intenzivně prožívána. Konflikt převezmou láska, poznání a vědomí. Máme tak možnost zbavit se starých myšlenkových forem.

Někdy se setkají dva lidé, kteří měli velmi láskyplný vztah už v dřívějším životě, pojí je niterné duševní pouto, a proto se znovu vydávají na společnou cestu. Nejsou vzájemně zatíženi karmickou vinou, což ovšem neznamená, že nemají jiné úkoly nutné ke zrání, k rozvoji jistých duševních kvalit a k tomu, aby spolu mohli životem kráčet vědoměji. I takové vztahy často doprovází těžká práce; díky společné snaze růst a poučovat se z vlastních chyb, může vzniknout velmi láskyplný a inspirativní vztah. Partneři mohou najít důvěru a sounáležitost, jimž vzájemnou láskou otevrou nové cesty.

Někdy se stává, že vztah je živen starou karmickou zátěží. Když potom obě strany toto dědictví přemění, může se vztah svobodně rozvinout a mezi partnery může dojít k hlubokému sblížení a společné cestě vpřed. To jsou velmi dobré předpoklady k duchovní cestě, na níž bude karma vykoupena láskou.

(3)

Vztahy a duchovní růst

Je velmi těžké chtít poznat a uskutečnit něco, co jsme nikdy předtím neprožili a nepocítili. Vztahy jsou důležitým klíčem k vnitřnímu procitnutí a duchovnímu růstu, neboť v nich a skrze ně můžeme prožít a poznat celé spektrum lidského soužití. Je v nás ukryt potenciál lásky, který se ve vztazích probouzí, jsou v nás charakterové rysy, které se dají usměrnit jen láskou. Nejde přitom jenom o sledování vnějšího dění, ale především o pocity, které je třeba prožít ve vlastním nitru. Naslouchání a vnímání, to jsou klíče k poznatkům a k proměně.

Vnější svět nám neomezeně a důrazně signalizuje, že nejsme v harmonii se svým nitrem nebo se v nás projevují charakterové rysy, které je třeba transformovat, protože by nás mohly dostat do područí starých energií a bránit nám ve vývoji.

Často vidíme, jak se velké činy a pokroky na této zemi vzdalují od všední skutečnosti. Přesto s ní zůstávají propojené. Mnohé počiny takzvaných vládců této planety jsou ovlivněny soukromými situacemi jejich každodenního života. V dřívějších dobách byly třeba celé národy zavlčeny do války kvůli milostným pletkám svých vladařů. Celé země byly zotročeny kvůli vzájemné nenávisti svých vůdců. Přepadaly se a podrobovaly celé říše, aby po nich i jejich děti mohly někomu vládnout. Kompletní šíři osobních důvodů světového dění lze dnes už sotva vypátrat. Každý člověk plánuje život a žije na základě vlastních zkušeností. Zlobí ho a ovlivňují spory, ale také ho inspiruje láska.

Ne nadarmo jsou občané rádi, jsou-li jejich politici ženatí a pyšní se stabilní rodinou. Na jejich rozhodování tak nemohou mít vliv měnící se sexuální partneři a oni sami nespotřebují tolik energie na jejich vyhledávání. Mohou svou pozornost soustředit na vládní úkoly. Soukromý život ovlivňuje jejich duševní stav.

Často vidíme, že někteří lidé se snaží přenést negativní emoce a stres na své okolí. Týká se to především těch, kteří žijí v rodinném svazku nebo v tak pevném vztahu, že se nemusejí obávat rozchodu. Očekávají, že partner jejich negativní emoce převezme, a už je nezajímá, co si s nimi počne.

Na počátku vztahu můžeme často pozorovat, že se každý z partnerů usilovně snaží být láskyplný a pozorný. Aby toho druhého k sobě přivábil, předvádí se mu, zvláště v počátečním stadiu zamilovanosti a „namlouvání“, jenom z té lepší stránky. Ještě ho totiž tak dobře nezná a hrozí nebezpečí, že jej ztratí. Toto riziko se pochopitelně zvětšuje, projeví-li špatné povahové rysy dřív, než ho k sobě pevněji připoutá.

Je-li ale sám k sobě poctivý, jistě ví, že v mimořádných situacích či pod velkým tlakem už tyto nemilé stránky svému partnerovi, svým dětem, rodičům či přátelům ukázal. Pak svého počínání lituje a omlouvá se. Ve zdravém prostředí to lze tolerovat, především když mu jinak na láskyplném spoluzití záleží. Každý člověk někdy jedná jinak, než by si přál, a proto bychom měli být připraveni prominout občasné výbuchy emocí i svému partnerovi. To se ovšem někdy nedaří, zvláště v případě, že si dotyčný myslí, že všichni kolem něj jsou povinni jeho zlé emoce, stres a hněv bez reptání přijmout a strávit. Takoví lidé se většinou cítí zneuznaní a kladou to za vinu svým nejbližším. Vždycky je lehčí dávat vinu někomu jinému než sobě.

Tady můžeme leckdy zaznamenat i vliv starého pole. V dřívějších dobách si lidé byli svými partnery většinou jistí, jakmile spolu uzavřeli manželství. Ve fázi namlouvání projevovali větší snahu, neboť na rozdíl ode dneška nebylo snadné potkat tolik potenciálních partnerů. Každý byl rád, jestliže našel alespoň toho jediného, pokud o něm už dávno nerozhodli rodiče. Muže často dohnala do manželství sexuální síla a ženské půvaby, které ženy nasazovaly právě proto, aby vybraného muže získaly. Ženy pak často provdávali jejich rodiče. Jestliže se nevдалy, odcházely do kláštera.

Pokud někdo zjistil, že si v manželství s partnerem nerozumí nebo se při denním soužití příliš zřetelně ukazují jeho špatné stránky, propadal často zlobě a stranil se ho. Protože tehdy nebyl rozvod snadný, hromadila se v něm velká emocionální a myšlenková břemena. V jeho nynějším životě se mohou neočekávaně vynořit jako stará karmická zatížení, která se někdy objeví už ve chvíli, kdy na uzavření manželství začne myslet. Některé lidi to od sňatku odradí. Tíživé karmické dědictví může blokovat společný život.

U mužů mnohdy pozorujeme, že se nechávají ovlivňovat starým polem „mužství“ a na své ženy nakládají stres a nespokojenost ze svého profesního světa. Manžel přijde domů z práce a při nejmenší příležitosti vyjede na ženu & na děti. Bud ho jeho šéf komanduje nebo nedostatečně oceňuje, případně jsou pracovní nároky tak veliké, až se bojí, že je nezvládne. Neumí se odreagovat jinak, než že tyto energie složí na svou manželku. Někdy se možná opravdu dopustí

něčeho, co vyvolá manželovu nespokojenost, ale zpravidla je tím vinna jeho energie nahromaděná z nadměrného pracovního vytížení. Kdo chce, důvod k výčitkám si vždycky najde.

Starý vzorec stále nutí mnohé muže k přesvědčení, že mají právo přijít domů a žádat ihned všechno, nač si vzpomenou. Na stole musí být jídlo, žena musí být ve chvíli, kdy muž vstoupí do domu či bytu, doma. Cítí se v roli živitele a vládce jen proto, že nosí domů peníze. Muži zapomínají na práva žen a řídí se starými strukturami. Myslí jen na sebe a své nároky považují za plně oprávněné. Naštěstí se dnes toto pole rychle proměňuje a začíná se prosazovat rovnoprávné soužití.

Jiné pole působí zase na ženy. Myslí si, že když muž přijde z práce, musejí na něj vysypat všechny problémy svého dne. Nedochozí jim, že může být vyčerpaný, trpět strachem z nezaměstnanosti nebo ústrky svého šéfa. Navzdory jeho zdrženlivosti ihned vyžadují plnou pozornost a bez ustání ji vymáhají. Kromě toho čekají chválu za svou celodenní práci. Nedají mu vydechnout, muž se nemůže odreagovat od svého pracovního vytížení. Když se o to pokusí, vyčítají mu nedostatek zájmu. Takové ženy se neustále cítí nedoceněné a zanedbávané. Starají se však ony o potřeby svého muže? Samy projevují málo soucitění. Vidíme, že u těchto žen závisí jejich blaho na manželově chvále a uznání. Samy pro sebe většinou nic nedělají, ale zlobí se a nevědomě tuto zlobu přenášejí na svého partnera. Jestliže nespokojenost takové ženy nevyváží mužova chvála, je stísněná a frustrovaná. Výdej její osobní energie není kryt z jejích vlastních zdrojů, nýbrž zvenčí, jejím partnerem.

Dobrá vztah a láskyplné soužití nejsou výsledkem plnění denních povinností. K harmonickému životu to sice patří, ale pravý a hluboký vztah nevzniká na základě vnějších okolností. Jestliže se po tvrdém pracovním dni partneři prostě obejmou, chvíli tak postojí a hledí si do očí, přinese to větší blízkost a harmonii. Pak už nehraje takovou roli, zda na stole stojí ohřátá pizza nebo menu o čtyřech chodech.

Už po několika vteřinách pocitu vzájemné lásky, kdy se při pozdravu vědomě a něžně vezmou na chvíli do náruče, uvolní oba partneři veliké množství nahromaděné stresové energie. Společná vibrace lásky posiluje transformační energii a odstraňuje napětí. Automaticky následuje hluboký výdech a nádech a stres pracovního dne se vytrácí. Žijeme v tak hektické době, že často zapomínáme na potřebný odpočinek a sblížení. Požadavky všedního dne, povinnosti domácnosti a rodiny jsou značné a při neustálém nedostatku času nám na to společné vydechnutí někdy ani žádný nezbývá. Čeká nás práce v domě, na zahradě nebo v nějakém spolku, musíme na návštěvu... Čím víc nás pohlcuje všemocný vír života, tím hůře tomuto neklidu čelíme. Návrat k důležitým věcem pak musí často vyvolat nějaká bolestná událost. V takové situaci chvíle tiché pospolitosti pomáhají.

I v rámci láskyplného vztahu se ovšem někdy stane, že jeden z partnerů, sužován stresem, přeneše na druhého svou nespokojenost. Pak je třeba mít pro to pochopení a reagovat tak, že necháme energii „vyšumět“ a počkáme, až se ten druhý uklidní. Cizí energie, které nás obklopují, se s oblibou pokoušejí vyvolat v stresovaném jedinci agresivitu. Využívají nevládnutých složek naší osobnosti k tomu, aby vyvolaly ostrou hádku. Takováto cizí manipulace je možná proto, že láskou nikdy nevibruje celá naše bytost. Tyto nepřátelské energie se živí

pocity hněvu a agresivity, rády využívají nevyjasněných situací v partnerských svazcích a nezpracovaných emocí, aby v disharmonizačním procesu vyplavaly na povrch. Zaznívají pak zlá slova a dochází k výbuchům emocí, jaké jsou aktérům, pokud jsou v „normálním“ stavu, naprosto cizí a kterých pak později velmi litují.

Mnoho lidí sužují vlivy z předchozích životů, které se chtějí uplatnit v tom nynějším. Tato stará zatížení, právě tak jako charakterové rysy, které dokáže usměrnit jen láska, se dají nejlépe pozorovat právě v partnerství. Kdyby někdo žil sám a neměl vůbec žádné vztahy, ani přátelské, mohl by propadnout dojmu, že ho žádné vztahové konflikty ani vlastní nedostatky netrýzní. Necítil by žádnou ješitnost ani hamižnost, zdálo by se mu, že je zcela vyrovnaný, protože tu nejsou rodiče, kteří by se mu vměšovali do života, není tu partner, který si klade požadavky a s nímž je třeba kvůli harmonickému soužití vycházet. V takovém Člověku by se patrně nic negativního neaktivovalo, ale současně by také nepoznal, jaké má dosud slabé stránky. Každý má ve své auře koncentrované energie událostí, které dosud nemá zvládnuté, bytostných rysů, volajících po lásce, i bloků, které musí v životě odstranit. V pravou chvíli, kterou určí duchovní vedení, nastane určitá událost, vznikne potřebná situace.

Pokud někdo například v některém z předchozích životů zranil v boji jiného člověka a tato událost nebyla dosud vyrovnaná, sejde se s novou osobností jeho duše, aby k tomu mohlo dojít. Zažije třeba dopravní nehodu, bude zraněn, a viníkem bude právě onen dávný protivník. Pokud by šlo jen o prožití stejné události, bez podílu osobní karmy, může onu nehodu způsobit i někdo jiný, kdo potřebuje zpracovat svoje agrese a „zatvrdlé“ pocitové struktury. Takové karmické zátěže lze zpracovat a zrušit jen v kontaktu s jiným člověkem, což by nebylo možné, kdyby dotyčný žil někde na samotě v horách. Možná ho někdo urazí nebo s ním bude špatně zacházet, protože se má naučit odpouštět. To by rovněž nebylo možné, kdyby mu někdo neublížil nebo ho nezranil. To všechno ale neznamená, že se nenajdou lidé, pro něž je trvalé či dočasné ústraní dobré. Jestliže to má duchovní vedení v plánu, zvolí si tuto životní cestu.

Vztahy mezi lidmi ulehčují poznání a sebeuvědomění. Teprve když s někým žijeme v úzkém vztahu, projeví se hluboké vnitřní procesy. Potkáváme-li se s někým jen občas, leccos nevidíme nebo to přehlédneme, protože si to s ním nechceme pokazit. V těsnějším vztahu vyplavou na povrch oblasti, které dříve nebyly patrné. Ukážou se skryté stránky a my je můžeme poznat. Na přetřes přijdou majetnické nároky, zakořeněné předsudky a přehnané požadavky.

V profesním životě se zpravidla vydáme cestou, na níž není třeba vyrovnávat starou karmu nebo se osvobozovat ze starých vazeb. Přesto můžeme prožít něco, co odhalí staré nevraživosti, které je třeba odstranit láskou, rozmluvou a pochopením.

Může to potvrdit příběh jedné ženy, jež byla konfrontována se zcela určitou, podivnou situací. Je kosmetička a velice miluje svoje povolání. Je to velmi laskavá bytost, o níž všichni soudí, že by nikomu nezkrivila vlásek na hlavě. Tuto lásku v sobě **cítí**, přesto však poznala, že má v sobě také díl „mužství“, který lidi bezmezně nenávidí. Ten by ji rád přiměl, aby své klienty, když tak před ní uvolněně leží a ona jim ošetřuje obličej, do něj vší silou uhodila. Z kouta její bytosti vyskakují nejhorší nadávky a chtějí být nahlas vysloveny, aby postihly

zejména ty, jichž si velmi váží a kteří jsou jí sympatičtí. Uvědomila si však, že jde o díl staré mužské inkarnace její duše, který s sebou nese proto, aby jej naučila lásce k bližnímu. Stále ještě je zděšená, když jej pocítí nebo zaslechne jeho slova, ale naučila se s ním už dobře zacházet. Časem se tento aspekt uklidnil, ale skrytá averze k lidem v ní přetrvává. V takových případech je důležité se s těmito starými vlivy neztotožnit, nýbrž s nimi pracovat, a v okamžicích, kdy se projeví, jim zprostředkovat nový program lásky.

V jednom inspirativním vztahu si oba partneři přejí společně na své cestě zrát a jsou vděční za vzájemné podněty. Muž si u své partnerky například všimne, že od té doby, co pracuje jako sekretářka v sousední bance, bývá velice „namyšlená“ a úplně ve všem chce mít pravdu. Nesnáší sebemenší odpor a všechno určuje sama. Když o této její proměně promluví, partnerka se zprvu cítí uražená a dotčená. Pak je ale ochotna se poučit, pochopí, že muž má pravdu a že se stala stejně nafoukanou jako její předchůdkyně, ačkoli to vůbec neměla v úmyslu. Aniž to zpozorovala, podlehla energetickému poli svého pracovního místa. Uzná-li to a začne na sobě pracovat, může jí to přinést důležité poznání, a sice, že onen zárodek „nafoukanosti“ nesla v sobě. Tím jej může změnit a posílit se na své další cestě.

Kdyby ji její partner na tuto okolnost neupozornil, mohlo by to její osobnosti způsobit škody a ohrozit jejich vztah. Mnozí lidé mají strach z reakcí svého partnera, jestliže mu mají sdělit, co cítí, a zapomínají, že ve skutečnosti je to dokonce jejich úkol. Obávají se návalu emocí, který začátek takového rozhovoru obvykle provází, a raději všechno „drží pod pokličkou“. To však nikomu k pokroku neposlouží a ve vnitřním životě to může vyvolat silné energetické bloky. Často se za tím skrývají rysy slabosti a poníženosti. Pokud někdo své niterné názory neuskutečňuje, nemůže se vyvíjet.

Dříve než partnerovi nebo jinému blízkému člověku řekneme, **co si** myslíme, měli bychom přezkoumat, zda nejde o naše vlastní charakterové rysy, které se v okamžiku hněvu či jistého odporu snažíme shodit na svůj protějšek. Jestliže se cítíme nepochopení nebo dotčený neplní naše požadavky, nahromadí se v nás hněv, který si při sebemenším pochybení druhého hledá ventil. Chceme-li s partnerem probrat nějaký problém pod tlakem této zlostné energie, neprojeví se jeho příčiny, ale pouze ona zlost. Následuje neuvědomělá protireakce a partner nepřijme naše slova jako oprávněnou kritiku, ale jenom jako výlev emocí. Musíme být upřímní a nejprve najít důvod, který nahromadění zlosti způsobil, a teprve potom diskutovat o podstatě problému.

Jde-li o téma, které může partnerovi na jeho cestě opravdu pomoci, kritizovaný to nakonec v nitru uzná, i když to u něj zpočátku vyvolalo obrannou emocionální reakci. Někdy, přestože jsme na duchovní cestě a pracujeme na sobě, kritiku těžko přijímáme. Cítíme-li však, že to ten druhý s námi myslí dobře, rychle vnitřní zábrany překonáme. Setkáváme-li se ale s odsuzováním, škodolibostí a negativními reakcemi, nemůžeme se dostatečně otevřít a budeme cenné podněty spíše odmítat. Proto je třeba, aby na sobě pracoval jak ten, kdo je kritizován, tak ten, kdo kritiku vyslovuje.

Je mnoho možností, jak si v takových chvílích počínat. Kritiku bychom nikdy neměli pronášet odsuzujícím tónem. Často stačí dobrat se podstaty věci otázkami a neříkat všechno, co by mohlo vyvolat podrážděnost. Neměli bychom také

partnerovi vyčítat bolest, kterou jsme si ve vzájemném vztahu vytrpěli, ale prostě věcně a láskyplně předložit, k čemu jsme došli. Pokud na sobě lidé chtějí pracovat, zpravidla přijímají takové podněty s vděčností. Na chvíli se sice musejí smířit s pocity odmítání či hněvu, ale pak pochopí, že to slouží jejich osvobození a rozvoji.

Kdo už by nám měl sdělit, že jsme právě ztratili z očí svou cestu, když ne ti, kteří jsou nám nejbližší? Není to právě přátelství a partnerství, jestliže můžeme upřímně vyslovit, co cítíme a co si myslíme? A když přijmeme, co se nám v takové situaci říká, můžeme s takovou zprávou udělat další krok na cestě duchovního vývoje.

Stykáme-li se s přáteli, příbuznými či obchodními partnery, kterým jde o vztah bez napětí a s nimiž je vždy příjemné se potkat, sotva nám budou vytýkat nějaké závady v chování či myšlení. V bezproblémových vztazích jejich účastníci leccos přehlédnou a nevyhledávají konflikty, protože se většinou znovu uvidí až po několika hodinách. Takové vztahy nevyžadují mimořádné úsilí.

Existují také přátelství založená na pěstování společné záliby či koníčka. Bývají velmi pěkná, i když se žádných hlubin života jejich účastníků nedotýkají. Každý vztah a každý přátelský svazek má jinou notu, svou vlastní cenu a oprávnění, dokud se v něm všichni cítí dobře.

V dnešní době existují lidé, kteří se ve snaze o vlastní rozvoj a uvědomění dostali už daleko. Vyrovnali v sobě mužské a ženské kvality, důsledně na sobě pracují a mohou se více či méně svobodně rozhodovat, zda s někým chtějí společně žít nebo ne. Jsou naprosto zralí k uzavírání vztahů a mohou za ně přebírat odpovědnost, potřebují však hodně prostoru pro vnitřní práci na sobě a pro vlastní rozvoj. Pokud to oběma partnerům vyhovuje, nemusí být nutnou součástí vztahu společný život.

Jakýkoli způsob života a veškeré typy vztahů jsou správné, jestliže s nimi oba partneři souhlasí. Trpí-li však jeden z nich tím, že druhý touží po svobodě, může to vyvolat značnou bolest. I za takových okolností se většinou scházejí správní partneři, buď proto, aby se od sebe navzájem učili, že odpouštění a láska jsou nejdůležitější faktory, nebo aby poznali, že někdo z nich v sobě nese složku osobnosti, která na základě staré zkušenosti netouží po společném životě a vyjadřuje to potřebou svobody. Jsou-li oba niterně svobodní, žádný z nich nebude trpět a mohou si zvolit takovou formu soužití, jaká jim skutečně vyhovuje.

Je důležité pochopit, že partneři téměř vždy vzájemně zrcadlí své nitro, neboť to, co jim vadí na druhém, zpravidla nesou sami v sobě. Často to potlačují, jelikož nechtějí připustit určitý rys svého charakteru nebo staré karmické břemeno. Jisté je jen to, že všechno, co je na druhém dráždí, pramení vždy v nich samých.

Žádný vztah nemůžeme považovat za klidný přístav. Každý je vždy spojen s prací, s prací na sobě i s partnerem. Může přinést velké naplnění a štěstí, vždy však musí být v popředí práce na sobě samém. Je také dobré si uvědomit, že energetické procesy, které jeden právě prožívá, jistým způsobem postihují oba, čemuž nelze uniknout, dokud se nesrovnají „vlny“, které se v auře nakupily. Proto se vždy jedná o určité zpracování energie.

Jestliže dva lidé v noci společně spávají v okruhu svých aur, jejich energie se s oblibou mísí a může se stát, že ten, kdo má druhého energeticky podporovat, je „díky“ tomu právě tak oslabený jako on. Někteří partneři proto dávají přednost odděleným postelím, aby alespoň jeden z nich mohl rozdávat pozitivní energii. Obvykle to bývá ten, kdo je v noci „stabilnější“. Rozhodování o tom, kde budeme spát, by měly určovat niterné pocity.

Při všem, co bývá ve vztahu věcí obou partnerů, zapomínají mnozí sledovat i svoje soukromé potřeby. Chtějí dělat všechno společně a přestávají naslouchat vlastnímu nitru a vnímat vlastní inspiraci. Je ovšem třeba vyhradit si nějaký čas jen pro sebe. Řada lidí tuto potřebu silně pociťuje, ale neprojeví ji ze strachu, že by toho druhého ranili. V láskyplném vztahu však mají mít obě strany pro sebe tolik času, kolik potřebují. Mají-li dost prostoru pro vlastní hledání pravdy, může to jejich partnerství a láskyplnému soužití přinést velký užitek. Možná by měli změnit pracovní tempo, či rovnou místo, nebo přebudovat denní režim, ale takovou informaci z niterné roviny mohou přijmout, jedině když se dokážou zklidnit a naslouchat sami sobě.

Pokud se zabýváme jen svým protějškem, nemají duchovní pomocníci možnost předávat nám inspiraci prostřednictvím naší intuice. Ztrácíme se svým nitrem kontakt, který je možné navázat jedině v klidu. Zvláště dnes je to důležité. Dříve nebyly seberealizace a duchovní cesta tak rychle možné, a proto je dnes mimořádně důležité vymanit se ze starých vzorců chování a zbavit se zděděných modelů nutného soužití. Energie mají tendenci se promíchávat, což není pro nikoho výhodné. Můžeme to dobře sledovat ve fyzické rovině, kdy se partneři po dlouholetém společném soužití začínají navzájem i podobat. Když potom nastane čas odložit pozemské tělo, bývají spolu tak těsně propleteni, že se od sebe nemohou odloučit. Dokonalé oddělení pak znamená časovou ztrátu a utrpení, jemuž se dalo zabránit.

Mnoho lidí vůbec neví, jak je krásné, jdou-li sami lesem, naslouchají svému vnitřnímu hlasu, pídí se po svých pocitech nebo si prostě ujasňují spoustu věcí. Slůvko „jas“ velmi pěkně vyjadřuje, co se děje - aura se začíná **projasňovat** a energie proudí **jasněji**. Energie se vyrovnávají, bloky se ve spojení s duchovním vedením uvolňují a posiluje se intuice.

Dalším důležitým hlediskem při projasňování aury je moře myšlenek, které se mohly během života nahromadit. Většinou smíchaný s prastarými myšlenkovými

vzory z předchozích inkarnací tlačí se nám stále znovu do vědomí a chtějí realizovat svůj program. Jedině jdeme-li „do sebe“, můžeme tyto vzory zaznamenat a změnit. Neměli bychom tuto planetu opouštět, a přitom se dál držet vzorů, s nimiž jsme sem přišli, navíc s „plným rancem“ nově přibalených programů a balíčků myšlenek. Bezcitné a nevykoupené bytosti pozemského světa zkoušejí všechno možné, jen aby duše zůstaly spoutané a nemohly uniknout kolotoči znovurození. Přitom má každý člověk klíčový nástroj, důležitou schopnost, jak se osvobodit: **vlastní vědomí**. Podporován svým duchovním vedením a lidmi, s nimiž ho pojí pevný vztah a kteří ho mohou na staré vazby upozornit, může - je-li na to připraven - silou lásky všechny tyto staré vlivy odstranit. Pak už ho nemohou utlačovat svévolná myšlenková pole, ale bude skrze něj promlouvat nezkalená Boží vůle. V jeho auře pak už nebudou kroužit

zatuhlé myšlenkové formy, nýbrž jí bude protékat čistá a jasná energie. Každým krokem po duchovní cestě se blíží k svému cíli. Každá myšlenka pramenící ze starých vzorů mu ubírá energii. Živí mentální pole a blokuje tok energie. Rozum je důležitým činitelem; přílišné zdůrazňování racionálního myšlení ale blokuje a vytěsňuje energii z jemnějších rovin a brání rozvoji „kvalit srdce“. Životní prasla se tak nemůže volně rozlévat.

Existují dvojice, které se naučí naslouchat vlastnímu nitru třeba při společné meditaci. Mohou vedle sebe tiše sedět v jednom pokoji a každý se zabývat něčím jiným, aniž bude jeden či druhý mít pocit, že je zanedbávaný. Každý z nás se může rozhodnout, jakou cestu do svého nitra zvolí. Taková cesta, dále pak spojení s niternou láskou, přiblížení se Boží síle a vesmírné lásce, to jsou mimořádně cenné aspekty lidského soužití. Podporují nás a všemi energiemi, které proudí do aury, posilují členy naší rodiny nebo partnera. Čím blíže jsme určující Boží energii a čím víc jí vibrujeme, tím jasnější je naše vyzařování a tím víc dobra můžeme přijímat i rozdávat. Práci na sobě a pochopení toho, co se odehrává v našem nitru, můžeme zakusit právě jen v nitru. Jistě mohou zapůsobit i některé podněty zvenčí, ale k rozhodujícímu pochopení dochází pouze uvnitř. Děje se tak nasloucháním, vcítováním a sebepoznáním. Vyžaduje to ovšem jistý čas, ticho a klid. Proč by jinak protikladné síly nelásky tak usilovně lpěly na zachování všeobecného neklidu, pokud by tím nechtěly zabránit příklonu k lásce a poznání? Čím víc propadáme neklidu, tím méně můžeme naslouchat vlastním niterným rovinám.

Další velkou potíží ohrožující naše vztahy je fakt, že vinou hektického denního boje o přežití, opomíjíme a ztrácíme jejich hloubku. Způsobují to pracovní problémy, povinnosti a požadavky našeho okolí, a navíc ještě to, že si neumíme užít společnosti toho druhého, dopřát si společný odpočinek.

V počátcích známosti využíváme každou společnou chvíli. Cítíme se opravdu propojeni, protože během společně tráveného času se nestaráme o věci všedního života, ale o sebe. Společné chvíle navíc bývají časově omezené, a tak chceme využít doslova každou minutu. Dotýkáme se jeden druhého, objímáme se, a tím odbouráváme tělesný stres.

Přidá-li se pak k naší životní cestě rodina, přátelé a společenské povinnosti, čas intimních společných hodin se zkrátí a jeden druhému se věnujeme sice už méně, ale pořád ještě v dostatečné míře. Bydlíme-li v jednom bytě, chodíme denně do práce, uklízíme, obstaráváme nákupy a vyřizujeme jiné povinnosti, začne společný život během měsíců a let vypadat docela jinak. Pomine prostě čas, kdy jsme skutečně žili **spolu**. Ted už to jenom tak vypadá, protože ve skutečnosti žijeme **vedle** sebe.

Narodí-li se děti, ztenčí se společně trávený čas na pár hodin a naše rozhovory na výčet denních povinností. Pro hluboký vztah k partnerovi zbude jen málo místa. To většinou vyvolá silné disharmonie, protože začnou chybět intenzivní pocity ze společně prožitých chvil. Můžete namítnout, že důležitější je věnovat se dětem, ale i těm se vede dobře jen tehdy, vede-li se dobře rodičům. Jistě se najdou prarodiče nebo sourozenci, kteří na nějaký ten den nebo víkend zaskočí, aby rodiče mohli zase upevnit svůj vztah.

Je to zvláštní vibrace, chvění, které slábne, jestliže je nepěstujeme. Je to energie vzájemné lásky, společného směřování a citového i rozumového poznávání partnera. Pokud tento proces neprobíhá, energeticky se od sebe odpojujeme a často dojde k nesmírnému odcizení. Přestaneme si rozumět a naše soudržnost dostane trhliny. Vědomí, že partner se nám věnuje a je k nám pozorný, přináší pokoj a pocit spojenectví. Něco po něho znamenáme. Tento pocit je třeba udržovat a oživovat, jinak náš vztah určují jenom vnější okolnosti.

Život a denní režim, ať už s dětmi nebo bez nich, nám snadno omezí přístup k prameni hlubokých citů, které jsou podmínkou šťastného soužití. Proto je třeba udělat si tu a tam čas a připravit večer, kdy romantika při chutném jídle a světle svíček oživí city lásky. Měla by to být chvíle, kdy je možné zapomenout na nejbližší povinnosti. Pokud totiž vzájemná láska nedostává nezbytný prostor, do vztahu se velmi rychle vloudí energetické „zatuchlosti“ a bloky. Je to jako u rostlin, které se musejí stále zalévat, aby nezašly. V naší hektické době je nutné neztrácet hloubku prožitků a nechat pracovat niterné počítky.

Někdy se sejdou dva lidé, kteří navzdory veškeré lásce mají velmi rozdílné zaměření. Jeden bezpodmínečně potřebuje vedle své pracovní činnosti sportovní relaxaci, druhý raději odstraňuje stres v domácím bazénu a poslechem hezké hudby. Jeden miluje klasiku, druhý má raději pop, především při sportu, neboť svůj stres odbourává pohybem. Jiný zase hledá inspiraci jinde než v dynamickém trávení volného času.

Přitom vychází najevo důležitý aspekt každého vztahu. Nemůžeme vycházet z toho, že dva lidé jsou ve všech svých představách a potřebách naprosto stejní. Rozdílní partneři by si měli tento fakt uvědomit a podle toho se zařídit. Pokud tvrdošíjně netrvají na tom, že musejí dělat všechno společně, ponechají si vzájemně nutný a důležitý vlastní prostor. Potřebný časový režim se dá upravit tak, aby vyhovoval oběma stranám. Jestliže ustupuje **vždy jen** jeden, možná to nějakou chvíli vydrží, ale pak se potlačené potřeby projeví. Bývá to provázeno značnou rozmrzelostí a k tomu, aby opět zavládla harmonie, je potom nutné veliké úsilí.

Je velmi důležité projevít své potřeby otevřeně a upřímně, aby zůstalo zachováno harmonické klima pro oboustranný růst. Často si říkáme, že se věci nějak vyřeší samy od sebe, jenže ty se k tomu obvykle nemají. Často si také myslíme, že bude lepší mlčet, ale pak se potíže hromadí v astrální auře, v emocionálním poli, a vibrují tak, že časem doslova explodují. Snaha zachovat klid a mír zkrátka účinkovala jen chvíli, a pak se ukázalo, že šlo o mír jenom zdánlivý. V podloží to vřelo a tento vulkán celou dobu naplňoval auru emocemi a znečišťoval jí proudy nevyjasněných citů. Snažit se něco zamlčet nebo odsunout je bezvýsledné. Každá potlačená situace ráda poslouží energetickým strukturám a negativní bytostí, které se kolem nás pohybují, jako vstupní brána do našeho nitra. Těm se pak podaří odhodit svá břemena nebo se živit z konfliktů, které vyvolaly. Každá nevyslovená skutečnost, každá odsunutá situace, kterou by bylo třeba vyjasnit, nám odebírá sílu. Nezpracované energie dále působí v nevědomí. Spotřebovávají velké množství životní síly a v auře se projevují jako silné zhuštění. Mnozí lidé tyto nezpracované přítěže těžko snášejí a ty je pak zaplétají do svých vláken jako do zámotku emocí. Pro svou výživu potřebují mnoho cenné životní energie a kromě toho blokují proudy fyzického zdraví. Je třeba si ujasnit,

co nás tísní, neboť toto problémové pole průtok energie auru skutečně omezuje a blokuje.

Jsme-li připraveni staré zátěže sami poznat a zpracovat, duchovní vedení podnikne nezbytné kroky - a zpracovávání může začít. Můžeme se sice ptát, proč nás potkala právě tahle situace, pokud však to, co nám není po chuti, přijmeme a pracujeme s tím, jsme vždy na správné cestě a můžeme se vymanit ze starých struktur. Je to velká milost, dají-li se odstranit staré nánosy, neboť potom jsme opět schopni žít plně přítomností, tady a teď. A když nám úhel pohledu už nezkreslují staré karmické zátěže, zlepší se i naše vnímavost.

Někdo má možná přání, která mu jeho partner nemůže splnit. Třeba je poněkud těžkopádný a nedokáže se s věcmi vyrovnávat tak rychle, jak by se druhému líbilo. Někdo zase holduje vodním sportům, což jeho partner nesdílí, protože má z vody strach. Musíme se prostě zbavit představy, že v partnerství všechno musí fungovat hladce. Něco takového prostě neexistuje. Člověk přichází na svět proto, aby se učil, a nemusí být právě v zájmu duše či duchovního světa vyhovět všem jeho přáním. Jde o duchovní růst, o poznání a o měnící se vědomí na Zemi. Je důležité mít to na paměti a těžit z těch partnerových stránek, které nepůsobí problémy; ostatních aspektů, které nemají či nemohou být změněny, si zatím nevšímat a společně pracovat na něm i na sobě.

Pro vodní radovánky či návštěvu opery lze získat přítelkyni nebo známého. Jestliže se přestaneme neustále snažit partnera upravovat podle svých představ, zavládne mír. Je v pořádku takový, jaký je. Ukazuje nám, na čem bychom ještě měli pracovat, a zrcadlí právě ty vlastnosti, které jsme si sami u sebe dosud neuvědomili. Chceme-li po někom, aby prožíval něco, co mu není vlastní, velice jej to tísní. Cítí se nepochopený, což je do značné míry pravda. To může vést k bolestným situacím. To, že někoho nebereme se všemi jeho klady i chybami, nám dává znát, že potřebujeme lekci z lásky k bližnímu a z tolerance. To se týká téměř všech lidí, a je proto užitečné o tom přemýšlet, meditovat nebo hovořit s důvěrnými přáteli.

Naším stálým úkolem zůstává poznat, co nám partner signalizuje, a naopak, jak mu dát najevo, v čem by na sobě měl pracovat on sám. Jestliže muž například vždycky odkopne boty do kouta a nechce doma s ničím pomáhat, nebo žena o sebe stále méně dbá, chodí rozcuchaná a nikdy neuvaří nic dobrého, jsou to jistě věci, které oba mohou a mají změnit. Jestliže na sobě oba partneři pracují a to, o čem spolu hovoří, přijmou a změní, může v jejich vztahu dojít k velkému duchovnímu pokroku, přičemž je třeba zrevidovat staré vzory chování i svůj dosavadní náhled na ně.

V láskyplném vztahu se karmické transformace, které právě jeden z partnerů prožívá, obvykle daří zvládat společně. Pomoc může přijít i od přátel, rodičů, dětí či příbuzných. To vám ukáže sám život. Takoví lidé pak mohou podnítit poznávací procesy a pomoci zrušit vžitě představy a vlivy.

Duchovním pokrokem a laskavou lidskou důvěrností může vzniknout silové pole, které svým vyzařováním a obsahovou náplní vyvolává mocné vlny a energeticky působí na kolektivní pole a na veškerý život na Zemi. Přispíváme tak nejen k vlastnímu osvícení, ale i k ozdravení a transformaci kolektivních polí na naší planetě.

Vztahy a energetická pole

V životě jsme stále konfrontováni s energetickými poli, která se nám snaží vnutit svoje záměry. Často se divíme - a žasnou i jiní lidé -, jak jsme mohli to či ono udělat, ale ve většině případů za tím vězí proudy energie, které nás silně ovlivňují a snaží se prosadit svůj obsah. Možná jsme v dřívějším životě byli s těmito poli ve styku, sami jsme je vytvořili nebo se na jejich vytváření podíleli, a nyní můžeme díky novému kontaktu jejich vliv změnit nebo zrušit. Tím můžeme samozřejmě změnit i svoje vazby s těmito poli.

Právě tak se stává, že přijdeme do styku s mocnými pozemskými poli, abychom sami dospěli k poznání či osvobození, nebo přispěli k likvidaci kolektivní rodinné či národní karmy.

Následující příklad takovou situaci popisuje.

Jistá žena s velkým zármutkem vyprávěla, že si se svým mužem už řadu let nerozumí. Jen se hádali, a kdykoli ona chtěla něco říci, manžel nechápal, co má na mysli, a navíc nejevil sebemenší zájem ji vyslechnout, natož aby se tím zabýval. Žena sama byla také plná hořkosti a výčitek, takže spolu vůbec nemohli normálně mluvit. Při každém rozhovoru nebo kdykoli se doma potkali, se v ní okamžitě zvedl příval zlostné energie, kterou v ní manžel vyvolával. Považovala ho za arogantního, necitlivého a neschopného jí naslouchat. Uměl jen jedno: přit se. Před návštěvami ji pomlouval, a dokonce se domnívala, že má nějakou přítelkyni.

Při delším pohovoru s touto paní se ukázalo, že ona se svým mužem zachází stejně. Jakmile měli nějaké hosty, využila toho, že jí přátelsky naslouchali, a vysypala všechno o svém muži, včetně toho, co by jemu neřekla. Prý ji vůbec nevnímá, dělá to či ono, co jí ubližuje, nestará se ani o ni, ani o jejich společný život. V takových chvílích se prostě neudržela a nebyla schopna přestat žalovat. Tímto počínáním ze sebe dostala proud negativní energie, což jí přineslo krátkodobé uspokojení a současně ji to motivovalo k tomu, aby si dál vedla stejně. Využíváme-li své přátele a známé k tomu, abychom si na svého partnera stěžovali a zbavili se frustrace, je to velmi zlé počínání. Pro návštěvu je to trapné, protože je nucena zaujmout nějaké stanovisko. Nechce-li být vůči hostiteli nezdvořilá, musí takovou nepříjemnou chvíli přetrpět. Napadený se tím dostává do situace, kdy na vznesená obvinění nemůže reagovat příliš agresivně, aby před hosty nepůsobil jako zlostná a násilnická osoba. Do jeho energetického pole je vražen velký klín nevole a hněvu, jehož se jistě bude chtít zbavit, a také to nepochybně udělá. Krátkodobou satisfakcí, kterou představuje pomsta, se do ženina energetického pole vlije ještě víc negativní energie, ale problém se tím v žádném případě neřeší, neboť v tu chvíli jde muži jenom o obranu, nikoli o vlastní příčinu konfliktu. Bude se ospravedlňovat, snažit se znovu získat vážnost a čekat na chvíli, kdy by se nahromaděného vzteku zase zbavil.

To nevede ke zpracování problému, ale jen ke zostření války. Oba účastníci spolu bojují, ubližují si a čím dál tím víc ztrácejí vzájemný respekt.

V tomto případě se ukázalo, že oba partneři pocházejí z rodin, které spolu po staletí bojovaly. Prošli několika inkarnacemi v rámci těchto rodů, jimž vždycky šlo jen o hromadění majetku a světské moci. Oba partneři k válečnému stavu přispívali, každý na své straně. Projevilo se staré prokletí, neboť někteří členové těchto rodin necouvli ani před násilím a vraždou. Odporný obraz doplňovaly magické praktiky, závist a konkurenční boj. V myslích obou partnerů se ale časem objevila duchovní reakce na takový život a pojali upřímné přání se starou válkou mezi jejich rody skoncovat. Tentokrát se rozhodli pro manželský vztah, aby eliminovali nepřátelské energie a osvobodili se. Byl to těžký úkol, protože karmická pole byla plná nenávistných a konfliktních energií a snažila se přežít za každou cenu. Protože u nynějších partnerů zůstával konfliktní potenciál do jisté míry zachován, podařilo se rodovým polím proniknout do nich tak hluboko, že je mohli prožívat a žít. Proto pociťovali tak neuvěřitelnou touhu přit se, ačkoli jen zčásti pramenila z nich samých. Větší část přicházela z rodových energetických polí a sytila jejich aury, což je naprosto přemáhalo. Žena vyprávěla, že bylo k nevydržení, pokud ihned nemohla ostrými slovy odrazit energii, která přicházela od jejího muže a zasahovala ji jako energetický meč.

Poznání, že se jedná o staré karmické propojení, osvětlilo jejich počínání a důvod, proč se vlastně v tomto životě sešli. Poté, co spolu opět klidně pohovořili, ovanul je první závan pospolitosti. Žena se nesmírně soustředila na to, aby se vyvarovala jakýchkoli obvinění a osobních útoků a aby o jejich problému mluvila věcně. Muž potom mohl následovat jejího příkladu, nemusel se stále hájit a objasňovat svá stanoviska. Shodli se na tom, že budou sledovat energetická pole, aby jimi dál nemanipulovala a oni se nestali jejich otroky. Chtěli se pokusit pracovat na sobě s láskou a vymanit se ze starého pole. Spory sice ještě nějakou dobu přetrvávaly, ale měly už jinou kvalitu. Časem si ti dva dokázali uprostřed hádky uvědomit pozadí toho všeho a potlačit emoce, které v nich bouřily.

Zde se jednalo o silná pole, která se dala proměnit jak společným úsilím obou partnerů, tak individuální prací na sobě. Modlitba a vědomé dýchání jsou důležitými nástroji ke zrušení starých karmických struktur. Síla lásky a prosba o změnu starých energetických polí mají osvobozující účinek. Upřímná touha po osvobození posiluje síly svobody. Musíme si přitom samozřejmě poradit s vlastními emocemi, jako jsou touha po pomstě a odplatě, které se v takových momentech derou na povrch. Při nádechu můžeme nechat do celého těla proudit sílu lásky a proměny, a při výdechu se s prosbou, aby nám bylo vyhověno, zbavujeme všeho negativního a temného.

V okamžicích, kdy se v nás vynoří například pomstychtivost, jsme spojeni s energetickým potenciálem tohoto pole a můžeme na ně přímo působit. To je též důvodem, proč se znovu a znovu ocitáme v podobné situaci. Můžeme komunikovat s oblastmi vlastního nitra nebo s odpovídajícím energetickým polem. Můžeme mu dát najevo, že se už nikdy nemíníme ubírat cestou pomsty a odplaty. Zákony karmy jsou tak jednoznačné a spravedlivé, že všechno musí být bezezbytku odčiněno.

Není naším úkolem, abychom sami někoho trestali či odpláceli jiným lidem pohrdáním a nenávisť.

Jiný příklad ukazuje, jak rychle se mohou dostat do konfliktu vlivy národních energetických polí a vést k nedorozuměním a rozchodům.

Jedna mladá žena se zamilovala do muže italského původu. Narodil se sice v Německu, ale jeho rodiče přišli z Itálie. Oba si náramně rozuměli, mladík měl podobné představy o budoucnosti a o životě jako jeho dívka, a tak se zdálo, že všechno je v nejlepším pořádku. Rodiče s jejich vztahem souhlasili. Mladí lidé se vzali, bydleli spolu a nějaký čas žili docela šťastně.

Časem se však začaly projevovat rozdíly v jejich životním stylu. Ona stále častěji navštěvovala své rodiče, on chodil zase za svými. Obě rodiny si toho navzájem nemohly mnoho poskytnout, protože měly naprosto odlišné zájmy i témata rozhovorů.

Zpočátku do sebe byli tak zamilovaní, že ve shonu všedního dne nepřikládali takovému věcem velkou důležitost a toužili být především spolu - ale postupem času se to změnilo. Stále častěji docházelo ke konfliktům, neboť žena se snažila přetáhnout muže na svou stranu, avšak ten raději vyhledával společnost krajanů. Někdy si sice vyhověli, ale pak se do jejich vztahu vloudily bolest a hněv.

Když pak onemocněl mužův dědeček, nastala velká krize. Žil v jižní Itálii a byl tam i hospitalizován, ale péči a ošetřování musela z větší části převzít jeho rodina, jak je v Itálii zvykem. Jde sice „jen“ o láskyplný dozor, ale ten vyžaduje značné nasazení a účastenství. V italské rodině to vzbudilo značný rozruch a mladý manžel byl požádán, aby se za dědečkem rozjel a nějaký čas zůstal v Itálii. Zatím se členové jeho rodiny v Německu scházeli a několikrát denně si telefonovali.

Žena se cítila odstrčená a nemínila svému manželovi tolerovat, že tak ochotně převzal rodinnou odpovědnost. Připadala si utlačovaná a měla dojem, že musí s rodinou svého muže bojovat. Energicky na něho naléhala, aby zůstal u ní. Ten však nechtěl nechat své příbuzné v úzkých.

Žena v podstatě toužila po manželově pozornosti a nabyla dojmu, že ona pro něho neznamena nic, kdežto jeho rodina všechno.

Muže neustálý manželčin nátlak rozčiloval, takže se proti ní obrnil ještě víc a věnoval se své původní rodině.

Každý z nich odsuzoval typicky etnické modely výchovy toho druhého a vyprovokoval tak projevy etnických kolektivních polí, **duchů regionu**. Výsledkem byly střety energií. Cítí-li se energetická pole existenčně ohrožena, brání se a dojde ke konfliktu. V takovém případě je důležité se s nimi usmířit, omluvit se za pocity a myšlenky a ze svého regionálního pole se vymanit. Tato etnicky typická energetická pole jsou utvářena životními představami jejich obyvatel. Čím intenzivnější je jejich působení, tím silnější je snaha udržet v nich všechny členy. Kdo se s takovým polem přespříliš identifikuje, bývá rychle konfrontován s prastarými vzory chování, které by jako individualita plnil jen nerad.

Všechno je v pohybu, vše se má změnit, a proto je zbytečné budovat nějaké svévolné struktury. Není také dobré svazovat se s dávno vytvořenými pozemskými poli. Dá se s nimi žít, harmonicky existovat v jejich vibračním dosahu, nechat se jimi inspirovat; důležitým duchovním cílem je však být svobodný v lásce a posudcích, aby mohla nerušené proudit životní energie. Některým lidem se zdá, že jsou velmi slabí, pociťují nedostatek Boží síly, a proto vyhledávají ochranu existujících polí. Chtějí z nich čerpat sílu, spojit se s nimi a nechat se jimi nést. Pozemská pole však musí někdo udržovat a živit, aby mohla existovat, a tak si berou sílu právě z těchto lidí. Představovalo by velký duchovní pokrok, kdybychom dokázali stará pole rušit a jejich energii i sami sebe svěřili pod vedení vyšší moci. Pak by energie proudila z nikdy nevysychajícího pramene Boží síly a bezpečně by nás nesla.

Na tomto příkladu si můžeme uvědomit, že lidstvo se stále vyvíjí. Všechno je na pochodu a všechno se učí důkladněji se spojovat s proudem Boží síly. S každou novou inkarnací se rozvíjí naše vědomí. S každou novou inkarnací se také zvyšuje schopnost vnímání, takže už se nemusíme orientovat podle stavu vědomí předchozích životů. Z téhož důvodu se nemusíme držet ani starých pozemských představ a pěstovat stará pole. Ta procházejí proměnou sama, aby mohla zaniknout, až je jako svou oporu a ochranu už nebudeme potřebovat. Jakým způsobem se projeví individuální síla, jež uvolní vyšších energie pro jednotlivce, se teprve ukáže. Stará kolektivní ochranná pole je třeba opouštět s láskou a dále pak podporovat individuální přijímání Boží síly.

Je ovšem důležité nechovat se ke starým tradicím odmítavě a pohrdavě. Obsahují mnoho duševních aspektů lidí, kteří to tehdy mysleli dobře a jen tak mohli jít svou cestou. Je tedy třeba pozorovat tyto programy s láskou, proměňovat a rušit, aby se zachované části duší mohly vrátit ke svým původcům. Budou je potřebovat pro své další osvobozování a svůj duchovní růst.

Občas slyšíme, že někdo o někom řekne: „Chová se jako starý kníže-pán.“ Myslí se tím, že se rád nechává obsluhovat a pak za to blahosklonně poděkuje. Nebo se také říká: „To je gentleman ze staré školy.“ A možná zazní i věta: „Dělá, jako by byl reportérská hvězda, a přitom by svedl napsat s bídou tak článek do školního časopisu.“ Ve všech těchto případech si pánové, o nichž bylo toto řečeno, vytvořili kontakt s poli, jež byla zbudována z odpovídajících vibrací.

Každé pracovní odvětví, každé místo, každý dům, každá rodina, každá země a dokonce i celé kontinenty mají svá vlastní vibrační pole. Jsme-li například v pekárně, kterou už po generace vedou Schultzovi, zasahuje nás hned několik polí. Rodinné pole v osobní sféře, vibrační hladina prostoru, strategie obchodního vedení, pole domu, místa, země a národa, abychom jmenovali jen ta nejdůležitější. Syn je u dobrovolných hasičů, dcera tančí sambu a rodiče milují Mozarta. Navíc má samozřejmě každý člen rodiny vlastní vibrační pole, které spoluvytváří rodinné pole v osobní sféře. Jsme tedy obklopeni množstvím energetických polí, která mohou působit potíže, pokud mezi nimi nepanuje harmonie.

Energetická pole jednotlivých profesních skupin si lze experimentálně vyzkoušet. Někdo si například oblékne bílý lékařský plášť a jde si něco koupit. Všichni soudí, že je to lékař, a posilují si z něho svoji energii. Síla, kterou lze z takového kontaktu získat, může být veliká. Mnoho lidí ji potřebuje, aby se cítili lépe nebo

aby si dodali na významu. Všechny kroje, uniformy nebo oděvy náležející různým povoláním jsou založeny na udržování společného energetického pole, na integraci jednotlivých členů a uchovávání duchovního obsahu.

Společná energetická pole se vytvářejí všude tam, kde je víc lidí pohromadě. To je zákon života. Pokud se nechceme izolovat, nýbrž společně usilujeme o nějaký vyšší cíl, vytvoří se překrásné silové pole. K takovému vibračnímu poli se s radostí přidruží světelné bytosti a přiblíží nám božský svět. Účinná je přitom společná modlitba. Energetické pole takového společného, vibrování se dokáže rozestříť doširoka a přinést mnoho dobrého.

Většinou jsme však bohužel v zajetí čtených pozemských polí, aniž si to uvědomujeme, protože jsme si na to zvykli a považujeme to za normální. Pokud se z nich v průběhu vývoje vymaníme, překvapí nás, jak se náhle cítíme svobodní.

Rozhlédneme-li se kolem sebe, zřetelně vidíme, s jakou horou požadavků, povinností a zákonů jsme denně konfrontováni. Doprava vyžaduje určitá pravidla, přesně vymezeno je i pracovní hřiště. Sousedé očekávají dodržování pravidel soužití, musíme se „normálně“ oblékat, aby nás společnost a kolegové v práci akceptovali. Všude působí požadavky na naše energetické pole. Celý život se v podstatě odehrává na energetické bázi. Tvoří ji energie z emocí a myšlenek, které se dokážou více či méně vtěsnat do silného energetického pole. Podobně nás svazují vzory jednání a výchovy. Muži nesmějí plakat, dávat najevo city a musejí potlačovat svou vnitřní ženskost. Ženy tu podle starých představ jsou jen pro děti a pro rodinu, to a to nemají dělat, aby nebyly nápadné, mají pěkně vypadat a být platnými členy společnosti.

Čím více vyplňují osobní energetické pole požadavky a povinnosti, tím menší je volný inspirující přítok z vyšších rovin. Čím víc napětí vyžadují naše povinnosti dostát všem závazkům, tím silněji je blokována energie naší aury. S požadavky zaměstnání a rodiny se sice většinou z vlastní vůle vyrovnáme, ale za cenu vnějšího tlaku na aurální pole. Příčiny tohoto tlaku a křečí bychom měli hledat ve svém nitru. Požádáme-li s dobrými úmysly o podporu, mohou duchovní pomocníci spustit různé poznávací procesy. Touha po vnitřní svobodě otevírá brány. Můžeme se pak pohybovat volněji a šťastněji, a přesto důsledně odbourávat své staré karmické zátěže.

Plnění povinností se často pojí se zvyklostmi. Návyky však blokují inspiraci. Kráčíme-li vyšlapanými cestičkami, těžko můžeme očekávat inspiraci od vyšších sil. Někdy stačí, začneme-li prostě všechno dělat jinak. Možná se nám ozve protichůdný vnitřní hlas, který nám řekne, že to či ono bychom dělat neměli nebo že to, co jsme dělali dřív, bylo lepší. A že bychom v tom měli pokračovat. Čím je takový opoziční hlas silnější, tím důležitější je, abychom ho překonali. Teprve když je nějaký vztah nezávislý na manipulaci vnějších energetických polí, může ukázat svou pravou vnitřní krásu.

Role ve vztazích

Každý člověk hraje v řadě oblastí svého života nějakou roli. Tento proces končí, teprve když dotyčnou oblast pozná a zvládne.

Nejčastějším důvodem pro převzetí určité role je potřeba zalíbit se druhému, zasloužit si jeho lásku, vyhovět jeho požadavkům a potřebám. Chceme být uznávaní a milovaní. Toto chování můžeme postřehnout už v raném dětském věku, z čehož vyplývá, že tyto vzory jsou v nás hluboko zakořeněny. Láska přicházející zvenčí je důležitým nositelem energie pro náš vývoj. Dokud nestojíme pevně na vlastních nohou, potřebujeme pro přežití lásku jiných lidí, aby nám poskytli oporu, posílili nás a připravili na naši cestu. Dětská aura je dosud slabá a láska chrání mladého člověka před negativními silami.

Dále můžeme zaujímání rolí vysvětlit přáním být svobodnější, poznat svoje vazby a podle svého uvážení se v nich vyvažovat, abychom konečně byli sami sebou a nechali do sebe volně proudit Boží sílu.

Zkoumání rolí slouží především k tomu, abychom dosáhli osobní svobody, přijímali vše, co se nám děje, s láskou a tolerancí a mohli rušit špatné vazby. To nám přinese větší svobodu, aniž bychom se zdržovali nevědomě působícími tlaky a nechali se jimi ovládat.

Četné role úzce souvisejí s iluzemi. Vezměme si například běžnou představu o „smyslu života“. Společnost nám ukládá, jaký smysl má náš život mít a jak se máme chovat, abychom tomuto požadavku vyhověli. Současně se pojišťuje tím, že tento ideální model života propaguje. Do něho v tomto pořadí patří: narození, školní docházka, první polibek, svatba a výchova potomků, u mužů ještě úspěšné povolání, ve stáří pak co nejlepší důchod a zdraví. Kdo tyto předpoklady plní nejlépe, je údajně šťastný člověk.

Na první pohled je to vcelku žádoucí cíl, avšak není zdaleka jediný a vhodný pro každého. Pro mnoho lidí dnešní doby už sňatek a rodičovství nejsou pevnou součástí životních plánů. Mají jiné úkoly a měli by se nechat vést inspirací svého nitra, nikoli vějičkami okolního světa. Zvířeti slouží instinkt k tomu, aby přijalo duchovní impulz a bez velké účasti vědomí podle něho jednalo. My se zčásti také řídíme instinkty, které jsou až do dosažení určitého vývojového stupně velmi důležité, ale současně na nás působí i mocná energetická pole, která jsme sami vytvořili, a ta chtějí určovat naše soužití. Stále znovu se pokoušejí manipulovat těmi, kdo již přijímají inspiraci z některé z vyšších rovin. Měli bychom si uvědomit, že na povrch vědomí se protlačují pocity a touhy, jež k nám přicházejí zvenčí nebo ze starých karmických závazků. Jsme-li dost pozorní, můžeme takové vlivy poznat a transformovat.

Intenzitu nějakého vztahu či způsob spolužití dvou lidí by mělo vždy určovat vnímání vlastního nitra, a ne představy společnosti, které po staletích ustrnuly.

Řídíme-li se pouze názory, jež jsou nám vnucovány zvenčí, nemůžeme sledovat užitečnější informace svého nitra. Sňatek a rodinný život mohou být součástí plánu našeho života, ale pouze z naší svobodné vůle, nikoli proto, že tak žili rodiče, prarodiče a praprarodiče. Co bylo možná správné pro ně, přestože jim tyto role mnohdy byly vnuceny, bychom dnes měli přehodnotit.

Dnešní doba je docela jiná a většina lidí již prožila řadu inkarnací, v nichž se starali o děti a o rodinu. Dnes by asi měli žít a bydlet sami, měli by duchovně růst a vymanit se ze svazujících představ soudobé společnosti. Možná dostali duchovní úkoly, které mohou splnit pouze, pokud budou žít či bydlet sami, protože jinak by se dostali do vleku starých energií, pokoušeli by se být dobrými členy rodiny, ale zadané úkoly by nemohli plnit.

Potřebné duchovní nápovědi může ten, kdo kráčí po cestě k vyšším cílům, přijímat jen z vlastního nitra a v harmonickém souladu s duchovním vedením. Takové řízení života nikoho nediskriminuje, ale slouží všem. Každý by se měl rozhodovat sám za sebe, bez cizích představ a vlivů.

Může se stát, že nám nějaký svérázný niterný ideál přináší utrpení, protože vytouženého cíle nemůžeme dosáhnout. Bývá jím vysněný muž či žena, nekonečně šťastný život po boku milovaného partnera a nechuť připustit si jinou představu. Takoví lidé by se však měli starat o důležitější duchovní poznávací procesy, neboť vysněné partnerství je odvádí od jejich pravé cesty.

Mnoho lidí v sobě dosud nese touhu bezvýhradně se někomu oddat a řídit svůj život podle partnerovy vůle. To však v dnešní době nemůže být primárním cílem. Každý člověk by měl být schopen utvářet svůj život samostatně. Sebeobětování, k němuž lidé mívají sklony, nemůže být cílem duchovní cesty. Jakmile si to uvědomí, duchovní vedení jim během krátké doby nabídne jiné partnerství, ovšem ne proto, aby se ve svém protějšku ztratili, nýbrž aby spolu bok po boku sledovali svou vnitřní cestu. K tomu není třeba žádné velké revoluce. Stačí naslouchat vnitřním popudům, být ochotni plnit dané úkoly a nepovažovat se za příliš důležité. Mnoho lidí v sobě nese složky, jimž jde především o bezpodmínečné plnění vlastních představ. V takových případech bývají vztahy zatíženy problémy tak dlouho, dokud dotyční nepoznají, že při hledání duchovní cesty se nemohou řídit podle lidí, ale pouze a jedině podle Boha.

Velkým přeludem a tvrdošíjnou iluzí je představa, že existuje nějaký **ideální partner**, perfektní člověk, který ztělesňuje všechno, co si lze vysnit, který nám každé přání vyčte z očí a zahrne nás dary, jímž se můžeme před přáteli chlubit, být na něho pyšní a všechno podnikat jen s ním. S takovým parterem pro nás slunce nezapadá. Dělá všechno tak, jak si představujeme, a ideální je i náš sexuální život. Takové idoly jsou ovšem čirou iluzí. Každý člověk má právo žít si svůj vlastní život a uskutečňovat vlastní představy. Neměl by být redukován na nějaký zidealizovaný obraz. O nedostatečné úctě k bližnímu svědčí i to, že partnera nepřijímáme s jeho ctnostmi i nectnostmi, ale chceme ho takového, jakého jsme si na dosaženém stupni vývoje vysnili.

Nabízí se podstatná otázka: Jsme to opravdu my sami, kdo si takový obraz vytvořil, nebo nás právě v této oblasti extrémně ovlivňuje nějaký cizí vliv? Nevnucuje nám šikovným způsobem svévolnou představu, která v konečném důsledku směřuje k nepřijetí partnera? Není to náhodou veliký egoizmus

a chybějící ochota brát život takový, jaký je, se všemi jeho úkoly a možnostmi poznání ?

Je zřejmé, že zajatci starých představ se můžeme stát i v případě, že usilujeme o duchovní pokrok. Vždy máme tendenci požadovat, aby se nám vedlo dobře a aby byly uspokojeny všechny naše potřeby. Někdy je však těžké poznat, zda jde o svévoli, o vlastní potřebu nebo o cizí manipulaci. Jen zřídka se necháváme v partnerských vztazích vést vyšší silou, mnohem častěji prosazujeme vlastní vůli, abychom získali žádoucího partnera či kýženou partnerku. Duchovní vedení má naštěstí řadu možností, jak akceptovat naše pravé usilování, a nikoli falešné představy, jež se patrně vytvořily v našem mládí.

Štěstí můžeme dojít teprve ve chvíli, kdy všemi vnitřními Částmi duše poznáme, že nejlépe se nám vede, plníme-li své úkoly a přijímáme vztah v té podobě, v jaké se nám nabízí. Potom neutrácíme drahocennou sílu tím, že se tuto cestu snažíme měnit nebo lpíme na vysněných představách, nýbrž tady a teď sledujeme to, co nám ukládá přítomnost, a pracujeme na tom. Stavíme-li se na odpor, vynese nám to mimořádnou ztrátu energie. Temné bytosti mívají radost z toho, kdo se brání zadané úkoly přijmout, vzpírá se a plýtvá energií ve snaze vzdorovat. Odsávají z něho zášť, závist a zlobu - nenávistné energie, jimiž se udržují při životě. Takový člověk se pak nevědomky stává jejich živitelem. Je přesvědčen, že bojuje za své představy, a nepozoruje, jak se mýlí. Pokud někdo s velkou vehemencí hájí svá privilegia a se značným nasazením či přímo s hlasitým pokřikem prosazuje své představy, můžeme si být jistí, že ho k tomu nutí temné bytosti a zastaralá myšlenková pole, nikoli jeho nitro. Pravé vědění osvobozuje, oceňuje i druhého a nemusí o své uznání bojovat křikem.

Vnitřní inspirace nepotřebuje žádné ukřižené a umanuté síly. Vychází sama ze sebe a dopřává nám vědomí, že veškerý život nese a smysl mu dodává božství. Lidé, kteří se jím nechávají vést, vědí, že je to ta největší síla, a přestože je nutí kráčet oklikami, pravda se nakonec vždy prosadí.

Projevuje se tu důležitý aspekt vztahů - takzvaný **zisk**. Četné inkarnace nás chtějí přesvědčit o tom, že dobrý a vážený člověk musí být nutně silnější než ostatní. Síla se po tisíciletí manifestuje v lidských emocích a myšlenkách tím, že silný je údajně ten, kdo mívá poslední slovo a nepřiznává žádné slabosti. To však není cesta pravé spirituality. Měli bychom poznat, kdy jsme loutkou v rukách jiných lidí, a osvobodit se, abychom našli vlastní cestu. Prikázání nastavit druhou tvář naznačuje, že účinnou silou při řešení problémů je láska - nikdy boj. Ten odpovídá staré energii, my se však máme otevřít novému poselství lásky.

Jsme-li utlačováni, ztrácíme energii. Tu vysávají ti, kdo věří, že mají právo povyšovat se nad ostatní a podmaňovat si je. Odsoudit takové počínání je snadné, ale měli bychom si uvědomit, že takové rysy v sobě nese téměř každý z nás. Ty se za dlouhá tisíciletí v každém pevně zakořenily, nyní je však vhodná chvíle se jich zbavit. Nikdo by se neměl cítit uražený, upozorní-li ho někdo, že se projevují i v něm. Je v pořádku si to přiznat, pracovat na jejich odstranění a časem je také dosáhnout. Není podstatné, jak se do takové situace dostaneme, důležité je, jak z ní unikneme.

Dojde-li k úbytku energie, útlakem nebo jinak, je touto energií napájen takzvaný vítěz, zatímco poražený její ztrátu pociťuje jako energetickou „díru“, kterou by ve vhodnou chvíli rád opět vyplnil. Obojí odporuje duchovním zákonům. Naše hospodaření s energií může smysluplným způsobem zajistit jenom Bůh. Toho, kdo se na něj spoléhá, jednou provždy zásobuje silou a takový člověk už nikdy nemusí krýt její spotřebu na úkor jiných lidí. Je to učební proces známý už tisíce let. Může se ale stát, že ač je někdo prodchnut velikou láskou, přesto v sobě nese Část osobnosti, která věří, že energetickou hladinu může doplňovat jen starým způsobem. Duchovní vedení pak ve vhodnou chvíli navodí situaci, která mu umožní poznat tuto svou vnitřní část. Stane-li se nám to, neměli bychom klesat na mysli, nýbrž prostě pochopit, že jistý náš díl dosud podléhá starému vlivu. Budeme-li se tomuto problému s láskou věnovat, může nás prodchnout nesmírná milost, dokud nepoznáme, že nás životní silou provždy zásobuje Bůh.

Pozorujeme-li běžné životní situace, poznáme řadu lidí, jimž záleží hlavně na tom, aby měli vždy a za všech okolností pravdu. Většinou je rodiče energeticky nedostatečně podporovali, a oni se nyní pokoušejí tento nedostatek energie vyrovnat. Mluví jenom o sobě, ke všemu musejí něco „světoborného“ podotknout a nikoho nenechají domluvit, protože okamžitě vědí o něčem, co musí dát oni sami k lepšímu. Považují za důležité jen sami sebe a na ostatních jim nezáleží. Takoví lidé nikoho nerespektují, nepochopí žádného přítele či partnera, což jejich protějšku samozřejmě neujde. Je-li ten druhý stejného ražení, mohou spolu vést nekonečné rozhovory, ze kterých ale nikdy nic nevzejde.

Představy o ideálním partnerovi platí oboustranně. Sami často předstíráme, hrajeme roli perfektního protějšku, abychom získali partnera. Jsme soucitní, tolerantní, to, co má partner rád, je pro nás také skvělé, a pokoušíme se mu v mnoha ohledech přizpůsobit. Zapíráme svoji osobnost a stylizujeme se do podoby, o níž si myslíme, že se mu líbí. Svoje potřeby zatlačíme do pozadí, abychom se zdáli být ideální partii. K této hře inklinují především ženy, neboť se jim stále připomíná, že by se měly přizpůsobit, neměly by být egoistické a probouzet mužův nesouhlas.

Takové chování potlačuje skutečnou podstatu a dotyčný je nucen hrát roli, která v průběhu pevného vztahu vyjeví všechny své klady i zápory. Zpočátku člověk dělá co může, neměl by však zapírat sám sebe a skrývat své potřeby. Touží-li duše po něčem vyšším, beztoho časem všechno vyplave na povrch. Pro upřímný vztah je nejlepší, dáváme-li se takoví, jací jsme. Ve chvílích sebezapírání se odehraje řada situací, v nichž se nahromadí mnoho energie. Energie pocházející ze zlých pocitů a myšlenek. Tato energetická pole se v okamžiku zpracování také budou tlčit na světlo a mohou dokonce blokovat svou likvidaci. Tomu se dá čelit tím, že jasně projevíme svoje potřeby a názory, přestože víme, že jsme to my sami, kdo na sobě musí pracovat.

V dnešní době stále se zjemňujícího vnímání stejně cítíme, když něco neklape, jestliže se něco skrývá. Vibrace aury prozradí víc, než dokáže slovo. To často vede k tomu, že náš protějšek vnímá nějaký blok ve svém nitru a promítá ho do celého vztahu. Pohovoříme-li však otevřeně o svých skutečných pocitech a představách, dají se ony vnitřní bloky a nejasnosti často rychle odstranit. S vyslovenou obavou z ublížení nebo se stále se vracejícím pocitem žárlivosti

si partner docela dobře poradí. Pokud se ale nevyjádříme, odsuneme vyjasnění stranou, a tím ošálíme sami sebe. Pozdějšímu řešení se však stejně nevyhneme.

Nejlepší je o svých pocitech otevřeně mluvit. Máme-li se opravdu rádi, bude upřímný rozhovor oceněn jako důkaz lásky, mlčení však jako pohrdání naší existencí. Nemusíme-li svému partnerovi nic předstírat, vede to k velkému ulehčení a svobodě. Můžeme-li si stát za tím, co říkáme a děláme, energie volně protékají. Udržování klamného světa stojí mnoho sil a brání nám v rozvoji. Salebný svět se pak touží osamostatnit a nechce nás pustit na další cestu.

Jestliže na sobě poctivě pracujeme, nemusíme se bát odsouzení, neboť všechny aktuální slabosti lze s láskou překonat. Žijeme-li však ve stálém strachu, že budeme za takzvané chyby káráni a peskováni, může nám to postavit nesmírnou překážku na duchovní cestě. Jestliže partner není ochoten začít na sobě pracovat a odstranit své chyby, vězí dosud v zajetí nezpracovaných energií a nemůže postoupit dál. Kdo odsuzuje sám sebe či jiné, blokuje svoji cestu a duchovní vedení ho nemůže podporovat. Odsuzovat znamená sám sebe odsouvat od zdroje odvěké prasíly. Odsuzovaný je v takových chvílích ponižovaný a potlačovaný ve svém vývoji, což znamená, že odsuzující mu odebírá energii. Má-li takový člověk v sobě složky, které si energii a podporu musejí získávat takovýmto způsobem, je nejvyšší čas, aby na sobě začal pracovat.

Dalším důležitým aspektem zaujímání rolí ve vztahu je fakt, že mladí lidé nechtějí přebírat vzory chování svých rodičů. Takové počínání osvětlí příklad Renaty.

Renata a Karl-Heinz spolu už nějaký čas chodili, když se rozhodli, že se vezmou a začnou společný život. Karl-Heinz byl nejstarším synem řemeslnické rodiny a měl převzít živnost svých rodičů. Ta mu nabízela velmi dobrý základ existence a práce ho těšila. Vyučil se u strýce v blízkém velkoměstě a byl přístupný všemu novému. S dobrými nápady, které se líbily i jeho rodičům, si maloval budoucnost na růžovo.

Během učení ve velkoměstě potkal Renatu a oba se do sebe nesmírně zamilovali. Cítili se volní, žili v malém okruhu přátel a vedli svobodný život. Byli pyšní na to, že si mohou zařídit budoucnost podle svého; i Karl-Heinz si uměl představit něco jiného než nástup do rodinného podniku. Oba si chtěli tento pocit volnosti zachovat a nechtěli se dát přemoci nicotnými záležitostmi všedního dne. Byli obklopeni energií města a připadali si svobodní. Život je těšil a hodlali jej co nejlépe využít. Netoužili, tak jako jejich rodiče, žít jenom prací a rodinou, toužili také si něco dopřát, nemyslet jen na uznání společnosti, ale i na sebe. Tuto potřebu svobody si chtěli udržet za každou cenu. S těmito pěknými úmysly se nastěhovali do domu mužových rodičů. Zabrali pro sebe horní patro, které mělo samostatný vchod a bylo pěkně zařízené. Renata pracovala v sousední obci, ale bylo jí jasné, že brzy zatouží po dětech. Život jí dosud připadal volný a svobodný, ale brzy nastaly první změny.

Soužití s rodiči se nevyvíjelo tak hladce, jak si představovali. Renata zcela pozvolna, téměř nepozorovaně, přebírala návyky své tchyně. Stávala se z ní puntičkářská hospodyně, vedla až trapně podrobné vyúčtování všech nákladů, chystala jídlo na přesně stanovenou hodinu a svého muže peskovala jako jeho matka.

Očividně se proměňovala i tchyně. Změnila účes, chodila plavat a stále méně se starala o firmu. Bylo to její svaté právo, bylo jí už šedesát osm let a mohla si užívat důchodu. Nápadné bylo jen to, že náhle zatoužila po takové osobní svobodě, jakou nikdy dřív nepoznala. Veškeré staré tlaky a vlivy rodinné energie přešly na snachu. Ačkoli se tomu velmi bránila, nebo možná právě proto, výměnu rolí přijala.

Většinou tomu bývá tak, že potřebujeme splnit právě ten úkol, jemuž se nejvíc vzpíráme nebo mu chceme uniknout. Je to taková negace negace. Všechno, co vnímáme nebo cítíme, se v tu chvíli uskuteční. Rekne-li, že bychom to či ono nikdy nechtěli, neprodleně se to stane. Čím častěji nás podobné myšlenky či pocity potkávají, tím jsou důsledky intenzivnější.

Kdyby Karl-Heinz i Renata neměli silný vnitřní sklon k naplňování starých norem, mohli si žít přesně tak, jak chtěli - a bylo by se jim dařilo. Protože však určité složky jejich nitra dosud lpěly na zastaralých vzorech, život jim to předložil jako jejich úkol.

Když rozmrzelost stále rostla a Renatě došlo, že její muž stále jen pracuje, hrbí se před zákazníky nebo se dává dokonce zapírat, popadla ji čirá zlost. Hádky se změnila ve velmi emotivní konflikt, oba však v jeho průběhu pochopili, do jakých pozic se nechali vmanévrovat. Bylo jim jasné, že zaujali právě ty role, jimž se chtěli vyhnout, a které po léta zastávali Karl-Heinzovi rodiče.

Z tohoto příkladu je dobře patrné, jak oba mladí lidé zapadli do stávajících energetických polí a struktur vytvářených rolemi, které prožívali a naplňovali už jejich rodiče. Ti dosud neměli potřebnou sílu je překonat, obě děti však měly mnohem víc energie nutné k jejich poznání a proměně. Přesto to pro ně nebylo lehké a oba mladí manželé věnovali hodně času debatám na toto téma a pečlivému ověřování, zda opět nepodléhají zastaralým vzorům. Neodsuzovali je, nezlobili se na starší generaci, která to myslela dobře a nemohla jednat lépe, ale brali to jako určitý nátlak a pohnutku ke změně. Rodinný duch, který všechno stmeloval, se měnil, ztrácel svou tíživost a život, jaký si vysnili, se stále více stával skutečností.

Další případ je dobrým dokladem typického plnění role.

Walter žil pět let s přítelkyní, která byla velmi žárlivá. Neustále kontrolovala, kam chodí, a snažila se vypátrat, co přesně tam dělá. Došlo to tak daleko, že neměla chvíli klidu a stále se mučila svými emocemi. Jednoho dne si řekla dost, protože to už nemohla vydržet. Zvolila raději konec trápení než trápení bez konce. Nějaký čas po rozchodu se ukázalo, že se jí vede dobře a cítí se lépe.

Asi po půl roce poznal Walter jinou ženu a začal se s ní stýkat. Zpočátku šlo všechno dobře, ale potom se u ní projevil stejné rysy jako u její předchůdkyně. Stala se tak chorobně žárlivou, že ať udělal cokoli, pokaždé to skončilo drastickou scénou. Mladá žena byla pevně přesvědčena, že Walter má jinou a je nevěrný, stejně jako tomu bylo v předešlém případě.

K čemu tu došlo? Walterova přítelkyně byla svým vlastním chováním rovněž zděšena. Nikdy předtím nežárlila, a neuměla si proto s tímto pocitem poradit.

Zasahoval její nitro jako nůž a to se naplnilo nedůvěrou a hněvem. Nevěděla si s tím prostě rady.

Ukázalo se, že žárlivý part tady vlastně hrál Walter. Nevěřil, že by nějaká žena dokázala být věrná, a otvíral se přítelkyni jen zlomkem své bytosti. V jednom z předchozích životů ho žena tak neskutečným způsobem ponižovala a klamala, že ztratil důvěru v jakýkoli vztah. Jeho první přítelkyně ho nakonec opustila kvůli jinému muži, což také probudilo staré vzpomínky. Snažil se je potlačit, ale nutkavé energetické vzory se promítaly do jeho aury a zasahovaly celou bytost. To pak promítal do své přítelkyně, jež zareagovala tak, že převzala roli, která byla vlastně jeho. Pronikání jeho energie do své aury pociťovala jako bodání nožem, jako rány, jimž nelze uniknout.

Už víckrát se ukázalo, že kdykoli je někdo výjimečně žárlivý a přesvědčený, že ho ten druhý podvádí, partner tuto projekci neuvědoměle převezme a **zažívá** vnitřní nátlak. Tím se potvrzuje vliv nátlakových polí a jejich manipulování oblastmi lidského nitra. Mnozí lidé tím trpí a nevědí, jak to řešit. Zde pomůže jen opravdová tolerance, odpouštění pronikající všemi rovinami. Musíme se zbavit představy, že nám se nic takového nemůže přihodit, že nás nemůže potkat úděl klamaného a podváděného člověka. Musíme to vždy přijmout jako úkol, z nějž se můžeme poučit, abychom všechny situace posuzovali s láskou a měli snahu je zvládnout. Jen tak můžeme dospět ke zrušení zastaralých vzorů chování.

Kdo je připraven přijímat Boží vůli, pochopí, že právě **tato** situace, právě **tato** bolest představuje cestu k dokonalosti. Bolest je tím, co vyvolává odpor, nikoli přijetí. Napětí vzniká z touhy vypadat dobře a vyhnout se jakékoli újmě, nikoli z pokorného odevzdání se do vůle Boží.

Naše pocity stále znovu dokazují, že nechceme být klamáni. Partner nesmí hrát falešnou hru a podvádět nás. Abychom si to potvrdili, nebo tomu druhému prokázali vinu, snažíme se ho všemi možnými způsoby kontrolovat. I touha přesně vědět, co partner právě dělá a jak se chová, vede k přehnané nedůvěře a kontrole. To můžeme vidět poměrně často.

Nic podobného bychom ale samozřejmě dělat neměli, na což ale bohužel většinou zapomínáme. Toužíme po věrnosti a poctivosti, ovládá nás však nutkání partnera kontrolovat a předkládat svoje požadavky. Jde-li o zbytky karmické zátěže, život už sám navodí situaci vedoucí k osvobození.

Jedna žena poznala po rozvodu muže, kterého si od prvního okamžiku přála získat. Velice se jí líbil, měl uznávané postavení a to jí nabízelo novou oporu a stabilitu. On však nebyl ochoten jí tohle všechno poskytnout. Byl také krátce rozvedený a musel své bývalé manželce platit hodně peněz. Jeho měsíční výdaje byly značné, neboť jeho bývalá žena neměla zaměstnání a jejich dcera byla malá. Představa, že by musel zaopatřit další ženu, v něm vyvolávala paniku, které čelil jen stěží. Proto se bránil každému novému setkání a prohlubování jejich vztahu. Zajišťoval si svobodu všelijakými výmluvami, jen aby unikl pevnému svazku.

O ten však oné ženě, jež byla zajatcem svých představ a požadavků, právě šlo. Chtěla získat stálého partnera, aby měla ve společnosti plnoprávné postavení. Věřila, že k tomu nutně potřebuje muže. Neustále mu předkládala své důvody, ale dosahovala tím pravého opaku. Vždycky couvl.

Jednoho večera, kdy měl u sebe na víkend dceru, nezvedal telefon, ačkoli dobře věděl, že mu volá ona. Zkoušela to stále znovu, ale marně. Věděla, že je doma s dcerou, a zavalila ji vlna pocitů frustrace a odmrštění. Přepadlo ji nutkání rozjet se do jeho bytu a zkontrolovat, co právě dělá. Nemohla snést vědomí, že s ní odmítá mluvit, a chtěla bezpodmínečně vědět, co se děje.

Zaparkovala auto v boční ulici a připlížila se k domu, kde bydlel. Z kopečku vedle domu hleděla do osvětlených pokojů a snažila se zaslechnout, co si onen muž s dcerou povídá, protože měli otevřené okno. Zjistila alespoň to, že její vytoužený je doma a nemá tam žádnou ženu. Když se vrátila do svého bytu, zastyděla se za své počínání a její citový chaos ještě vzrostl. Proč se jen chovala jako nějaká... ? Ani nevěděla, jak samu sebe nazvat. Věděla jen, že se chovala nemístně a trapně.

Teprve po roce, když už byl jejich vztah několik měsíců v troskách, pomalu poznávala, co se v ní asi odehrávalo. Chtěla za každou cenu muže živitele. Takového, kterého by mohla ukazovat přátelům a rodině, a proto také dělala všechno pro to, aby ho dostala. Uvědomila si i své sklony druhého kontrolovat a ovládat a snažila se pak zbavit se touhy nějakého muže vlastnit. Niterné požadavky a pohnutky, které nemohla přenést na něho, ulpěly na ní, a proto musela tuto bolestnou tíž odstranit. Jinak nebylo možné se osvobodit. Jiní lidé, ani partner, nemohou za nás takovou práci udělat. Tyto struktury se dají změnit jenom vlastní vnitřní silou, neboť energii spotřebovanou na emoční a myšlenkové projekce můžeme nahradit jen my sami.

Takové vnitřní direktivy se nedají zvládnout rozumem. Samotné poznání příčin nestačí. Rozum pomáhá roztřídit myšlenky a pocity, ale k transformaci je nutná síla srdce. K poznávání je většinou nutno využít prastarých složek osobnosti. To je často dlouhý, těžký proces a ke konečnému osvobození nás většinou dovede jen přivolání podobné situace. Dohled a kontrola bývaly v dřívějších dobách pravidlem. Mnohý vztah držely pohromadě nátlak a uplatnění moci, nikoli důvěra. Tyto staré struktury je tedy třeba ještě jednou rozvinout, aby se daly zpracovat.

Stejný sklon všechno kontrolovat a o všem vědět přepadl i jednoho ženatého muže. Jeho manželství nebylo zdaleka tak poutavé a uspokojujivé, jak si přál, a tak očekával uznání a vzrušení od sousedky. Pokud nám stávající manželství nevyhovuje, velmi často nevědomky přenášíme své vnitřní potřeby na jiné lidi a věříme, že někdo z nich je uspokojí. Sousedka se rozváděla, našla si rychle nového muže a ten náš nemohl přenést přes srdce, že je jím někdo jiný než on. Neustále ji sledoval a ze všech oken svého bytu se snažil zahlédnout, co se děje v sousedním domě. Tohle období našťěstí netrvalo dlouho a on usoudil, že tato role neodpovídá jeho podstatě. Nechtěl svou ženu opustit, toužil jen po nějaké změně. Toužil, aby někdo - například sousedka - potvrdil jeho atraktivitu. Zastyděl se za své chování a doufal, že už ho nikdy nic takového nepotká.

Mnoho žen ví o mužském ochranném instinktu. Půvabná, slabá žena je v očích většiny mužů hodna ochrany, což v nich probouzí jistou prastarou energii a ta je k takové ženě automaticky přitahuje. Mnohé ženy této tendence cílevědomě využívají, aby dosáhly svého cíle nebo získaly věci, po nichž touží.

Často používanou ženskou taktikou je i probouzení žárlivosti, jež má oživit mužovy majetnické pudy, a tím mu připomenout, jak je pro něj jeho partnerka důležitá. Někdy ženy schválně flirtují, aby partnerovi předvedly, že jsou pro jiné muže přitažlivé, a přiměly ho k tomu, aby o ně bojoval. Kvůli tomu se nezastaví ani před lží. Čeho tím však dosáhnou? Aktivují pocity opravňující majetnické nároky, tedy emoce, jaké by se měly naopak překonávat. To jistě nemůže být tou pravou cestou. Měly by usilovat o rozhovor a výměnu názorů. Krátkodobá pozornost, kterou na sebe upoutají, nemá s pravým partnerským citem nic společného.

Je dobré vědět, že všude, kde spolu žijí lidé a vytvářejí nějaké společenství, vzniká i energetické pole, které můžeme nazvat „rodinným duchem“ nebo „skupinovým polem“. I když spolu žijí jen dva, časem se vytvoří energetická struktura, která oba obklopí a usadí se v jejich obydlí. Toto pole pak odpovídá jejich osobnostem. Pokud je pojí láska a harmonie, je i jejich pole příjemné a jasné. Dochází-li však ke sporům, které nedokážou překonat, vládne-li mezi nimi zloba a závist, ovlivní to i jejich pole. To pak vytváří auru bytu či domu.

Jestliže se dva lidé rozejdou, rozdělí se automaticky i jejich společné pole. Stává se pak, že každý z nich vede v novém partnerství harmonický život, ale když se potkají, projeví se opět nezládnuté energie. Jsou na sebe alergičtí a nutí je to k nové hádce. Raději už pak po novém setkání netouží. Je možné, že oba už svou karmu zpracovali, ale nezbavili se dosud nahromaděných emocí. Astrální pole mohou aktivovat pud sebezáchovy a oba partnery proti sobě znovu popouzet. Pak je třeba lásky a pomoci duchovního světa. Tato pole se však vždycky dají zrušit. Bez potřebného úsilí to může někdy trvat léta, ale při znalosti důvodů je láskyplná pomoc nasnadě.

Na této planetě existují četné energetické struktury, které se nás snaží vtáhnout do svých rejdu, jakmile objeví sebemenší přístup do našeho nitra a jeho slabost. Podporují naši potřebu dostávat od partnera důkazy lásky a stavějí ho do nepříznivé situace. Vnucují mu myšlenkové programy, které by jinak neprožíval, a pokoušejí se jím manipulovat. Je třeba, aby se pozoroval a poznal, že tyto myšlenky a emoce nemohou v takové míře pocházet z něho samého, nýbrž že mu je někdo „implantoval“.

Leckterý manažer by rád viděl svou ženu v roli perfektní hostitelky, ale ta se jí často ujme jen proto, aby svému muži vyhověla. Musí-li však tak často překračovat zábrany ve svém nitru, až jedná zcela proti své přirozenosti, skončí to obvykle nemocí, aby unikla nátlaku. Hrát nějakou roli jde bez problémů jen chvíli. Zpočátku se to dá překonat zvýšenou snahou, ale při setrvalém odporu je nutno hledat pomoc ve svém nitru. I v tomto případě pomáhá rozhovor s partnerem a otevřená výměna názorů. Pak lze nalézt kompromis, který vyhoví oběma stranám.

V partnerských i jiných vztazích musíme stále dělat něco, co nám stoprocentně neodpovídá nebo nám nepřináší radost. To už patří k věci, ale nesmí to dojít tak daleko, abychom obelhávali sami sebe nebo zcela rezignovali na vlastní potřeby, protože jinak takové provizorium trvá jen krátce a pak si tělo či duše žádají nápravu. V životě nastávají chvíle a situace, jež přinášejí poznatky, s nimiž opět můžeme žít v pravdě.

Umějí-li partneři spolu vyjít a vzájemně se respektovat, vždy se dá najít kompromis. Je k tomu třeba dávat i brát, milovat i být ochoten se někdy něčeho vzdát, aby nastala oboustranná spokojenost. Pak nás život odmění způsobem, jaký jsme ani nečekali.

Proto je důležité jednat spolu upřímně a svá přání nepřednášet jako požadavky, nýbrž jako prosby. Utváří-li náš vztah láska a svobodomyslnost, nemusí nikdo z nás hrát roli, po níž netouží.

(6)

Sexualita

Ptáme-li se po mystériu sexuality a pustíme se do jeho zkoumání, brzy zjistíme, že patří k jednomu z největších tajemství života. Pokusíme se mu porozumět.

Sexualita představuje v lidském životě velmi důležitou energii. Můžeme ji nazvat životní prásílou, která vším proniká a zaplňuje hmotnou složku veškerého tvorstva. Slovní spojení **sexuální síla** bývá redukováno výlučně na pohlavní akt, znamená však víc, mnohem víc. Sexualita je pouze slovním vyjádřením životní prásíly. Ta sice ovlivňuje tělesnou a citovou rovinu, ale ve vyšších sférách už se neprojevuje jako sexualita. Bere na sebe výrazové formy s vyššími vibracemi a přivádí duše zpět k Božímu světlu. Správně řečeno představuje energii, která umožňuje padlým tvorům dosáhnout celistvosti a vrátit se do duchovní domoviny. Tento proud energie sjednocuje mužskou a ženskou polaritu a spojuje ji s Boží prásílou.

Impulzem k tělesnému spojení v materiálním světě je instinkt, jenž do nás vložil Bůh a který působí v našem těle prostřednictvím hormonů a chemických procesů a je těsně svázán s citovými poli. Jakmile se nějaká osobnost znovu narodí, naváže s těmito poli ihned kontakt a začne jimi být poháněna.

V mezilidských vztazích uvolňuje sexuální napětí energii, která se vybíjí orgasmem, a pokud se spojí i obě srdce, může to účastníky milostného aktu pozvedat. Tělesný orgasmus a vnitřní osvětlení jsou bytostnými stavy, při nichž tělo bez účasti lásky nemůže vysílat žádné vyšší vibrace. Je-li však tělesná sexualita prodchnuta láskou, zažíváme ve zlomcích vteřin závan onoho štěstí, jež nás očekává v duchovním světě.

V pocitu štěstí hmotného vědomí na chvíli zavládne blaženost vyšších světů.

Ke zvýšení energie pomocí sexuality může ovšem dojít i bez pohlavního aktu a osobní přitažlivosti. Čím je duše rozvinutější, tím méně napětí a vzrušení z hmotných sexuálních energií potřebuje, aby se přiblížila k dokonalé lásce. Hmota je sama o sobě těžkopádná, takže náš duchovní rozvoj v minulosti musely podněcovat války a adaptační strategie. Kdybychom byli nezískávali jistou duchovní bdělost a útočnou sílu pomocí válek a boje o přežití, nebyl by možný rozvoj inteligence a duchovního snažení v té podobě, jaká byla nutná. Je-li duch

ospalý, ochabuje a chřadne. Uplatníme-li tento princip na mezilidské vztahy a vědomé směřování k Bohu, uvědomíme si nezbytnost jistého napětí a rozmíšek uvnitř vztahů, aby se nahromadil potenciál, který pak podnítl touhu po božském. Potom už nejsou nutné žádné rozmíšky ani tělesné podněty, což ovšem předpokládá vysoký stupeň zralosti a těsnou vazbu na duchovní svět. Sexualita je nástrojem těla na cestě k Bohu.

Pokud by se nějaká vysoká andělská bytost zčásti převtělila do lidského těla (mohly by to být jenom části této bytosti, neboť jinak by musela tělesná schránka vyhasnout), takové tělo by k tomu, aby v něm mohla proudit a růst životní prasíla, nepotřebovalo sexualitu. Tuto andělskou bytost by biologické aspekty jejího těla v pubertě nepodněcovaly k sexualitě, ale během dalšího růstu by se nesměly ztratit. Mužské a ženské složky by byly v dokonalé harmonii a nechybělo by ani úplné spojení s vlastní duší a Bohem. Spodní čakry by se dobře rozvinuly a „spojení“ mužských a ženských aspektů v sexu by pro takového člověka nebylo nezbytné. Energie by jako duchovní síla mohla ihned téci do srdeční roviny i do vyšších čaker. Takový člověk by mohl plně disponovat životní silou, aniž by se u něj projevovala jako tělesná sexualita.

Tento proces můžeme pozorovat u některých lidí, u žen i u mužů, které během života jejich tělesné pudy nenutily k tak silnému prožívání sexuality. V mládí zažili tělesné spojení tak jako všichni ostatní, ale sex pro ně časem měl stále menší význam. Důležitější než tělesná žádost jsou pro ně lidská blízkost, schopnost naslouchat, brát i dávat. Tělesné potřeby ustoupí, změní-li se vědomí. Takové probuzené duše si dopřávají tělesnou lásku v delších intervalech, neboť jejich tělo je tak nasyceno trvalým přítokem životní energie, že k tomu pohlavní akt nezbytně nepotřebují. Životní síla proudí bez omezení spirálovitě kolem páteře vzhůru a zásobuje všechny čakry potřebnou energií. Takoví lidé většinou vstupují do partnerství, která se vyznačují velkou blízkostí srdcí a hlubokou vzájemnou důvěrou. Tito lidé nemusí lačně reagovat na vnější tělesné podněty, neboť jsou vnitřně spokojení a vyrovnaní.

Sexualita je často dobrá jen k tomu, aby vyplnila vnitřní prázdnotu. Po větším počtu známostí na jednu noc musí však být každému jasné, že tato cesta nepřináší žádné skutečné naplnění. Pohlavní styk založený pouze na tělesném základě, bez účasti srdce, nemůže přinést to, po čem osamělý člověk touží.

Mnoho lidí ztratilo přístup ke své vnitřní síle, a proto se snaží tento nedostatek vyrovnat vnějšími aktivitami. Využívají každé příležitosti k posílení svého sebevědomí a vyhledávají pozornost druhého pohlaví. Patří k tomu trvalé flirtování a snaha svést určité osoby. Přestože takový muž či žena žijí v pevném svazku, pokoušejí se třeba na návštěvě u přátel naklonit si jejich partnerky či partnery.

Daniela navštívila se svým přítelem jednoho dlouholetého známého a jeho ženu. Byli pozváni i další hosté, a tak se na ten večírek těšila. Ale už při uvítání si všimla, že hostitelka se k jejímu příteli nápadně tiskne. Zlobilo ji to a bylo jí to nepříjemné. Hostitelka si k jejímu příteli ihned přisedla a věnovala mu svou pozornost. Pak mu dokonce položila ruku na koleno. A hra pokračovala. Daniela cítila, jak v ní pomalu stoupá zlost. Její chování bylo bezohledné, ale jejímu příteli očividně nevadilo, což ji rozladilo ještě víc. Uvědomovala si, jak ji to připravuje o energii. Byla zklamaná a cítila se touto hrou uražená a ponížená.

Některé ženy se pokoušejí zvýšit svou energetickou hladinu sexuální výzvou. Přitom si často neuvědomují, že tak činí na úkor někoho jiného. Emoční vrstvy se nabíjí sexuální energií a začnou vibrovat. Následuje vzájemná výměna těchto energií, která mohou mít velmi silný náboj. Z toho vychází rčení: „Mezi nimi to zajiskřilo.“

Může nám velmi ublížit, musíme-li zažít, že našeho partnera někdo sexuálně provokuje a on na to reaguje vstřícně. V extrémních případech nejde pouze o výměnu sexuální energie, ale též o mocenský boj s cílem: „Vidiš, když budu chtít, dostanu ho!“ Mnoho lidí to zraní, zvláště tehdy, není-li jejich partnerství bez problémů.

Jsou lidé, kteří usilují o přítok životní energie bez pohlavního aktu, uložili si tedy sexuální abstinenci. Chtějí dosáhnout toho, aby k nim prasíla nepřicházela v důsledku tělesného spojení, ale mohli ji okamžitě využít jako duchovní sílu. V tom případě by neproudila napřed do spodních čaker, ale stoupala ihned vzhůru podél páteře. Takové počínání ovšem v minulosti často vedlo k velkým škodám, pokud se tak dělo pod nátlakem a z falešných pohnutek. Vznikají tak energetické bloky, neboť vnitřní životní proud nesnáší donucení, musí být diktován vědomím a vývojem.

Již ve starém Egyptě byly jisté společnosti, které se snažily životní sílu aktivovat sexualitou. Oživením kosmické energie se pokoušely otevřít v těle bránu k vyšším světům. Domnívaly se, že jim tato metoda přinese duchovní růst.

Původní tantra, která je v dnešní době značně deformovaná, se také upsala tomuto vysokému cíli. Starým mistrům však bylo jasné, že vnitřní vědomí se musí harmonicky doplňovat s osobním vývojem. Jen takový člověk, který si udržuje vnitřní čistotu srdce, je schopen pomocí sexuality uvolnit energii, která umožňuje vzestup do vyšších světů. Tělesné spojení pak neprobíhá jenom ve fyzické rovině, ale poskytuje i možnost láskyplného spojení v rovině duchovní. Tantrikové tak zkoušejí sloučit spiritualitu se sexualitou a v důsledku toho transformovat tělesnou rovinu.

Zažít životní sílu jako volně tekoucí proud energie je pro nás důležité. Stres moderní doby způsobuje, že pro mnohé z nás je to spojeno s překážkami. Jsou tím postiženy zvláště ženy, které se více než muži orientují podle pocitů. Vinou značného stresu často nemají možnost sexualitu pocítit ani prožít. Jejich dolní čakry jsou zablokované a energie protéká do aury jen s obtížemi. Tomuto procesu je pak třeba věnovat zvýšenou pozornost, aby proud energie zůstal zachován. Tak jako věnujeme čas a prostor společné existenci ve vztahu, musíme věnovat pozornost i vnitřním tělesným procesům.

Do všeho, čemu se věnujeme, přivádíme i energii, jejíž vibrace odpovídají způsobu naší pozornosti. Proto tělo potřebuje od svého obyvatele podporu lásky, neboť jinak by bylo vůči vlivům zvenčí oslabeno. Člověk **není** tělo, jenom je **obývá**. A má za úkol dobře o ně dbát. Jestliže je jenom sobecky využívá a zapomíná poskytnout mu nezbytné uvolnění, může to přivodit těžké duševní a zdravotní následky. Mnozí lidé soudí, že tu vždy musejí být pro někoho druhého, ale pravé dávání je spojeno i s možností přijímání. Nedokážeme-li brát, i kdyby to bylo jen ku prospěchu vlastního těla, nemůžeme ze svého nitra ani nic dávat. Veškeré jednání zůstane vnějším a naše „sebeobětování“ nejspíš uškodí

zdraví. Jenom harmonická rovnováha mezi dáváním a přijímáním zajišťuje zdravý vývoj.

Ženy, které právě přivedly na svět dítě, se na ně většinou upnou celou svou bytostí a o potřeby vlastního těla se nechtějí nebo nemohou dostatečně starat. Veškerou svou pozornost, a tím i energii, věnují malému pozemšťánkovi, takže často odsunou do pozadí i vztah k partnerovi. Pro ženu není problém nějaký čas sexuálně abstinovat, ale muži s tím mívají potíže. Vzniká u nich i jistá žárlivost, s níž si musejí poradit. Měli by si toho být vědomi a dopřát ženám nějaký čas k tomu, aby se jim mohly opět tělesně věnovat. Čím méně je k tomu nutí, tím rychleji samy zatouží po jejich blízkosti. Obě strany by měly být kdykoli připraveny k rozhovoru na toto téma. Kdo z nás ví, co se v tom druhém právě odehrává, zda neměl těžký den? Čím upřímnější a otevřenější svazek je, tím rychleji se daří odstranit z cesty všechna nedorozumění.

Někdy si můžeme všimnout, že právě muži, kteří dosáhli vysokého stupně duchovní realizace, nesou v sobě velký potenciál sexuální energie. S jejím přebytkem se potýkají především v mládí a na prahu dospělosti. Disponují značným množstvím životní síly, která intenzivně vyzařuje z dolních čaker. Tělo se s tím musí vyrovnat a nemívá jinou možnost než jí dát sexuální průchod. Volně totiž proudí do citových oblastí a vyvolává tu vášně a touhy. Pro takové muže bývá velmi obtížné tyto tělesné pudy saturovat. Mohou se však v průběhu duchovního vývoje naučit je usměrňovat.

Sexualita prožívaná s láskou a vážností může uvolnit hodně energie a spojit partnery na vyšších vibračních rovinách. Láskyplná, svobodná sexualita, sycená srdcem, vede k duchovnímu sjednocení. Svazek srdcí totiž vyvolává i svazek duchovní. Jinak se sexualita realizuje pouze fyzickou formou, nikoli v duševní a duchovní sféře. Sexuální energie se pak rozptylují v těle, na což čekají temné energetické bytosti a živí se jimi. Lidé se sklonem k perversi se obklopují energetickými plásty, které zmíněné entity vysávají a nutí takové lidi prožívat jejich temné stránky.

V jemnohmotném světě se často střetneme s bytostmi, které umějí tělesné potřeby proměnit tak, že náhle podléháme cizorodým pohnutkám. Proti tomu se dá dělat pouze to, že prostě nepřijmeme každý sexuální impuls, ale vždy se zeptáme, zda je slučitelný s naší vnitřní etikou. Přichází-li z cizí sféry, uvědomíme si to a odmítneme jej. Brzy se naučíme poznat, co odpovídá našim přáním a co ne.

Sexualita bez citu přitahuje bytosti, které by měly raději zůstat v astrálních rovinách. Tyto entity využívají sexualitu v pudové formě, bez lásky, odsávají energii a živí se jí.

Je dobré vědět, že lidskou sexualitu stále ovlivňují čisté pudy a astrální vlivy. Potlačujeme-li požadavky, jež z toho vyplývají, můžeme si uškodit, protože to nemůže nahradit jejich zpracování. Můžeme praktikovat mentální potlačování tělesných potřeb, ale nezpracujeme je, jen odsuneme do oblastí, odkud je budeme muset v dalším životě opět vynést.

Sexualitu můžeme v lidské rovině rozdělit na tři části:

1. **Tělo.** Sexualita jako tělesný výraz lásky a nevědomé touhy po Bohu. V konečném důsledku je to božský impuls, co vyvolává hormonální a chemické procesy v těle, aby se tělesná láska stala prvním krokem ke spojení s duchovními rovinami. Tělesným spojením se v partnerovi aktivují mužské či ženské složky a dodávají komplementární energii. A tak muž vyhledává měkkou ženskou energii a žena mužskou sílu.

2. **Srdce.** V rovině srdce můžeme vnímat sexualitu jako cestu lásky. Cítěna a prožívána tělem, a přitom nesena láskou srdce, nenápadně pozvedá hrubou hmotu. Vede život do vyšších oblastí čakry srdce, aniž by byla čistě tělesným pudem. Jinak by se sytily pouze světské energie a spojení s duchovními rovinami by nebylo možné.

3. **Duch.** Spojením srdce a těla se uskutečňuje energetický návrat padlého stvoření do duchovních rovin. To je možné jenom spojením a povýšením všech oblastí srdeční čakry. V srdečním centru dochází k energetické vazbě, která nabízí možnost pozvednutí celého člověka. Děje se tak zcela přirozeně, jakmile je přítomna skutečná láska srdce. Rozhodující je její rozkvět. Jestliže se v srdeční čakře intenzivně rozvine, je možno dosáhnout spojení s duchovnem i bez sexuality.

TĚLO

Každá inkarnovaná bytost v sobě nese větší či menší obsah **kalichu tupé hmoty**. To nás může iritovat, protože si přejeme vibrovat láskou všemi částmi své bytosti, avšak tento pohár je nutný k celkovému pozvednutí tvorstva. Z toho důvodu bychom jej neměli ignorovat, ale láskyplně ho přijmout s vědomím, že jeho vyprázdněním pozvedneme a prosvětlíme celý svůj život. Nezbytnými předpoklady jsou ovšem disciplína a pevné stanovisko.

Cesta inkarnace není žádnou rekreací. Cíl věčného štěstí na zemi je iluzí. Usilovat o něj by znamenalo nepřijmout pokorně svůj životní úkol, ale starat se pouze o vlastní blaho. Země je planetou práce. Pokud blízká budoucnost přinese vyšší vibrace, bude naše práce probíhat v těsnějším spojení s duchovním světem, ale planeta stále zůstane místem touhy po návratu. Karmické úkoly zde budou přijímány s větší láskou a ve spolupráci se světelnými bytostmi, ale nezmizí.

Sexualita jako taková začíná působením hormonů v pubertě. Tyto tělesné procesy poznamenávají především muže, a ti jsou proto citlivější na manipulaci zvenčí. I dospělí muži věří, že budou šťastní, jen když těchto impulsů využijí. Oslnění silnými tělesnými pocity pak této iluzi často nadlouho podléhají.

Muži, které po tisíciletí utvářel rozmnožovací pud, se cítí šťastní jen při bohatém sexuálním životě. Naproti tomu ženy mohou sexualitu prožívat s požitkem jen tehdy, jestliže je jejich život harmonický v celém rozsahu.

Muž se partnerce zpravidla otevře, teprve když jsou jeho tělesné potřeby naplněny, žena se však oddá sexualitě, pokud jí předcházela vnitřní svazek. To někdy vede k nedorozuměním, neboť ženě se zdá, že muž si jí málo všímá a málo se jí dvorí. Muž naopak potřebuje naplněnou sexualitu, aby dosáhl citového spojení s partnerkou.

Sexuální potřeby hrály v životě člověka vždy důležitou roli. Kdyby dříve ženy nebyly ochotny oddávat se mužům jako prostitutky, mohla agrese na této planetě nabýt neskutečného rozměru. Například i mniši mohli vést takový život, jaký vyhovoval jejich duchovnímu pokroku, ale současně uspokojovali nepotlačitelné potřeby svého těla tím, že navštěvovali nevěstinec. Nejde o žádné morální odsouzení, jen o popis faktů, které souvisejí s tělesnými pudy. Ví se, že v manželstvích středověku mívali muži i ženy jiné sexuální partnery, a přesto spolu vedli harmonický život. Práci, dětem a společnosti se věnovali se svým manželem, sexuální život sdíleli s někým jiným. V mnoha kulturách bylo běžné, že zatímco manželky byly těhotné, jejich muži nacházeli tělesné uspokojení u jiných žen. Můžeme si položit otázku, zda téma věrnosti mívalo dříve jiný význam než dnes. Odpovědět na ni musí každý podle sebe. Každý muž a každá žena by se měli rozhodnout svobodně podle vlastních zkušeností a měřítek hodnot.

Přitažlivost pohlaví hraje při vyprazdňování **kalichu tupé hmoty** rozhodující roli. Pokud se ve zmatcích světa energeticky příliš utopíme, může nás sexuální přitažlivá síla někoho jiného uvést do stavu, z něhož bude proudit nová energie a životní radost. Zmocní se nás pocit, že opravdu žijeme a unikáme zajetí hmoty. Jsme-li přemoženi tíhou světa, pomůže nám flirt, energie atraktivity a tělesné přitažlivosti, otevřít nový přítok inspirace a životní energie.

Bohužel se často stává, že sexualita je pro nás jen vyrovnáním chybějící vnitřní opory a lásky. Pak se hledání pohlavních partnerů stává cestou do iluze tělesného světa, určenou pocitem: „Podívej, kolik partnerů mi podlehlo.“ Tento postoj ztrácí stále více ze zřetele skutečný základ sexuality. Vede k hromadění vítězství a krátkodobých uspokojení a vnitřní energie se vytrácí. Takoví lidé v dřívějších životech většinou získali krušné zkušenosti nebo je jejich rodiče nemilovali či nebrali vážně. Hledají naplnění života v neustálých sexuálních dobrodružstvích a ujde jim, že se ženou za iluzí. Teprve časem pochopí, že takový postoj nepřináší skutečné naplnění života, neboť sexualita tohoto druhu nemá nic společného s pravou láskou, nýbrž jen s pudovostí. Na takové cestě zůstává za tím, kdo po ní kráčí, vždy prázdnota, kterou bolestně pociťuje.

Sexualita patří přirozeně k životu člověka, neboť lidé žijí v těle, a určují ji potřeby jeho bytostné sféry. Je v těle božským impulzem, který chce být naplněn. Pozvednuta na vyšší úroveň nachází nový výraz, ale představuje už novou složku lidského bytí. Zůstává částí životního plánu zvoleného Bohem a jako takovou je nutno ji prožít.

Vnucuje se otázka, proč je na této planetě tolik utrpení způsobeného perverzní sexualitou. Ta otázka je oprávněná, musíme si však uvědomit, že všechno, co se děje na této zemi, má energetickou povahu a člověk v počátcích svého vývoje musel své domnělé představy prosazovat hrubým násilím, nátlakem a mocí.

Muž znásilňoval ženy, protože chtěl dát průchod své vnitřní agresivitě a vychutnat si moc nad ženami. Čím byl brutálnější, tím více se snažil opanovat měkkou ženskou složku. S hrubou silou, znásilňováním, pokořováním a ponižováním odsával energii žen, čímž kryl vlastní spotřebu. Když je žena ponížena, její ženské energie se umenší a muž si je v tu chvíli přivlastní. Živí se takříkajíc ženinou energií, jejíž nedostatek nevědomě pociťuje. V budoucnu musí člověk svou úplnost najít sám v sobě, ve své božské duši. Jen tak dojde

skutečné svobody ve styku mezi mužem a ženou a v orientaci na božskou skutečnost.

Ovládnou-li lidská těla energie zachování druhu, opustí automaticky oblast, která je úzce spojena s Božími silami. Smísí se se silami Země a do jisté míry energeticky opustí vyšší sféry. Vnitřní směřování a celková pozornost se upírají na pozemský plán a možného pohlavního partnera. Vnitřní světy ustoupí do pozadí. Z šetření mladistvých víme, že jimi otřásají návaly hormonů a proudí z nich tak, že citový stav partnera vnímají, jako by jim nebylo ani deset let. Zaměstnávají je téměř výhradně proudy tělesné energie zaměřené na vnější svět.

Západ předpokládá, že o **tantrickou cestu**, na níž lidé hledají spojení sexuality a spirituality, se zajímal jen Východ. Stejně tendence se však objevovaly i v západních strukturách, avšak skrytě. Církev řadu takových společností rozbila a lidé takto duchovně orientovaní měli možnost scházet se jen tajně, pokud se touto cestou chtěli vydat.

Také na Západě byli zasvěcenci, kteří věděli, že se pomocí sexuality mohou důkladněji otevřít Božím silám. Pokoušeli se jim přiblížit v malých společnostech a věřili, že našli cestu do vyšších sfér. I v těchto případech však k tomu docházelo jen v souladu s opravdovou láskou.

Mnozí účastníci dnešních takzvaných tantrických workshopů či škol mají jediný cíl - sledovat své sexuální choutky a získat pro ně co nejvíce lidí. Takových, kteří hledají možnost, jak konečně uspokojit své nanejvyšší zmatené sexuální sklony, a proto vyhledávají jednu tantrickou skupinu za druhou. To jim umožňuje přijít rychle a bez komplikací k sexuálnímu partnerovi, jakého by jinak tak snadno nenašli. Je proto třeba upozornit na to, že náhodné sexuální vztahy na pseudotantrických seminářích s oblibou využívají ty nejzvrhlejší jemnohmotné živly. Manipulují bezduchou sexuální silou a popichují jejich účastníky k nekontrolovanému počínání. Některým lidem takové sexuální „uspokojení“ na nějakou dobu vystačí a teprve po letech poznají, že tudy cesta nevede. Zakrývají své sobecké žádosti pláštěm hledání spirituálního růstu. Úplně přitom zapomínají, že k tomu potřebují nejen tělesné nasazení, ale i zapojení sfér srdce a ducha.

Samozřejmě i dnes existují učitelé pravé tantrické cesty. Jsou to hledači pravdy, kteří se s čistým srdcem snaží zmíněné energie prozkoumat. Sledují Čisté cíle a mají na zvolenou cestu právo, jen to nevykřikují do světa. Každý hledající se musí rozhodovat sám ze sebe.

Lidé, kteří se zaplétají s různými sexuálními partnery, aby našli štěstí nebo uspokojili své sklony, by si měli uvědomit, že s každým člověkem, s nímž se intimně spojí, navážou i energetické spojení. Sperma i sekrece vaginální flóry jsou nasyceny silnými energetickými esencemi. Při sexuálním styku se ihned vytvoří energetická a citová vazba, která může někdy trvat velmi dlouho a ztratí se teprve po letech. Prostřednictvím této energetické vazby je člověk velmi snadno ovlivnitelný a manipulovatelný. Nejsou-li partneři spojení upřímnou láskou, přenášejí na sebe emocionální problémy.

Někdy se setkáváme s fenoménem „sexuálních upírů“. Pohlavním aktem vysají z partnera velké množství životní síly a mohou ho neuvěřitelně oslabit. Při setkání šíří kolem sebe neodolatelnou auru erotických energií, čemuž se mnozí nedokážou ubránit. Svým energetickým polem vybudí v protějšku hormony a chemické procesy, které zapůsobí v jeho těle tak, že ztratí jasnou hlavu a dokáže se soustředit pouze na sexuální impulzy. Ty ho balamutí, že mu splní všechna přání. Dotyčný ale po pohlavním aktu ztratí tolik energie, že se často cítí úplně vyčerpaný a neví, že byl zneužit jako „dodavatel životní síly“.

Některé školy černé magie o tom dobře věděly a k tomu, aby mohly někoho účinně ovlivnit, se pokoušely získat jeho sperma či menstruační krev. Tyto tělesné sekrece obsahují koncentrované množství emocionálních a duchovních esencí dotyčného člověka. Na negativně orientovaného jedince může přejít hodně moci, získá-li k těmto proudům energie přístup. Ve starých dobách byly takové energetické svazky využívány k „milostným kouzlům“. Potřeby a touhy, které v sobě někdo skrýval, se v duchovní rovině přenesly na vyhlédnutou oběť a vsugerovalo se jí, že jedině on jí může splnit všechna přání. „Očarovaná“ osoba se s ním pak spojila, zdánlivě z vlastní vůle, a cíle milostného kouzla bylo dosaženo. Obraz zdánlivě dobrovolného výběru se protlačí do popředí a ovládne naše myšlenky a emoce, které však ve skutečnosti naše nejsou. Lidé, kteří podlehli takové magii si dlouho myslí, že si vybrali dotyčného partnera z vlastní vůle. To je největší lstí těchto magických pletich.

I když to někomu může způsobit rozčarování, můžeme stav zamilovanosti, přihlédneme-li ke karmickým konstelacím, zařadit mezi tělesné zmatky, hormonální a chemické reakce. Energetická pole, především v oblasti hlavy, propadnou chaosu - on či ona „ztratí hlavu“. Ve fázích zamilování se v těle objeví tělesné signální látky, které vyvolají v milujících pocity, že se vznášejí v oblacích. Nadnáší je jejich vibrační pole a ohnisko energií se dostane jakoby mimo ně. Uvolní se síly, které jim zdánlivě propůjčují křídla. Jejich astrální tělo se poněkud odpoutá od hrubohmotné roviny, takže tolik nepociťují zemskou tíži. Toto astrální odpoutání je také příčinou, proč například řada dívek při koncertu hudebních idolů upadá do bezvědomí. Tělo ztrácí vědomí na základě tělesných reakcí, které s sebou nese astrální uvolnění. S láskou a pravým štěstím to ovšem nemá nic společného. Četní lidé se zamilují do partnera proto, že má zdánlivě přednosti, které jim jsou sympatické nebo které by si sami přáli mít.

Co se opravdu děje, když se dva lidé do sebe zamilují? Po opadnutí citového okouzlení si často říkají: „Jak jsem mohl/a tomu člověku tak podlehnout? Vždyť to vůbec není můj typ.“

Marianne vyprávěla, že poznala muže, který měl stejný šelmovský úsměv jako jedna její studentská láska. Zdál se jí velmi mužný a pod jeho úsměvem přímo tála. Byla tak zaslepená, že si nevšimla varování jedné přítelkyně, která jí doporučovala, aby se na něj podívala důkladněji. Teprve po nějaké době zjistila, že ten muž má docela jiné zájmy než ona, je velmi drsný a hrubý a vadí jí na něm i jeho kouření.

Z tohoto příkladu je zřejmé, že to nebyl onen muž sám o sobě, kdo si získal její srdce, nýbrž že podlehla staré vzpomínce a citu, který u něho chtěla nalézt. Podlehla projekci vlastních potřeb, které ve skutečnosti nemohly být splněny. Musíme nejprve zažít vnitřní spokojenost a realizaci, než navážeme vztah, který

je opravdovým partnerstvím a nesouvisí pouze s minulostí a neuspokojenými potřebami.

Také Gisela se neodolatelně zamilovala, neměla v hlavě nic jiného a znala jediné téma rozhovoru. V tanečním kurzu konečně poznala „muže svých snů“, který se také zajímal o tanec a sdílel její vášeň.

Z energetického hlediska můžeme v těchto případech odhalit různé příčiny. Osobní náhled odkryje v druhém člověku přesně to vstřícné, co potřebujeme, abychom uspokojili nahromaděné potřeby. Přitom může jít o vnější vzhled, o pozemské požitky i o vnitřní cíle, o identifikaci s určitými představami či o pocit, že jsme k sobě našli mužský či ženský protiklad, jenž v sobě skrývá kýžený charakterový rys, který právě potřebujeme nebo jej tak aspoň vnímáme. Vyvolená osoba vykazuje přesně takovou koncentraci energie, jakou vnitřní složky hledajícího potřebují. Ostatní oblasti takového objektu citů pak zcela uniknou pozornosti; zpravidla jde o tak bytostné rysy, že se později divíme, jak jsme je mohli přehlédnout. Touha po naplnění vnitřních potřeb nám prostě zastírá zrak. Vrhne se na toho druhého, aniž bychom zhodnotili celý obsah situace.

Další důležitou věcí je fakt, že duchovní vedení nám někdy nedá jasně poznat, co situace vyžaduje. Stává se to především tehdy, když na základě osobního pocitu nechceme toho druhého akceptovat jako partnera, ale toto spojení je bezpodmínečně nutné z hlediska karmy a energetické likvidace. Pak je naše vnímání omezeno, aby duchovní cíl mohl být formou společného procesu realizován. Pokud obě strany dokážou společný úkol přijmout, může se i z takovéto konstelace vyvinout obohacující vztah a opravdová láska.

Jsme-li zamilovaní, zaplaví nás takové množství tělesných procesů, že naše duchovní podstata nemůže v první chvíli celou situaci přehlédnout. Takový stav není žádoucím cílem, třebaže většina lidí chce být zamilovaná. Tato fáze připomíná stav pod vlivem drog, který nás odděluje od hlubšího, božského vnímání, neboť naše vědomí je zakotveno výlučně ve světské rovině. Místo zamilovanosti jde Často o vlastnické nároky ! Jde o to vidět vlastní potřeby nezaujatě a přiznat světskému postoji jeho oprávnění. Někteří mladí lidé se umějí do stavu zamilovanosti vědomě vpravit. Poznají-li pak, že vyhlédnutý partner neodpovídá jejich představám, obrátí tok svých citů k jinému partnerovi. Z toho je zřejmé, že takový pocit je záležitostí naší projekce, nikoli darem duchovního světa.

Nepominutelnou příčinou zamilovanosti bývá též identifikace s idoly. Přejeme si vyrovnat se uctívaným hrdinům či hrdinkám, zpěvákům či zpěvačkám do té míry, že se jim zcela oddáme a splyneme s jejich energetickým proudem. V běžném životě to znamená hledat v někom jiném vnitřní sílu a charakterové rysy, jaké bychom sami rádi měli. Abychom se s takovým idolem dostali do kontaktu a dosáhli svého přání, vyvineme v emocionální rovině intenzivní aktivitu. To nás někdy může odvracet od naší cesty tak dlouho, dokud neprohlédneme iluzi, za níž se ženeme.

Sexualitu bychom měli nazírat jako dar od Boha pro svět těla. Naplněna láskou se může stát nástrojem duchovního pokroku a prostředkem vnitřní transformace. Neměli bychom ji tak, jak to dlouhou dobu dělaly církve, posuzovat jako něco

nízkého a špinavého, nýbrž jako dar lásky v tělesné rovině, která nám skrze srdeční čakru poskytuje klíč k bráně do duchovního světa.

SRDCE

Kristova energie se předává v rovině srdeční Čakry a je mimořádnou silou, která opravdu dokáže zvýšit energetický potenciál a transformovat jej. Je-li sexualita prostoupena láskou srdce, může se rovina těla propojit s vyššími rovinami. Nezpůsobuje to vůle, nýbrž vnitřní oddanost vyšší lásce. Sexualitu bez této hlubší kvality určují jenom biologické pudy a nemůže překročit tělesnou rovinu. Nikdo asi není běžně schopen žít jen z vyšší lásky, neboť jak citové potřeby, tak světské zájmy mají příliš silný vliv. Mělo by však být cílem duchovního rozvoje stále více oprošťovat lásku od iluzorních požadavků a představ. Jedině když milující dosáhnou této vnitřní zralosti, mohou volně přijímat i rozdávat sexualitu.

DUCHOVNO

Duchovní energii nevnímáme přímo, nicméně lidská láska ve spojení se srdcem dovoluje přiblížit se duchovnímu světu. Ten se neustále snaží toto spojení v lidech budovat a udržovat. Spojení lze sice dosáhnout i bez sexuality, ale to nám při naší cestě do světelných sfér pomáhá.

Existují planety, na nichž už lidé tělesnou sexualitu důkladně transformovali. Jejich těla už se zbavila tlaku rozmnožovacích pudů. Tělesnou sexualitu využívají jen k plození potomků. Dokážou svou lásku intenzivně vyjádřit dotekem, který pronikne všemi rovinami a spojí tělo se srdcem a duchem. Jejich duše jsou vzájemně tak přístupné, že už jen prosté setkání v nich vyvolává velkou blaženost. Životní prasíla stoupá harmonicky podél páteře a otevírá veškerému životu cestu do vyšších sfér.

Tělesným spojením uvolňují energii, kterou potřebují k reprodukci. Nepotřebují už tělo k tomu, aby se přiblížili božskému. Prožívají sexualitu jako druh tělesné lásky, která slouží především trvalému stavu. Duchovní povznesení životní síly uskutečňují jinými prostředky.

Pozemšťané budou také postupně směřovat k tomu, aby se osvobodili od genetických vlivů a diktátu tělesných potřeb. V současném vývojovém procesu musí ale většina z nás s těmito předpoklady, s větší či menší závislostí na našich tělesných procesech, počítat.

Sledujeme-li pozorně roli sexuality a její pozadí, můžeme i na tomto poli dosáhnout velkého vnitřního osvobození. Tělesné vědomí časem obrátí pozornost k vyšším energiím. Sexualita tím získá novou, hlubší, spirituální kvalitu.

Rodičovství

Děti mohou být velmi krásnou součástí života, zároveň však pro rodiče představují jednu z největších výzev. Chtějí, aby o ně pečovali, živili je a milovali, což je spojeno s velkým nasazením a značnou obětavostí.

Mít děti a nechat je vyrůstat v láskyplném prostředí vyžaduje velkou práci. Příprava mladých lidí na tento úkol však bývá nedostatečná. Děti se nemají přivádět na svět jenom na základě rozmnožovacího instinktu nebo z povinnosti ke společnosti. Každý by měl sám v sobě přezkoumat, zda chce nebo nechce mít děti, a současně si uvědomit, že vyžadují spoustu pozornosti, práce a osobních obětí. Láska dětí pak dokáže naplnit náš život. Milují bezvýhradně a je pro nás radostí, vidíme-li je vyrůstat v lásce. Vytváří se pocit pospolitosti a rodinné svazky lidí energeticky spojují. Jednotlivec se necítí tak osamělý a společnost ho posiluje. S rodinným životem jsou však spojeny také povinnosti a požadavky, které bychom měli dobře znát.

V říši zvířat je rozmnožovací pud nezvratným zákonem. Neodbytně je nutí plodit takový počet mláďat, aby jich dostatek přežil. Člověka v rané vývojové fázi poháněly stejné impulzy. V dřívějších dobách byly rodiny s velkým počtem dětí pravidlem. Mnoho dětí umíralo a počet členů rodiny se tak redukoval. V důsledku pokračujícího šíření lidí po zeměkouli dnes naše planeta na mnoha místech těžce dýchá.

V dnešní době se stále více diskutuje o tom, zda mít, či nemít děti. Prarodiče i rodiče se snaží mladé lidi nabádat k rodinnému přírůstku, ale ti už se nenechávají tolik ovlivňovat starými tradicemi a společenskými povinnostmi.

Dříve se na děti zpravidla pohlíželo jako na oporu v stáří. Později měly o starší lidi pečovat a plnit tak společenské závazky. Samo o sobě to není nic špatného, ale rodiče je ve svých myšlenkách a citech stále viděli jen jako ty, kdo se o ně postarají ve stáří. Musely dělat to, co jim řekli, žádný odpor se netrpěl. Rodiče se chovali v duchu společenských požadavků a věřili, že jsou naprosto v právu. Procesu růstu v dnešní době už to ale neodpovídá. Lidé se musejí rozvíjet svobodně, a ne jednat svévolně nebo pod energetickým tlakem starších. Měli by žít v harmonii s vyššími silami duší, které nesou ve svém nitru.

Znamená to nepřejímat neuvolněné energetické bloky a nesplněné představy rodičů a svobodný rozvoj potomků podle jejich vlastních potřeb.

Často se dnes ptáme, jak se mají děti vyrovnat s častými rozvody, můžeme si však být jisti, že jejich duše o tom před inkarnací věděly. Zvolily tuto cestu dobrovolně a bylo jim jasné, že budou vyrůstat jen s jedním z rodičů. Při rozchodu rodičů je důležité, aby jejich konflikt zasáhl děti co nejméně. Neměly by být zneužívány jako oběť, která musí nést důsledky jejich vzájemné zášti. Také by před nimi nikdo neměl ze žárlivosti či nedůvěry pomlouvat a hanět

jednoho z rodičů. Takové situace jsou pro ně velmi těžké, protože je chtějí v hezkém světle vidět oba. Rodiče mají být dobří a čistí. Jinak se může stát, že se dítě postaví na osočovanou stranu, protože instinktivně cítí, že se na ni hrne negativní energie a chtějí ji v její nepřítomnosti chránit.

Mají-li zaujmout stanovisko, upadnou do velkého vnitřního konfliktu. Je to pro ně takřka nemožné, protože přitom musejí jednoho z rodičů odvrhnout. V energetické rovině může aura dětí utrpět trhliny, které pak vyvolají nemoc nebo bolestnou psychickou újmu.

Rozchod bývá většinou spojen s negativními emocemi. I když je z duchovního hlediska správný, na jistou dobu se objeví spory a zloba kvůli dělení hmotného majetku a rušení společenských struktur, které oba partnery spojovaly. Tyto energetické konflikty by se neměly odehrávat před dětmi. Pokud jich jeden z partnerů zneužije k tomu, aby v tom druhém vyvolal jisté reakce, svědčí to o jeho slabosti, nehledě na karmické důsledky.

Většinou je pro děti velkou úlevou, když napětí mezi rodiči konečně zmizí a rozejdou se. Postrádají pak třeba otce, který se odstěhoval, ale matka, která se zbavila agresivního napětí, je jim milejší než ta, která byla stále podrážděná a nevěděla, jak se se svým zklamáním vyrovnat. Děti mívají veliký cit pro rodinné události a za otevřený rozhovor jsou většinou vděčné.

Rozmluva by neměla uškodit druhé straně, měla by prostě jen vyjasnit situaci. Děti by byly nejraději, kdyby rodiče zůstali spolu, ale také dobře vycítí, kdy jejich společný čas vypršel.

Na Dieterovu příkladu můžeme dobře pozorovat, jak se stávající situace změnila k lepšímu, když se odstěhoval. Dieter své děti velice miloval, byl však natolik zapřažený do své práce, že si na ně nikdy neudělal dost času. Jeho služební povinnosti byly vždycky přednější. Děti s ním sice žily ve společném domě, ale nic z něho neměly ani v době jeho volna, protože dál pracoval ve svém pokoji. Podle něj byla výchova dětí v pořádku. Každý měsíc nosil peníze, každý večer byl doma a vždy jim něco daroval k narozeninám a k Vánocům. Když si s nimi chtěly večer hrát, býval příliš unavený a nemohl se jim věnovat. Nebyl tu pro ně celou svou bytostí. Teprve když s nimi po rozchodu směl strávit jen každý druhý víkend, začal poznávat jejich způsoby, chování a charakterové rysy. O těchto víkendech odsunul své pracovní povinnosti a zcela se věnoval dětem. Sám byl překvapen, jak rychle s nimi navázal vnitřní kontakt.

Děti byly při soužití s matkou zásobovány její ženskou energií, zatímco o víkendech a o prázdninách přijímaly otcovu mužskou energii. Netrpěly žádným nedostatkem a díky tomu, že rozvedení rodiče pak spolu dobře vycházeli, neutrpěly ani žádnou citovou újmu. Mohly jít svou cestou bez vnitřních problémů. Na duševní úrovni byly na rozchod připraveny a jeho průběh v pozemské rovině nevyvolal žádné jizvy.

Těžké může být rozhodnutí rozvedených rodičů pro nové partnerství. Mnoho dětí se dostane do vnitřního konfliktu, protože nechtějí, aby již zadanou roli otce nebo matky zaujal cizí člověk. Zde je důležité nesnažit se náhle výslovně nahradit vlastního otce nebo vlastní matku, ale uvědomit si, že jde jen o převzetí jejich role. Nemůže jít o náhradu, nýbrž o samostatný, nový přírůstek do rodiny.

Některou roli v rámci rodiny mohou zúčastnění vnitřně přijmout zpravidla jen jednou v životě. Každý člověk má v sobě energeticky všechny rodinné role: rodičů, prarodičů, sourozenců, strýců či tetiček. Je-li nějaká role zadána a realizovaná, dítě se podle toho orientuje.

Pokud chce otčím nebo macecha vnutit dítěti vlastní pojetí role a vymezuje k tomu přísná pravidla, dostane se mladý člověk do tvrdého konfliktu. Myslí si například, že chybějícího rodiče zradí, otevře-li se přílivu jiné energie.

Jsou-li noví partneři energeticky nezávislí a snaží se pouze zaujmout roli přítele dětí, může se z toho vyvinout svobodné a láskyplné soužití. Není ani nutno měnit svérázné povahové rysy, jaké děti často mívají. Ty pak mohou volně rozvíjet svou osobnost. Mohou jít svou cestou bez násilného ovlivňování, a dostane-li se jim navíc pomocné ruky, zpravidla takový postoj rády akceptují. Čím svobodněji a dobrovolněji nový svazek vzniká, tím snadněji mohou styčná aurální pole spolu ladit. Staré vzory „zlé macechy“ a „přísného otčíma“ by se měly odložit, neboť mnozí lidé se jich stále obávají. Pohádky o zlých macechách nebo čarodějnicích jsou symboly prastarého strachu, že do rodiny přijde nový člověk a přinese s sebou něco zlého.

Často můžeme vidět, že rodič, s nímž děti pro rozchodu žijí, na ně nahlíží jako na náhradu vztahu. Většinou se to děje nevědomě, taková role však děti příliš zatěžuje. Nemohou zaplnit emocionální prázdnotu, kterou po sobě partner zanechal. Jako děti mohou darovat lásku, ale nemohou nahradit volný čas strávený s partnerem, debaty a řešení problémů. Na takový úkol prostě nestačí.

Helenin příklad ukazuje, jak nevědomky přenášela na děti potřebu, aby byly večer doma a věnovaly se matce. Její muž ji nechával často samotnou a ona se nechtěla dočkat téhož od dětí. Když některé z nich večer odcházelo ven, stála vyčítavě u domovních dveří a snažila se v něm vzbudit špatné svědomí. Děti samozřejmě pociťovaly psychický nátlak a docházelo k neshodám.

Někdy mají lidé sklon svalovat na děti svá vlastní energetická břemena. Nedělají to zcela nezáměrně, neboť jim něco našeptává, že by tu tíhu na ně mohli svrhnout, když jim vlastně obětovali půlku svého života. Původcem jsou temné síly, které tím chtějí udržet nezpracovanou rodinnou karmu a zatížit jí další generaci.

Renata vyprávěla, že její matka jí stále předpisovala, jak má to či ono dělat. Renata se však podle toho nedokázala řídit, což způsobilo, že každé její odmítnutí se matky citelně dotklo. Zde se projevoval způsob, jímž matka zacházela s citovou a myšlenkovou zátěží, která na ni doléhala a kterou vlastně převzala zase od své matky. Jestliže ji nemohla přenést na „neposlušnou“ dceru, musela ji o to tíživěji snášet sama. Pro matku nastal čas se s tímto starým polem vypořádat, aby nemuselo přejít na další generaci. Lidé uvádějí řadu příkladů, jak na ně přešly staré zátěže a vzory chování jejich rodičů.

Růdiger vyprávěl, že se vždy snažil čelit hrubému tónu rodičů, kteří vždy všechno věděli lépe, což se mu dařilo, když nebyl doma. Po studiích musel ovšem krátký čas opět bydlet s nimi a jejich energetické pole ho přemohlo. Teprve když mu soused řekl: „Ty se vyjadřuješ přesně jako tvoje matka,“ procítl ze snu, neboť si uvědomil, že podlehl starému vzoru. Proto se rozhodl co nejrychleji

se odstěhovat. Jinou perspektivu úniku neviděl. Svě rodiče miloval, ale za žádnou cenu nechtěl být jako oni.

V jemnohmotné rovině jsou děti do značné míry ovlivňovány starými rodinnými poli. Příliš často na sebe nevědomě berou toto břímě, aby rodičům dokázaly, že za něco stojí a dokážou oplácet jejich lásku. Získávají si tak jejich pozornost a přichylnost. Častěji k tomu dochází v případě, že se mezi rodiči a dětmi už objevily citové konflikty, rodiče měli na děti málo času nebo se jim nikdy nepodařilo dát jim svou lásku najevo.

Ještě nedávno bylo běžné vychovávat děti přísně. Byl jim vnucen úzký rámec chování a vřelé, láskyplné soužití skoro nezažily. Tak v nich vznikaly velké energetické proluky, které se pak během života pokoušely zaplnit náhradními počiny.

Poznání, že přílišná tvrdost není správná, vyvolala u mnohých rodičů protichůdnou reakci. Dětem se naopak všechno dovolovalo a promijelo, což vedlo do slepé uličky, neboť nikde nenacházely oporu a později pro ně bylo obtížné přizpůsobit se společenským strukturám. Ještě dnes se najde dost rodičů, kteří ve snaze dopřát dětem to nejlepší, jim ponechávají příliš mnoho prostoru. Děti se musejí samy rozhodnout, zda si v mrazivé zimě vezmou rukavice a nasadí čepici, nebo ne. Ponechává se jim tolik možností vlastní volby, až je to nakonec přemáhá a nevědí, podle Čeho se mají řídit. Vycházet vstříc potřebám a energiím dětí je báječné, ale nechávat na nich každé rozhodnutí není dobré. Potřebují nějakou orientaci, jisté vnitřní vedení a často jsou rády, když se hned nesplní všechno, co je napadlo.

Děti jsou negativním energiím zvenčí vystaveny více než dospělí. Nedisponují dosud celou silou své duše a naléhavě potřebují vymezení hranic a ukazatele cesty. Vděčně přijímají vhodné rady, neboť dobře tuší, co jim pomáhá. Přitom může být zachován respekt k jejich svobodě. Rozhodující je, aby i rodiče měli v nitru jasno a poslouchali své duchovní vedení.

Děti dobře cítí pravdivost či nepravdivost slov. Při přísné výchově a omezování vývoje - protože některý z rodičů je omezen ve svých citech a myšlenkách - se brání, aby se nestaly hříčkou starých polí. Pokud však cítí, že je rodiče v jejich vnitřních tendencích a záměrech podporují, rády takovou pomoc přijmou. Stejně dobře vycítí, jestliže jim rodiče z jakýchkoli důvodů lžou. Důvody možná ještě nechápou, ale Časem jim všechno dojde.

Pokud se rodiče otevřeně a poctivě přiznají, dopustí-li se nějaké chyby anebo když jsou tak unaveni, že si s nimi večer už nemohou hrát, děti to většinou uznají. Mají-li v rodičovské lásce skutečnou oporu a rodiče se jim, pokud to čas dovolí, věnují celou svou osobností, jsou ochotny na ně brát ohledy a samy je podporovat.

Děti chtějí být plně přijímány. Je důležité udělat si čas a dát dětem možnost, aby se vyjádřily. Nemusí to být celý den, rozhodující jsou hlavní momenty. Dítě chce vědět, že matka či otec jsou na svém místě vždy, když je skutečně potřebuje. Může to být povzbuzující pohled nebo prosté gesto: „Ty to zvládneš!“ Tak dítě ví, že je rodiče podporují a přijímají.

Děti dnešní generace disponují velkým potenciálem duchovní síly. Jsou obdařeny energiemi nového věku a jejich osobnosti vykazují značnou duševní sílu. Proto se někdy bouří a vzdorují, jelikož se nechtějí nechat vtáhnout do staré rodinné karmy. Mohou se zdát odbojné, protože nechtějí převzít energetická břemena a úkoly rodičů a přizpůsobit se stávajícímu systému, který čeká hluboká proměna.

Četná těla nejsou na mocné energie, které některé děti přinášejí, dosud připravena, a to vyvolává velkou nervozitu a neklid. Mnohdy však s sebou děti nesou i uhanuté staré zátěže, které chtějí v tomto životě transformovat. Je třeba, aby rodiče rozpoznali, zda dítě ovládají egoizmus a umíněnost, anebo jde jen o energetické problémy přizpůsobení. Umějí-li se dětem přiblížit, většinou tento rozdíl dobře poznají. Je pak podstatné vést je tak, jak si to přejí jejich duše - v souladu s Boží vůlí.

Děti potřebují srdečný přístup. Něco se musí vysvětlit, něco je nutné strpět. Stojí-li malé dítě nerozhodně před vánočním stromkem, může to být jen proto, že by se rádo dotklo lesklých skleněných koulí a vzalo je do dlaní. Smí-li to udělat, je spokojené. Jestliže ho však rodiče pokárají a odeženou, není jeho potřeba uspokojena a v nitru se přidá k dalším nahromaděným nesplněným přáním.

V období rozchodu je třeba si uvědomit, že partnerova energie se velmi lehce přenáší právě prostřednictvím dětí. Ty milují oba rodiče a nechtějí se rozloučit ani s jedním z nich. Také díky genetickému materiálu se otevírají rodičovské energii. Dají se snadno ovlivnit, neboť dosud nevládnou celou svou duševní silou. Odděleně žijícím rodičům to často vadí, protože alespoň v počátku odloučení se nechtějí vidět. Rozladění se pak rychle přenesse na děti, čemuž bychom ale měli za každou cenu zabránit.

Nejsilnější energetické vazby se zpravidla zpracovávají uvnitř rodiny. Protože mnoho duší se velmi často znovu rodí v rámci téhož rodinného svazku, nahromadí se během lidského vývoje hodně zátěží.

Může se stát, že jeden z rodičů v minulém životě s některým z dětí stále řešil určitý problém. To na něho nyní hledí jako na protivníka a stále znovu dochází k ošklivým hádkám a třenicím. Pak je důležité spolu mluvit. Ujasní-li si oba aktuální pocity, dá se většinou vytušit jejich pozadí. Závist a nechuť bývaly ve středověku například na denním pořádku a lidé se stále snaží stará pochybení a osočování urovnat.

Karmických příčin může být jako písku na pláži. Ale vždy je to láska, co zmáhá starou tíhu. Zaměříme-li se pozorně na to, v jakých situacích se negativní pocity a zlost objevují, lépe si s nimi poradíme.

Duchovní vedení a Boží láska udělají všechno, aby prosící duši poskytly nutnou podporu, které je třeba k zpracování a zrušení staré karmy, jsme-li k tomu ochotní a pocity neprožíváme příliš divoce a neuvědoměle. Někdy trvá velmi dlouho, než se stará pole zruší, ale společným rozhovorem s nezbytnou připraveností je pro to možné vytvořit patřičné předpoklady. Jakmile jsou děti dostatečně zralé, dají se staré karmické viny láskyplně smýt.

Věrnost a nevěra

Následující výklad na téma věrnost a nevěra nechce v žádném případě posuzovat, nebo dokonce odsuzovat. Osvětluje pouze energetická pozadí a snaží se upozornit čtenáře na jemnohmotná energetická pole, která v této souvislosti hrají nějakou roli. Přitom se ukáže, kolik může mít prosté slovo „věrnost“ aspektů.

Kolektivní pole na nás mají silný vliv. Je-li někdo vychován tak, že „vedlejší poměr“ je v manželství absolutně nepřípustný a zavrženíhodný, je pravděpodobné, že postihne-li něco takového jeho, toto hodnocení beze zbytku přijme. Bude pak bolestně odsuzovat buď sám sebe, nebo partnera. Takto zaměřený člověk bude jen těžko odpouštět, protože v týle mu sedí silné pole s exaktními morálními představami a trvá na dodržování zásad. Tyto myšlenkové formy může přímo pociťovat jako hlídače na zadní straně krční čakry, odkud se mu pokoušejí vládnout.

Nevěra, považovaná všeobecně za sexuální styk s někým jiným než s partnerem, může mít různé příčiny.

Často hledáme mimo svůj „oficiální“ vztah jistou energii, která nám právě chybí. Nový vztah tedy odstraňuje nedostatek, který v nitru pociťujeme. Kdyby byly v partnerství formulovány a naplněny všechny podstatné aspekty, pravděpodobně by nás ani nenapadlo hledat je u jiného člověka.

Někdy nejsme sami se sebou spokojeni a cítíme, že by se něco mělo změnit, ale dosud jsme nenašli správnou cestu. Některé niterné oblasti se nás pak snaží odvrátit od nezbytných změn tím, že vyšlou impuls k novému milostnému vztahu. Není nám dobře a věříme, že nový vnější stimul by mohl způsobit změnu. Nový vliv však často neznamená splnění přání, nýbrž jenom uvolnění negativních pocitů, které nás zaplavují.

Může se také stát, že nám stávající vztah natolik zevšedněl, že ztratil svůj podněcující půvab, a my bychom rádi působením nějakého nového mužského či ženského impulsu ožili. Často jde o jednorázové vybočení a pak se opět navracíme do původního svazku. Někdy však jde o opakované uspokojování potřeb, které náš současný partner nemůže naplnit.

Mnozí muži pociťují určité emoce, o nichž si myslí, že je se svými partnerkami nemohou prožít, a proto hledají kýžený tělesný kontakt jinde, třeba tím, že navštěvují prostitutky.

Důvodem nevěry může být i pomsta. Muže i ženy jejich partneři leckdy tak zraňují a ponižují, že svým jednáním chtějí získat satisfakci. A ačkoli se to partner třeba nedoví, nevěra se stane typem pomsty a vyrovná utrpené pokoření. V takových vztazích beztak panuje stále napětí. Bojují spolu nevyslovené

konflikty a složky nevědomí. Časem se nezpracované spory projeví i v osobnostech. Partner se nikdy nezmění tak, jak by si ten druhý přál. Aby toto zdánlivé pohrdání „pomstili“, napraví mnozí lidé tuto okolnost tím, že navážou jiný vztah a sají z něho jako houba.

Energetické nebezpečí z takových emocí jako je pomsta, není zanedbatelné. Existuje nespočet temných bytostí a lidmi vyprodukovaných myšlenkových forem, jež můžeme nazvat démony pomsty. Narazí-li na bytostnou energii, snaží se ji vší silou ovlivnit vlastní negativitou. Pokud se jim to podaří, manipulují námi temné síly. Takové ovlivnění se nesmí podcenit, neboť vychází z temných, mocných a téměř démonických bytostí. Ohroženým lidem mohou způsobit velkou škodu. Jestliže si někdo, byť i nevědomky, přivolá na pomoc takovou energetickou strukturu, aby jinému uškodil, bude muset přijmout část těchto temných astrálních sil, aby vyrovnal svou karmu a transformoval energetická pole.

Tyto cizí entity by se neměly zaměřovat s „vnitřními démony“. Mohou to být naše součásti, které v některém minulém životě zakusily něco velmi nenávistného, například dlouhodobé utrpení, které mohly tak dlouho snášet jen proto, že se proměnily v nenávist a myšlenky na pomstu. Mnoho lidí spíše snáší agresi než hlubokou bolest a ubližování. Taková stará rezidua působí v lidském nitru a navádějí je ke špatnému smýšlení o partnerovi. „Určitě ti bude ubližovat. Začne být nevěrný. Bude stát o jiné.“ Tak nějak tohle našeptávání zní. Tato vnitřní složka s velkou vytrvalostí neustále hledá jisté záležitosti, v nichž by se mohla malicherně šťourat a jejich pomocí uvolnit nahromaděnou energii. Nevidí nic dobrého a krásného, pouze to špatné a ošklivé. Takové vnitřní složky nám mohou pořádně znechutit život, neboť nevidí realitu a pravdivé se jim zdá jen to, co je bez lásky, ačkoli k tomu často není žádný důvod. Mohli bychom být šťastni, ale nejsme, protože nějaká stará složka našeho nitra tropí neplechtu a touží se projevit.

Mnoho žen po narození jednoho či více dětí zaměří veškerou pozornost na jejich výchovu a na domácnost, zatímco mužovy tělesné potřeby a chutě přicházejí zkrátka. A protože se jich muži prostě nedokážou zbavit, hledají uspokojení ve vedlejších vztazích.

Lidé často uzavírají manželství z důvodů, které spočívají ve vnějších okolnostech nebo v naději, že se jim splní určité životní představy. Jestliže se to nestane, začnou brzy hledat jinou cestu. Kvůli prestiži a společenským konvencím však udržují vnější fasádu manželství. Za touto kulisou si každý žije po svém. Pokud s tím souhlasí obě strany, není důvod, aby se tomu někdo podívoval. Zlé je, zvolí-li tuto cestu jen jeden z partnerů, zatímco druhý trpí. Důvody mohou být různé a každý se musí sám za sebe rozhodnout, jak se svým životem naloží.

Mnoho lidí má po takzvané nevěře špatné svědomí. Je to dáno tím, že si manželé přísahali věrnost. Tato přísaha se usadí v duchovní rovině a při jejím porušení si „provínilý“ musí s její energií poradit. V dřívějších dobách se přísaha věrnosti skládala **navždy a pro všechny časy**, což energetický svazek ještě posilovalo, zvláště s takovým dodatkem jako: „Dopustím-li se někdy nevěry, ať propadnu peklu!“ Čím důrazněji se takové přísahy skládaly, tím větší byla snaha jim dostát. Mnohdy si musejí někdo z těch, kdo takový slib dali, nevěru prožít, aby mohl zrušit staré pole. Konečné zrušení starých svazků vyžaduje pochopení

a odpuštění. **Všechny** svazky, přísahy a sliby nás omezují. Veškeré jednání by mělo vycházet ze srdce, z vnitřního schvalování určitých životních postojů, nikoli ze starých předpisů, ať už kulturních nebo náboženských.

Velký problém představují ve vztazích lži. Každá lež, kterou musíme použít, abychom zabránili odhalení, spotřebuje spoustu energie. Lžeme-li, napadají nás energetická pole, která mají stejný cíl. Naši auru postihne vnitřní blok a jemnohmotné proudy nemohou volně protékat.

Cestou k obnovení vnitřní svobody by byla absolutní upřímnost, tento krok však volíme jen málokdy.

Na příkladu jedné ženy si ukážeme, jak stavěla pocity dítěte a muže nad svobodu vlastního svědomí.

Před čtyřiceti lety potkala při setkání spolužáků svou první lásku. Byla už tehdy vdaná, ale city k příteli ze studentských let ji přemohly a strávili spolu noc. Bylo to krásné, ale musela tvrdě zápasit se špatným svědomím. Ke svému velkému úleku otěhotněla a nebyla si jistá, kdo je otcem jejího dítěte. Příteli z mládí nechtěla nic říct, aby si nedělal žádné nároky, a svému muži také ne, ze strachu, že by ji opustil. Čtyřicet let v sobě nesla tíhu, která jí ubírala hodně síly a sebeúcty. Po celou tu dobu se neodvažovala projevovat své pocity a uplatňovat v manželství vlastní názory. Domnívala se, že nemá právo o ničem rozhodovat. Snášela všechny nespravedlnosti a její vnitřní slabost byla stále větší.

Po čtyřiceti letech se chtěl její syn oženit a nechal si určit krevní skupinu, protože jeho přítelkyně byla těhotná a bylo tu podezření na glykemii. V matce propukl nahromaděný citový chaos a propadla panice, že všechno vyjde najevo. Po několika dnech se trochu uklidnila a dospěla k rozhodnutí.

Mohla by o milostné noci před čtyřiceti lety, o tom, že otcem jejího syna možná není její manžel, povědět pravdu, ale kdyby se tato domněnka nepotvrdila, přiznala by se zbytečně. Ve svém nitru však věděla, že nese vinu, a pravda by ji od ní osvobodila. Byl by to jistě těžký krok, ale už by se nikdy nemusela bát odhalení. Co by však pocítili její syn a její manžel? Měli se velmi rádi a žena si byla jistá, že duchovním otcem jejího syna je v každém případě její manžel, neboť ho vychoval, a ne bývalý přítel, který ho možná zplodil. „Každá duše je jedinečná! Žádný člověk nepatří nikomu jinému.“ Syn jako samostatná duchovní bytost možná něco podědil po svém biologickém otci, ale v duševní rovině byl spjat s ní a s jejím mužem. Tento názor tedy přijala za svůj a začala dělat ve svém nitru pořádek - s pomocí Boží.

Snažně prosila Boha o vedení a podporu a ujasnila si, že ospravedlnit se může jen před ním jediným, jen jemu musí skládat účty, a nikomu jinému. Aby chránila city svého syna a manžela, nechala si pravdu pro sebe a další průběh událostí ponechala na duchovním vedení. Ukáže-li se, že krevní skupina jejího syna neodpovídá otcovství jejího muže, přizná se. Pokud ne, vyřídí si celou záležitost výlučně s Bohem. Jistota, že rozsudek - pokud nějaký padne - vyřkne Boží instance a nikdo jiný, jí vrátila vnitřní sílu. Její špatné svědomí se pomalu uklidňovalo a byla již ochotna, bude-li to duchovní vedení od ní vyžadovat, nést důsledky svého někdejšího činu, i kdyby se měla ocitnout na rodinném pranýři.

Vyjasnilo se i její myšlení a byla připravena odpovídat na výzvy života. Nakonec se ukázalo, že krevní skupina odpovídá otcovství manžela a přiznání k dávné události nebylo nutné. Žena přijala tento vývoj jako akt duchovního vedení a do jejího srdce se vrátil mír. Získala zpět ztracené sebevědomí a zasazovala se pak více o své potřeby.

To, co nám po aktu nevěry často působí tolik potíží, bývá sebeodsuzování. V astrálním či mentálním těle existuje jistá představa o věrnosti, která se jako myšlenková forma touží udržet. Toto pole nás pak zraňuje. Protože každé energetické pole vzniklo samo ze sebe, je také jen na něm, aby si odpustilo.

Pro mnoho lidí je věrnost ve vztahu velmi důležitá. Chtějí se někomu otevřít a mít jistotu, že se o něho mohou opřít. Cítí se pak zrazeni, věnuje-li partner svou pozornost i jiným vztahům. Věrnost poskytuje oporu a jistotu a oboustranná láska podporuje duchovní růst. Ve vztahu, v němž se dva lidé rozhodli být tu jen pro sebe, se projevuje inspirující hloubka a růst. Jeden na druhého se může spolehnout a ví, že je na Zemi člověk, který s ním sdílí všechny radosti i strasti. Harmonizace mužských a ženských aspektů lze dosáhnout vzájemnou pozorností.

Existují lidé, kteří jsou na základě tisíciletých poznatků schopni nechat v sobě lásku volně proudit. Jejich vysoce rozvinuté vědomí je těsně spjato s duchovním světem, ten je vede a inspiruje. V minulých životech nezdědka praktikovali původní tantrickou cestu a ve svém nitru vědí o tom, jak se dá životní prasila zvýšit tělesnou láskou.

Tělesná láska však existuje jenom v pozemské rovině. Pokud nějaká duše konečně dosáhla duchovních rovin, přestávají existovat hranice a láska se rozlévá do celého bytí. Tito lidé o tom vědí a snaží se tuto lásku v rámci inkarnace rozdávat i v tělesné rovině. Zajímají se o ostatní a projevují hodně pochopení a účasti. Jsou schopni s velkou oddaností darovat dětem, rodině a přátelům ze srdeční čakry lásku, která je hluboko zasáhne. Potkají-li se s někým, kdo jim tělesně vyhovuje, chtějí se s ním spojit a rozdávat mu lásku ve všech rovinách. Nechtějí tento svobodný dar lásky omezovat světskými prostředky, jedině slibem věrnosti, a zasazují se o jejich svobodu. Jejich tělesná láska, kterou věnují svému partnerovi, pramení z hloubi srdce.

Pro jiné lidi má věrnost velmi důležité spirituální pozadí. Láska proudí z jejich srdeční čakry a zasahuje jejich bližní. V řadě inkarnací usilují ve svém nitru po větším uvědomění a přiblížení k božství. Vědí, že v partnerském vztahu můžeme probudit vztah k božskému -božské Ty můžeme prožít v lidském Ty. Partnerství ve společném prožívání lidské sexuality tím vede k hledání zkušenosti, jež je v nitru úzce spjata se vztahem k Bohu a k jeho hledání. Bráno symbolicky je pravé partnerství společným hledáním takového Boha, jaké lze prožít s jedním jediným partnerem. V pozemském důsledku tito lidé vyjadřují i své intenzivní bažení po Bohu.

Existují různé cesty a každý člověk smí hledat pravdu vlastním způsobem.

V zásadě se dá říci, že dokonalého duchovního vztahu lze dosáhnout jen tehdy, jestliže lidé na sobě opravdu pracují, což někdy klade na stávající vztah velké nároky. Hluboký, duševní svazek může vzniknout jen mezi duchovně zralými lidmi.

Přejít od jednoho vztahu ke druhému je málokdy tou správnou cestou, i když v dnešní době je možné zpracovat v rámci jedné inkarnace několik vazeb. Může se stát, že jeden partner není ochoten na sobě pracovat, čímž druhému brání v jeho duchovním pokroku. V takových případech si duchovní svět leckdy žádá, aby probuzený partner druhého opustil, aby mohl kráčet dál svou cestou.

Každý vztah je jedinečný. Vykazuje vlastní karmu a osobité duchovní možnosti. Žádný vztah se nedá srovnávat s jiným. I mezi partnery může jeden považovat něco za cestu poznání či zrušení staré karmy, kdežto druhý za nebezpečí. Každý člověk si musí najít **svou vlastní** cestu. Je však k tomu třeba odvážný postup. Rozhodující je ochota důsledně na sobě pracovat a pozorně sledovat pokyny života.

Případ jedné paní ukazuje, jak si Člověk může také počínat, jestliže partner věnuje pozornost někomu jinému. V manželství této ženy docházelo stále častěji k hádkám a nespokojenosti. Stále více jí chyběly vzájemné rozhovory a láskyplná náklonnost. Jejich soužití se vyznačovalo jenom debatami o dětech a všedních záležitostech, o milostném životě se téměř nedalo mluvit. Její srdeční čakra byla vyhaslá a při občasných „tělesných excesech“, jak říkala uspokojování manželových potřeb, už dlouho nic necítila. Bez protestů je více či méně snášela. Činila tak i proto, aby jí manželova Špatná nálada neotrávila den, kdyby mu nevyhověla. Necítila však žádnou touhu s manželem spát.

Jednoho dne, kdy nechali děti u babičky, a šli na koncert, jí náhle padl do oka kytarista hudební skupiny, od níž byli vzdáleni jen dvě řady. Připadal jí vyloženě přitažlivý, obdivovala jeho mužné paže a ramena. Vyměnili si dlouhé pohledy. Dívala se na něho, jak to jen šlo, a on tuto hru opětoval, ačkoli viděl, že je tam s manželem. Vychutnávala si jeho obdivné pohledy a pocítila energii, jakou už dlouho nepoznala. Zdálo se jí, že se v ní probudilo k životu něco, co už dlouhou dobu spalo.

Její muž si toho flirtu po chvíli všiml a chtěl ihned jít domů. Ženě to samozřejmě nebylo vhod a byla by ráda zůstala, ačkoli netušila, jak daleko by to všechno mohlo dojít. Zvítězil v ní však pocit povinnosti, a tak se svým manželem odešla. Jen co přišli domů, odvěkl ji beze slova do ložnice, kde se dožadoval „svých práv“. Hluboce ji to šokovalo a připadala si jako věc, jako jeho majetek. Byla tak ochromená, že se nezmohla na žádnou obranu a nechala si to líbit. Manžel se projevil opět jako „pán“ ve svém domě, vstal a „uspokojen“ opustil ložnici.

Netrvalo dlouho a žena skutečně navázala vztah s jiným mužem, který rovněž žil v nešťastném manželství, a její něžnost a náklonnost jí oplácel. Prozatím však zůstávala u svého muže, neboť jí poskytoval finanční zajištění a společenské uznání, které pro svou práci v místě bydliště potřebovala.

Můžeme diskutovat o tom, zda to bylo dobré řešení, či zda raději neměli odstranit všechny lži, které mezi sebe navršili. Na to však mohou odpovědět jenom ti, jichž se to týká. Do nejzazšího koutku duše jim nikdo třetí nenahlédne. Na to, jak životaschopný ten který vztah je, musejí odpovědět ti, kdo v něm žijí. Každý se musí řídit podle svých i Božích zákonů.

Nedávný průzkum odhalil, že přibývá ochoty odpouštět nevěru.

Znamená to, že vztah založený na plné důvěře už pro nás není tak důležitý ? Znamená to, že intimní vztahy už mají menší hodnotu ? Nebo to znamená, že lidé spolu mluví otevřeněji a upřímněji ? Ukazuje to, že věrnost se v podstatě vyžaduje, ale v průběhu vzájemného poznávání a lidské zralosti se pozvolna učíme odpouštět ?

Dnes už není žádným tajemstvím, že tělesná přitažlivost může u mnoha párů, které spolu trvale žijí, po několika letech ustoupit. Chemické reakce jsou slabší a jistá dráždivost se vytrácí.

Pak by měl chybějící tělesnou přitažlivost nahradit svazek srdcí a vyvolat lásku. Z tohoto hlediska není důležité, zda tělo cítí pokles sexuálního napětí, nýbrž to, že kontakt a něžnost vycházejí z roviny srdeční Čakry, a nikoli z obou spodních center. Sexualita je o stupeň vyšší a může oběma stranám přinést hluboké uspokojení. Toho lze ovšem dosáhnout jen tehdy, jsou-li si oba lidé srdcem i duchem blízcí, plně si důvěřují a vědí, že mohou kráčet společnou cestou. Klíčem je láska v srdeční čakře.

Současný intenzivní proces karmických zpracování vede někdy k tomu, že se setkáme s někým, s nímž jsme si v minulém životě vyměnili a promísili části osobnosti. Můžeme žít v báječném vztahu a svého partnera z celého srdce milovat, ale pak se vynoří člověk, k němuž nás to neodolatelně přitahuje.

Pokud jsme k němu v některém z předchozích životů měli intenzivní, oblažující vztah, nezřídka se stává, že se části duše promíchají tak, že se ocitnou v aurálním poli toho druhého. Stává se to bohužel dost často a na osobní růst to působí velmi rušivě. Každý člověk by se měl rozvíjet jen sám pro sebe. Promíchají-li se aurální pole dvou lidí, vypadá to jako přerostlý strom, u něhož se větve propletly tak, že nakonec žádná nemíří k nebi. Nejde pak o lásku na základě svobody, ale o neúčinnou vazbu bránící vývoji. Duchovní vedení se velmi snaží takové propletené svazky zrušit. Jestliže se po mnoha letech začne jeden partner dokonce fyzicky podobat druhému, znamená to, že četné části jejich osobnosti se již v aurách promísily. V takovém případě se ti dva od sebe jen těžko odloučí i po tělesné smrti. Jejich vnitřní oblasti už se proluly tak silně, že potřebu bezpečí a náklonnosti hledají u **člověka** místo u **Boha**.

Dojde-li k podobným vazbám, jsou takoví lidé svedeni dohromady, aby tyto svazky mohli zrušit. Dostanou-li se však v některé nové inkarnaci do kontaktu poprvé, myslí si, díky citové blízkosti, že to musí být znamením pravé lásky, což ale v takové situaci nemívá smysl. Mnozí lidé jsou při takových setkáních k sobě přitahováni tak, že jeden bez druhého nemohou vydržet. Ve skutečnosti však hledají vlastní odštěpené staré části duše, které se začlenily do systému toho druhého. Pociťují touhu po částech sebe samých. Žádný nový svazek by proto neměl vzniknout, neboť jde výlučně o to dostat zpátky do své aury vlastní odštěpené části a odevzdat zase ty, které patří tomu druhému. Má-li však svoje části v energetickém systému druhého jenom jeden, je i přitažlivost jenom jednostranná. Zmatený člověk je pak ještě zmatenější- a přestává rozumět světu. Proto je důležité nenechat se přemoci vlastními pocity, nedopustit, aby se v nás jejich vlny srážely.

Osvědčily se tyto meditace a následující modlitba:

Pohodlně se posadíme, narovnáme páteř, rozkročíme se na šířku ramen a zavřeme oči. Po hlubokém nádechu sepneme ruce na hrudi jako při modlitbě.

Můžeme odříkávat například tato slova: „Nejvyšší Stvořiteli, z hloubi duše tě prosím o navrácení všech ztracených částí mé duše. Vrať mi je, prosím, a naplň moje nitro svou láskou a harmonií.

Pomoz mi také, aby se z mé duše navrátily ty části, které mi nepatří. Nechť v lásce znovu najdou své místo.

Naplň mě svou uzdravující energií a proměň všechny bolesti v lásku." Potom do sebe zaklesneme prsty a znovu se zhluboka nadechneme.

Rovinu pocitů by měly prostoupit vděčnost a láska.

Modlitbu a meditaci ukončíme několika hlubokými výdechy a nádechy.

Další možností, jak v jemnohmotném energetickém systému harmonizovat mužské a ženské složky, je následující meditace:

Pohodlně se položíme, ale ještě předtím se postaráme o to, abychom nebyli rušeni. Doporučuje se klidná a příjemná pozice. Potom zkřížíme ruce na prsou tak, aby dlaně sahaly těsně pod ramena na malé ramenní čakry. Tato pozice spojuje ženské a mužské složky. Rozhodnutí, kterou ruku budeme mít nahoře a kterou dole, ponecháme okamžitému pocitu. Závisí to na momentální převaze mužské či ženské složky a řídí se intuicí. Současně se v mozku a v těle harmonizují důležité atributy, jež se tu také křížují.

Pak laskavě poprosíme o zharmonizování mužských a ženských složek a zůstaneme několik minut klidně ležet. Obě paže s dlaněmi obrácenými vzhůru položíme podél těla - a opět tak několik minut setrváme.

Meditaci ukončíme důkladným vydýcháním a pocitem vděku.

Zvláštní příklad ukazuje, jaké způsoby sexuálního soužití mohou existovat. Jistý muž středního věku byl již několik let ženatý a svou ženu velmi miloval. Měli spolu syna a dceru. Dobře vydělával, všichni byli zdraví, bydleli v krásném domě a neměli skoro žádné problémy. V onom muži však hořel zvláštní oheň, který jeho **žena** nebyla schopna uhasit. Byla velmi milá a pro svého manžela a děti dělala, co se dalo. Muži bylo jasné, že by ji ani děti nikdy neopustil.

Přesto pocítil silnou sexuální přitažlivost, jež ho naprosto přemáhala, touhu po vdané kolegyni. Toužil po ní tak mocně, že si v duchu neustále představoval jejich milování. Lehl si a do všech podrobností si přehrával milostný akt s vysněnou ženou. Přitom přesně cítil, že ona je na tom stejně. Kdykoli se potkávali, vždycky mezi nimi přeskočila jiskra, ale zůstávalo jenom u pohledů. Časem si muž ze svých tužeb vytvořil astrální formu. Projektoval do astrální roviny obraz kýžené ženy a každým opakováním jej zesiloval. Když tento astrální háv dosáhl určité intenzity, obraz skutečně ožíval. Ženiny žádosti a energie tento obraz přebíraly, a tak v jemnohmotné rovině nastala možnost setkávání astrálních těl a poté, co se sexuálně spojily, mohli ti dva konečně prožít naplnění svým mučivých přání.

To se vleklo tak dlouho, až vzájemné touhy pominuly. Potom se těchto astrálních výtvorů (*tzv. fantomů, pozn. red.*), zmocnily nižší astrální bytosti, které se zdržují v astrálním světě. Ty se neustále snažily proniknout do mužovy aury, a jemu pak dalo velkou práci zrušit astrální formy, které sám vytvořil. Navíc měl špatné svědomí vůči své ženě.

Přitom se samozřejmě vnucuje otázka, zda tento zážitek nebyl nutný k tomu, aby vnitřně něco zvládl, a přitom tím nezatížil svou ženu.

V duchovní rovině je však všem duším všechno jasné. Osobnosti mohou zůstat nevědomé, ale duše vždy vědí, o co se jedná. Zde nezůstává nic skryto.

V podstatě platí, že složky osobnosti musejí v příštím životě prožít to, co v tomto životě způsobily někomu jinému. Je přitom jedno, zda se jedná o náklonnost, ublížení nebo lež - každý člověk se bude setkávat s dobrem i se zlem tak dlouho, dokud jeho bytostné aspekty nepromění BOŽÍ LÁSKA.

Duchovní vedení nepřipustí žádné utrpení, pokud tu dříve, většinou v některé předchozí inkarnaci, nebyla situace, která je způsobila. Bolestný prožitek tak slouží jako vyrovnání či poznatek, díky němuž se učíme odpouštět.

Zejména v oblasti vztahů býváme často vyzváni, abychom druhému odpustili. Jeden musí často způsobit bolest, aby druhý pochopil, do jaké míry chtěl on sám uspokojit nějaké niterné přání nebo egoistickou potřebu, což s opravdovou láskou nemá nic společného.

Nikdo nepatří nikomu jinému ! Každý by měl udržovat vztah jen ze svobodné vůle, neboť každý nátlak se přičí Božímu přikázání lásky.

Jen mezi svobodnými a zodpovědnými lidmi může proudit opravdová láska a následovat společný růst. Věrnost se pak v pravém smyslu vztahuje na prosazování Božích ideálů a nemá nic společného s majetnickými nároky.

(9)

Rozvod a sňatek

Snad v žádné době nebylo téma rozvodu tak těsně spjato s tématem sňatku jako dnes. Dříve rozvody téměř neexistovaly, zato dnes se podle statistik rozvedou dvě třetiny manželství. Jestliže vztahy nefungovaly, opatřili si manželé milence či milenku, často s oboustranným souhlasem, a pro společnost zůstal rodinný status zachován. Pokud spolu manželský pár dobře vycházel, mohlo jít i o velmi přátelské vztahy.

Manželství dříve často sjednávali rodiče, většinou z ekonomických důvodů, takže „partneři z donucení“ nemohli vytvořit milostný vztah a vést spokojený sexuální život. Ale i za takových okolností mohlo vzniknout přátelství a lidské pouto, zatímco tělesné potřeby se uspokojovaly „mimo dům“. I děti vyrůstaly v úplné rodině, která jim poskytovala bezpečí a vřelý přístup.

V minulých dobách se nestýkalo tolik Udí a podle tehdejších norem bylo pro uznání společnosti důležité mít partnera, který zaujímal respektované postavení a dokázal ženu zajistit. Kritéria výběru pro manželství byla výrazně zúžena na zajištění, uznání, rozmnožení majetku a společenský status. Tyto motivy mají dosud v neuvědomělé rovině na mnoho lidí veliký vliv.

Jsou přesvědčení, že si partnera vybrali svobodně, ale nevědomě na ně zapůsobily staré programy zajištění, uznání a statutu. Mnoho lidí je sice pro svobodnou volbu, ale ne pro svobodnou vůli.

Málokterý člověk odolává vlivu představ svých předků a ty mohou v pocitové rovině stále silně působit. Víme sice, že k hluboké lásce není nutné slůvko **ano** pronesené v kostele či na radnici, ale přesto se cítíme jistěji a příjemněji, je-li svazek zpečetěn manželstvím. Je to způsobeno i tím, že okolní společnost obvykle svými názory a pocity manželství podporuje. Přestože si mnoho lidí myslí, že je staré představy nijak neovlivňují, nevědomě na ně působí tradiční pole, která chtějí spojení dvou partnerů právně či církevně potvrdit. Značný počet lidí udává, že po sňatku pocítili větší blízkost a jistotu.

Lidé, kteří si z manželství v minulém životě přinesli značnou zátěž, upadají někdy po sňatku do velkých konfliktů, neboť na povrch vyplavaly staré emocionální problémy. Cítí se nešťastní a tvrdí: „Od té doby, co jsem se oženil (vdala), je náš vztah horší.“

Markus po delším bolestném procesu usoudil, že si svou dlouholetou životní partnerku, s níž měl dokonce dceru, nevzal jen proto, že ji tím chtěl trestat, a navíc se chtěl uchránit pokoření z možného rozvodu. Jeho partnerka už totiž byla jednou vdaná a on byl tak žárlivý, že stále očekával, že se rozejde i s ním. Byla totiž velmi veselá a občas si dopřávala nějaký ten flirt, což ho stále trápilo. Z minulého života si přinesl hluboké rány, protože tehdy jej žena opustila. Tomuto citovému tlaku čelil tím, že si v duchu říkal: „Mám všechnu moc ve svých rukou. Nejsem jí vydán na milost, a proto se s ní neožením.“ Přitom v nitru cítil, že sám sebe obelhává výmluvami typu: „Kdopak se dnes ještě žení? To už je dávno passé !“

Lidé si přinášejí do manželství mnoho starých názorů. Mají o něm příliš romantické představy a jeho pravý smysl jim uniká. Manželství by mělo být **počátkem** lidského rozvoje, a ne jeho **vrcholem**. Následující myšlenky mohou být podnětem k meditacím o manželství.

- Manželství má splňovat všechny potřeby a na chvíli může vyvolat pocit, jako bychom si vzali své ideály.
- Manželství nás má učinit absolutně šťastnými.
- Partner se má chovat podle vzorů chování, jež nám vštípili naši rodiče.
- Pro ženy bývá hlavním důvodem manželství hmotné zajištění, mužova vážnost, bezpečí a ochrana.
- Muži si často chtějí získat a podrobit atraktivní ženu, která by o ně pečovala.

- Manželství se často přisuzuje vina za vlastní nedostatky a chybějící vnitřní práci. Rozchod je jen útekem.
- Mnoho lidí vstupuje do manželství proto, aby v partnerovi našli sami sebe, ale zapomínají, že každý se musí nalézt sám v sobě. Jaká zodpovědnost a zátěž se dá přenést na někoho jiného? Tuto otázku si musí každý vyřešit sám v sobě.
- Ženy si přejí, aby je muž zbavil všech pozemských starostí a splnil jim všechna přání. Chtějí, aby je muž nosil na rukou, chtějí se vznášet v oblacích, být chráněny a v bezpečí. Často jde o staré vzory, kdy žena bývala v manželství chráněna před únosem a znásilněním.
- Muži zase očekávají věčně vzrušující sexuální život, což se mnohým ženám brzy omrzí, vymýšlejí si všemožné výmluvy a předstírají pracovní zatížení.
- Nenavázali jsme vztah jen proto, abychom unikli osamění?
- Touhu po dětech můžeme zpravidla splnit jen s nějakým partnerem. Většinou si toho „vhodného“ vybíráme v mládí, kdy jsme ještě nezkušení, aniž bychom déle zkoušeli, zdali je to ten pravý. Vliv rodiny a prostředí často mladé lidi příliš brzy nutí do pevného svazku. Mladí se snaží vyhovět a velmi rychle žádaný svazek uzavřou, protože se to po nich chce a protože tomu tak vždycky bylo. Pole „tak to má být“ je velmi silné.
- Mnozí lidé dávají přednost pevnému svazku, třebaže nemá vyhlídku na úspěch, jen aby nebyli sami a cítili se alespoň trochu chráněni.
- Uzavíráme sňatek, abychom si udrželi společenský status: Podívejte, i já někoho mám.
- Ještě nedávno lidé slepě plnili společenské normy, aniž brali ohled na vlastní přání. Dnešní generace je naštěstí mnohem kritičtější.
- Potomkům se často sugeruje, že uzavřením manželství už splnili svůj životní plán. Tím se dospívajícím neosvětluje průběžný potenciál manželství, nýbrž iluzorní konečný status, který v této formě neodpovídá realitě. Manželství je úkol, který dva lidé mohou nést a zvládnout, ovšem jenom díky značnému nasazení a lásce.

Manželství by nemělo být zneužíváno jako instituce pro plnění potřeb. Manželství, jako hluboký vztah s druhým člověkem, vyžaduje velkou ochotu vypořádat se s vlastními chybami. Žádný partner nemůže převzít všechny úkoly a svému protějšku splnit touhu po věčném štěstí. Vztah vyžaduje hodně společné práce, velké porozumění a upřímnou snahu na sobě intenzivně pracovat. Láskyplný manželský svazek nám může hodně dát a podpořit nás na cestě provázené nepředpokládanými událostmi, které vyplývají z procesů lidského vývoje. Drží-li manželé při sobě a netrvají neústupně na svých požadavcích, může jeden druhému pomáhat nést jeho břímě, ale nikdy s tím nesmíme předem počítat. Takové naděje oslabují auru a kladou do pole toho druhého energetickou vazbu, která nemá smysl a z níž může nevědomě pramenit neustálé ovlivňování.

Zábavným příkladem je klasický případ se zubní pastou.

Maria se od svých rodičů naučila, že zubní pasta se musí z tuby vytlačit beze zbytku, aby nic nepřišlo nazmar. Proto je třeba začínat zásadně odspodu nahoru a pozvolna tubu stáčet. Její manžel ovšem dělal pravý opak. Zmáčkl tubu někde uprostřed, hlavně že měl něco na kartáčku, a teprve ke konci se snažil dostat ven zbytek. Maria to prostě nemohla snést, protože chtěla být pořádná a jednat tak, jak ji vychovali. A čekala, že její muž se bude chovat stejně. V počátcích manželství to ještě přehlížela, protože nechtěla hned vyvolávat konflikt, ale časem ji to rozčilovalo stále víc. Hubovala ho, jak si může tak hrozně počínat, a nutila ho, aby jednal podle jejího vzoru. Muž se tomu bránil, neboť cítil, že tato maličkost je symptomatická pro mnoho jiných problémů jejich vztahu.

Maria po svém manželovi chtěla, aby se zcela řídil podle jejích představ, a čekala, že ji poslechne. Nedala mu vydechnout a denně tlačila na jeho energetické pole, aby dosáhla toho, co pro ni představovalo pole její výchovy. Tlak, který lidé vyvíjejí na jiné, je jedním z největších problémů. Každý tlak, který ze svého nitra vyprodukuje jako energii, pronikne ihned do energetického pole druhého člověka a jednak ruší jeho vibrace, jednak tuto energii musíme opět přijmout zpátky a absorbovat. To znamená, že časem se k nám vrátí velké množství manipulativní energie, která způsobuje silný stres a znemožňuje spokojený život.

Své vlastní životní způsoby zásadně nemůžeme a nesmíme nikomu vnucovat. Jinak je tomu, jde-li o skutečné nedostatky v chování - v tom případě má smysl na chyby upozornit. Neděje-li se tak násilně, ale jen z opravdové péče o dotyčného, bývá takové upozornění přijato. Pokud však protějšek cítí, že se mu něco vnucuje, jeho nitro se proti tomu samozřejmě bouří.

Vraťme se ale k Marii a k případu se zubní pastou. Pro ni bylo důležité uvědomit si, jaké staré vlivy na ni působí. Chtěla ji ovládnout stará pole její rodiny, která nedbala na lidskou svobodu. Cítila se nešťastná, protože její muž nedělal to, co si přála, ale zapomněla, že láska nikdy nebolí. Jestliže „láska“ bolí, působí tu sobecké složky a požadavky, které nás utiskují a dožadují se svých práv. Může to být velmi nepříjemné, ale tyto staré zátěže se dají poznat právě podle tlaku a bolesti. Proto je důležité se pečlivě pozorovat a hledat pravý důvod, proč se vlastně necítíme dobře a jsme pod tlakem a stresovaní.

Láska přeje druhým. Upozorníme-li někoho s láskou, že by si měl v životě počínat lépe, nebo mu poradíme v zájmu jeho skutečných potřeb, obvykle to přijme. Dotyčný v nitru cítí, jakou energií je příslušný rozhovor naplněn a zda nesleduje nějaké skryté požadavky.

A tak Maria, jestliže přemůže vnitřní tlak, může si prostě koupit jinou zubní pastu a nechat manžela, ať si s tou svou dělá, co chce. Má na to právo a Maria to tuší. Časem pak může odložit své výhrady a vytlačovat svou pastu nyní už podle vlastního uznání, nikoli podle toho, jak byla vychovaná. Je důležité dopřát lidem svobodu. Jen tak mohou energie ve vztazích volně proudit a jejich účastníci se mohou vedle sebe svobodně rozvíjet.

Hněv a očekávání určitých postojů mohou vytvořit silné spojení s tím, ke komu tato energie míří. Nenávist vytváří stejné energetické spojení jako láska. Očekávání otevírají auru, a tak do ní mohou proniknout negativní energie. Kromě toho se tím vždy vyvíjí jistý nátlak, který druhému nedělá dobře. Důležitým

základem vztahu je svobodné soužití a na takových emocích, jakými jsou hněv a falešné naděje, je třeba bezpodmínečně pracovat a co nejdříve je změnit.

Můžete namítnout, že vzájemný rozvoj se neobejde bez potíží a konfliktů. To ale platí jen podmíněně, neboť nesmíme zapomenout, že prožívání svazujících vzorů neumožňuje žádný pokrok, jen živí stará pole. Než o krok postoupíme, musíme nejprve odevzdat „domácí úkoly“.

Duchovní vedení přesto konflikty ve vztahu používá. Kdyby se někdo dokonale odpoutal od všech vztahů, mohlo by velmi rychle dojít k „duchovnímu zamrznutí“. Byl by odříznut od signálů vnějšího světa, které jsou cenným zrcadlem poznání. Aby však bylo možné poznat a zpracovat vnitřní pochody, je nutný i dopad negativních pocitů.

Často některý z partnerů pocítí, že je v manželství zanedbávaný a nedostává to, nač má nárok. Děje se tak především tehdy, jestliže si manželé neudělají čas na to, aby spolu trávili chvíle klidu a harmonie. Je důležité věnovat se tomuto energetickému poli, jinak zatuhne a tím ztěžuje vzájemnou blízkost a znemožňuje cítit pohodu a náklonnost. Jestliže pocit zanedbávání trvá a přidruží se další problémové situace, v nichž se někdo cítí opomíjený, vytvoří se vnitřní zášť, která může přerůst v zlobu a nenávist. Snadno se pak objeví tendence oplácet druhému stejnou mincí. Ješitnost velmi rychle vyrukuje se svým programem a vytvoří se astrální či mentální formy, které začnou energeticky působit na auru partnera.

Je nanejvýš důležité spolu mluvit. Pokud se cítíme ublížení, musíme to partnerovi sdělit. Měli bychom však této příležitosti využít ke konečnému odbourání nakupených agresi, a nejen k tomu, abychom ukazovali svá vnitřní zranění.

Pokud není naše žádost hned vyslyšena, měli bychom přezkoumat, neleží-li část viny také v nás. Nasloucháme sami dostatečně svému partnerovi, máme pro něho otevřené srdce, oči a uši ?

Nenamlouváme si, že musíme stále jen dávat a dávat, aniž bychom si sami také někdy něco dopřáli ?

Je velkým omylem domnívat se, že ve svém vývoji pokročíme a bude z nás takzvaný dobrý člověk, jen když budeme hodně dávat. K duchovní zralosti právě tak patří brání. I tyto protiklady je třeba vyrovnat, abychom dosáhli vnitřního vyvážení.

Lidé, kteří si nic nedopřejí, mívají přinejmenším špatné svědomí. Chovají se svému nitru pocit, že nejsou cenní nebo udělali nějakou chybu, která jim brání někdy také něco přijmout. Tento postoj vyvolává blok, který nedá jemnohmotné energii volně proudit. Pokud si zakážeme přijímat dobro, může to vést i k těžkým nemocem.

Někdy si ženy z odmítání sexu udělají prostředek, jak prosazovat své cíle. To se dá samozřejmě praktikovat jen po určitou dobu, potom si partner takové chování nedá líbit.

Všechny pokusy používat ve vztahu sílu spočívají v nedostatku komunikačních schopností. Také odpírání, nedávání, má v touze po dominanci důležitou roli. Kdo

se však o to snaží? Pokus o nadvládu je znakem velké slabosti a nedostatku sebedůvěry. Kdo se o to pokouší, není schopen otevřeně hovořit, ale sází na falešnou kartu síly.

V mnoha manželstvích stále dochází k pokusům vnutit partnerovi svou vůli, potlačit jeho osobnost a získat nad ním převahu. To však nikdy nemůže vést k pravé lásce. Pokud na nás někdo nebere ohledy, souvisí to s tím, že nám chce odebrat životní energii nebo moc. Někdy se v takovém ukřivděném člověku nahromadí zlost pro nesplněné naděje, takže chce, aby jeho partner trpěl stejně jako on. Ani to pochopitelně není cesta ke skutečné lásce.

Cítíme-li takové sklony, a musíme bohužel počítat s tím, že je jimi do jisté míry postižen každý Člověk, pak je velmi důležité s nimi přednostně pracovat. Ani zde nehraje rozhodující roli, jak takové pocity vnímáme a prožíváme, záleží hlavně na tom, jak z takové situace vyjdeme - nikoli, jak jsme se do ní dostali. Protože s takovým problémem se potýká každý člověk, neměli bychom za to ani sebe, ani nikoho jiného odsuzovat.

Nedojde-li v nějakém vztahu navzdory dlouhodobému a intenzivnímu úsilí k žádnému souladu, nastala pravděpodobně situace, kdy je třeba se rozejít. To by nikdy nemělo být provázeno hněvem a nenávistí, ale vědomím, že rozchod je zřejmě tou pravou cestou, jak udělat žádoucí kroky k vlastnímu rozvoji.

Při rozvodu hraje další vlivnou roli pole náboženství. Ve většině křesťanských církví se při sňatku přísahá vzájemná věrnost až do smrti. Ve světské rovině dojde k zákonnému rozloučení svazku, avšak v církevní rovině trvá dále. Církevní zákony rozvod zakazují a v této rovině zůstávají lidé svázáni.

Doporučuje se proto, aby manželé uskutečnili rozvodový rituál alespoň sami pro sebe. Je třeba vytvořit podobnou atmosféru jako v kostele, kde byli oddáni. Vyjádří si vzájemný respekt a zahájí rozchod. Poprosí Kristovu sílu o uvolnění manželských energií s vědomím, že jejich rozchod se může stát částí procesu duchovního růstu. Poděkují duchovnímu vedení za podporu a požádají vyšší síly, aby svazek rozvázaly. Upřímná prosba ze srdce může způsobit, že svazující struktury budou uvolněny.

Podobně lze naložit s přísahami, které si partneři v láskyplných chvílích složili. V tiché meditaci partnera v duchovní rovině poprosíme, aby nás zprostil slibů, které jsme mu dali, a totéž poskytneme i my jemu. Dovolí-li nám bývalý partner s upřímným přáním začít novou cestu, může z toho vzejít velké duchovní uspokojení.

Při rozchodu bychom měli mít na zřeteli i společně vytvořené rodinné energie, jakož i myšlenkové a emocionální formy. Při vrocím obřadu je rovněž můžeme předat vyšším silám s prosbou, aby dosud trvající společné formy zrušily a změnily tok energií. Týká se to i ochranných bytostí, které o rodinu a manželský pár pečovaly. I jim je třeba vděčně poděkovat za pomoc.

V řadě případů usoudíme ale příliš brzy, že manželství ztroskotalo, a nepochopíme správně signály pro možný vzájemný rozvoj. Propásneme dobrou příležitost a v novém vztahu se setkáme s týmiž problémy. Vždy se vyplatí nasadit všechny síly, abychom nemuseli obelhávat sami sebe. Někdy stačí jeden

víkend k tomu, abychom partnera znovu respektovali a uvědomili si vlastní chyby.

Někdy se nakupí plno maličkostí a vytvoří zbytečně velký problém, s nímž si nevíme rady. Cítíme se přetíženi, a protože jsme s partnerem každý den, zahltní nás negativní energie. Problémy vztah převálcují a my jsme si jisti, že nám to už neklape. Podaří-li se však problémy vyřešit, vdechneme vztahu nový Život.

Takové nakupení energetických problémů může zasáhnout řadu oblastí:

- Staráme se o svou vážnost, vzhled nebo o zdraví.
- Prožíváme hospodářské potíže a nemůžeme dostát finančním závazkům. Problémy se kupí zvláště při stavbě domu. Energetické výzvy jakéhokoli domu je třeba nejdříve zpracovat.
- Denní práce v domě a na zahradě, které neděláme rádi, nás utlačují.
- Nemáme čas na oddech a na věci, které nám působí potěšení. Máme pocit, že nic nestíháme, což vede k velikému citovému tlaku.

V mnoha případech za to vztah nemůže. Proto je důležité nevyhýbat se běžným životním situacím. Partnery to často znovu svede dohromady a oba si ujasní, že ve zvládání všedních povinností musejí být aktivnější a vyhradit si čas i sami pro sebe. Potom pocit nespokojenosti nepřenáší jeden na druhého.

Řešení může vypadat takto:

- Začneme aktivně přistupovat k problémům všedního dne.
- Přiznáme si vlastní negativní pocity a zpracujeme je.
- Společně si pohovoříme - aspoň jednou týdně u kulatého stolu.
- Naučíme se přijímat kritiku a zdůvodňovat své námitky.
- Přezkoumáme, zda se nesnažíme druhého radikálně měnit.
- Zeptáme se sami sebe: Nestaráme se příliš o cizí záležitosti, zatímco vlastní problémy necháváme stranou? Snaha někoho měnit vždy vyvolává silný stres.
- Nedáváme se umluvit přáteli, kteří mají své vlastní problémy a hledají spojence?
- Nedáváme se zatáhnout do odsuzování partnera nebo celého manželství a neprožíváme pak jejich negativitu?
- Přezkoušíme, zda jsme spokojeni sami se sebou a zda se nechceme mstít za vlastní nespokojenost.
- Míváme sklon na základě nějaké zdánlivé chyby vidět všechno v nejhorším světle. Je třeba si všímat také partnerových dobrých stránek.
- Často soudíme, že máme právo na zášť. To však nemůže být cesta pravé lásky.

- Měli bychom si ověřit, zda nejsme zajatci starého pole: „Budeš-li se mnou zacházet vlídně, budu já dobře zacházet s tebou. Pokud ne, potrestám tě.“
- Zeptáme se: Nebereme se příliš vážně ? Je to pro nás dobré ?
- Nasloucháme druhému a akceptujeme ho.
- Někdy partnera pochválíme a řekneme mu něco milého.
- Uděláme si čas pro příjemnou chvíli ve dvou.
- Při návratu domů či schůzce mimo dům budeme zdvořilí a řekneme, jak jsme rádi, že partnera zase vidíme.
- K naslouchání druhému a jeho přijímání patří i informace o našich potřebách, nikoli jako striktní požadavek, ale konstatování faktu.
- Zajedeme si někdy za rodiči či starými přáteli, abychom se mohli těšit na setkání.
- Budeme se starat o vlastní zdraví, o dostatek spánku nebo cvičit, abychom zhubli.
- Své osobní potřeby nenecháme závislé na partnerovi a nebudeme uražení, jestliže on bude sledovat zase svoje.
- Budeme se učit svobodě, respektu a vlídnému probírání svých potřeb.

Nejlepší energetické předpoklady máme tehdy, když svobodu, toleranci a dávání nepodmiňujeme tím, co sami očekáváme. Pokud nedáváme skutečně svobodně a bez podmínek, nemůžeme opravdově přijímat. Pod nátlakem se dá pravda na nějakou dobu skrýt, ale nedá se na tom stavět dobrá budoucnost.

Stále znovu se stává, že se cizí energie pokoušejí vztahy rozbít. V energetické rovině vybudí náhle naši nespokojenost a nutí nás přít se s partnerem. Namlouvají nám, že příčinou všech našich problémů je on. Vzkypí agresivita a hněv a přimějí nás zasáhnout ho na zranitelném místě, což způsobí, že také on odpovídá hádkami a odporem. To bývá počátek veliké krize vztahu.

Cizí energie se svými aktivitami ustanou teprve tehdy, až zasejí tolik sporů, že už nemůžeme najít cestu zpět a přestaneme spolu mluvit.

Jakmile se do znesvářeného citového světa vrátí klid, nedokážeme si vysvětlit, z čeho se takový spor vůbec mohl vyvinout. Pak je důležité odhodit falešnou hrdost a snažit se znovu o sblížení. Jinak by cizí energie zvítězily a my bychom se stali jejich hříčkou. Za podobnými věcmi velmi destruktivní bytosti, které nám nepřejí nic dobrého nebo se snaží část naší energie získat pro sebe.

Často jsme svědky, že si partner přináší mnoho nedobrych energií z pracoviště. Tyto necitelné energie prospívají a sílí, jestliže mohou vyvolat spory a svalit na nás temné emoce. Oslabení lidé přinášejí domů především negativní myšlenkové formy skupinového tlaku, konkurenční závisti a mocichivosti, které se vytvářejí v pracovním poli. Je třeba na několik minut vypnout nebo

s partnerem vlídně pohovořit, aby se zamezilo přítoku cizích energií. Jejich přenos bývá příčinou četných sporů a rozbil již mnoho vztahů.

V četných vztazích vznikají spory o jisté pozice. Během hádky se jeden snaží druhému vnutit své stanovisko. Ke každému sporu je však třeba dvou. Na to by se při hledání viny nemělo zapomínat. Podívejme se, co se při hádce odehrává v energetické rovině !

Domnělý vítěz má po sporu stále více energie, neboť aura domněle poraženého se bortí a vítěz z ní odčerpává energii. Poražený musí její ztrátu nahradit a zpravidla čeká na vhodný moment „pomsty“.

To svědčí o tom, že při sporu přechází energie z jednoho člověka na druhého.

Láska se nepře a samotný člověk se těžko může hádat. Mělo by nám být proto jasné, že kdykoli se hádáme, neseme v sobě složky, které by rády uplatnily svou agresivitu a potřebu být vždy v právu.

Je třeba nastolit porozumění a lásku, neboť jestliže partner vidí, že ho akceptujeme a nesnažíme se mu vnutit vlastní vůli, uzná to a můžeme dospět k láskyplnému řešení. Mnoho lidí reaguje agresivně teprve ve chvíli, kdy se jim zdá, že je nikdo neuznává a neváží si jich. Pak se jejich agresivita stává voláním o pomoc a to by nemělo zůstat bez povšimnutí.

Má-li někdo sklon k prudkým reakcím, měl by se sám sebe ptát, jak si v takových okamžicích počínat. Při použití síly se může uvolnit hodně negativních energií. Je záhodno prověřit, zda potřeby, o něž právě bojuje, jsou nezištné. Tím se netvrdí, že není důležité brát se za svá práva. Jsme-li však na správné cestě, nemusí dojít k boji a ke sporům. Nemusíme ani potlačovat žádnou bolest, kterou jsme utrpěli. Jen bychom se neměli mstít a reagovat agresivně, nýbrž otevřeně a upřímně o všem promluvit a odvodit potřebné důsledky. Duchovní vedení nás na takové cestě vždycky podpoří.

Některá manželství se uzavírají už v duchovní rovině, aby jeden z partnerů mohl toho druhého podpořit na jeho cestě. Toho pak zřejmě čeká mnoho práce nebo se zabývá obtížnými tématy života. Bez opory a podpory onoho konkrétního Člověka by to nezvládl. Tím se ocitá „v boji“ a zdá se být tím důležitějším, ale bez pomoci partnera by svou práci nikdy nemohl dokončit. Jde často o vztahy, které by se neměly rušit. Naštěstí si partneři jejich pozadí většinou uvědomují a při nezdarech neházejí ručník do ringu, ale jdou dál svou cestou, V nitru vytuší pravdu a podle toho jednájí.

Odumřelá partnerství se dají rozvázat, když jeden z dvojice konečně najde odvahu zbavit se spousty nároků a požadavků. Dospěje tak k vlastní svobodě a většinou pomůže pochopit situaci i svému protějšku. Rozchod by nikdy neměl být útekem nebo výsledkem vnitřní rebelie, ale řešením nalezeným v klidu, řešením, které přináší pocit pravdy. Pokud se za ně přimlouvá i duchovní svět, oba partnery na jejich nové cestě podpoří. Rozchod pak proběhne poměrně spořádaně a nový život se brzy zformuje.

Snaha o správné rozhodnutí by měla vždy vycházet z vlastního nitra. Lidé nám mohou zvenčí poskytovat rady a podněty, ale rozhodnutí by měla vždy ladit s naším nitrem. Pak bývají správná a podpořená duchovním vedením.

Pokud se v mladých letech vrháme do nového vztahu bez velkých výhrad, s přibývajícím věkem je tomu docela jinak. Stáváme se kritičtějšími, nepřijímáme všechno, co se nám nabízí, a raději se před každým krokem dvakrát rozhlédneme. Často se také chráníme před možnou újmou tím, že si nikoho tolik nepustíme k tělu. Někdy to trvá delší dobu, než jsme opět ochotni otevřít své srdce. Ani v těchto případech ale nemůže být řešením tlak zvenčí. Také v rámci nového vztahu se mohou vynořit pevně usazené staré struktury a my jisté výroky nebo činy kvapně zařadíme do škatulky zkušeností, aniž bychom důkladněji přezkoumali, jak to bylo míněno. Je třeba znovu přezkoumat staré bolesti, aby mohly být beze zbytku likvidovány.

Někdy nás obklíčí myšlenkové formy jistých vztahových problémů a stanou se skutečnou léčkou. Je pak žádoucí ujasnit si, že láska nemá nic společného s křečovitými mocenskými hrátkami, a zabývá-li se stále nějakými problémy, vytratí se veškerá náklonnost. Láska uvolňuje. Láska je volná a plyne. Láska se nikdy nedá spoutat a zadržet; proudí sama ze sebe do věčnosti. Láska se rozdává, protože sama je darem. Nemůžeme **chtít** milovat.

Láska neplodí závislost a po nikom ji také nežádá. Pokud k něčemu takovému dojde, jsou podnětem vnitřní obavy, starosti a svazky, které jsme si většinou do této inkarnace přinesli a které by měly být zrušeny. Jen tak se dobereme pravdy. Klíčem není odmítání vztahů, ale zdolávání závislosti. Strach ze závislosti a svázanosti spotřebovává velké množství energie.

Často nás po ukončení manželství přepadne taková bolest, že nám připadá nemožné ji snést. Tato bolest bývá tak veliká, že se nedá popsat slovy. Je to proto, že četné naše vnitřní složky věří, že nás už nemiluje ani Bůh. V našem nitru se partnerská péče smísila s vírou v Boží péči. Přenášíme pak partnerskou blízkost na blízkost k Bohu. Pokud se vztah rozpadne, domnívají se vnitřní složky, že je opustil i Bůh - což přináší skutečně nesmírnou bolest. Především opuštěný partner si myslí, že to snad ani nepřežije.

Zraněné části osobnosti se pak pokoušejí získat co nejrychleji chybějící péči od někoho jiného, což samozřejmě není možné. Musíme nejprve pochopit, že Bůh nás miluje a stojí při nás, ať už se v jakémkoli vztahu tohoto pozemského života děje cokoli.

Přestože do manželství často vstupujeme s příliš romantickými představami, při oboustranném růstu a ochotě odhalit hlubší smysl života může takový svazek znamenat mocný pramen síly. Nemá pak nic společného s majetnickými snahami a s uplatňováním vlastních požadavků, nýbrž je společnou základnou pro osobní práci na sobě. Při láskyplné vzájemné náklonnosti lze povznést světlé stránky obou partnerů a osobnost z toho může vyjít posílená.

Platonické vztahy

Pod pojmem platonický vztah rozumíme vztah mezi mužem a ženou, při němž nedochází k žádné výměně mužské a ženské energie prostřednictvím sexuální síly. V jemnohmotném energetickém poli nevzniká žádné energetické spojení, které by mohlo vyvolat tělesnou reakci, konkrétně sexuální přitažlivost.

Život je samozřejmě plný vztahů k různým lidem, při nichž sexuální síla také nehraje žádnou roli. Děje se tak v rodině, mezi přáteli, příbuznými či kolegy v práci. Při každém setkání s jiným člověkem dochází k výměně energií v podobě informací na myšlenkové a emocionální rovině. Bez jediného slova při tom lze předat vysoké vnitřní hodnoty stejně jako negativní, nenávistné city, jde-li o kontakt se zlostným člověkem. Mnoho lidí se proti tomu snaží chránit, ale daří se jim to jenom v omezené míře. Pomocí praktik bílé magie, která přesto zůstává magií, se pokoušejí postavit ochrannou zeď, ale tu je pak vždycky třeba zbourat. Pravou ochranu nabízejí jenom láska, modlitba a práce na sobě, aby se vnitřní složky osobnosti orientovaly na lásku a nemohly se stát rezonanční základnou pro temné energie. Pak jsme opravdu svobodní, neboť kdo vibruje láskou, nepodléhá zákonu příčiny a následku.

Přesto nemůžeme okolním energiím zcela uniknout. Jestliže na druhé straně zeměkoule dojde k zemětřesení, při němž zahyne mnoho lidí, v jemnohmotné rovině každého citlivého člověka se to projeví. Nemusí znát pravou příčinu, ale tento vliv zde existuje. Všechny živé bytosti spojují planetární vibrace.

Zejména silně pociťujeme výměnu energií uvnitř rodiny, a to díky pokrevním svazkům. Proto se lidé po rodinných hádkách cítí tak hrozně - tyto konflikty polykají mnoho energie.

V dřívějších dobách mohli prarodiče přebírat večer od dětí přebytečnou energii, což oběma stranám dělalo dobře. Normální energetická výměna probíhá však mezi lidmi nepřetržitě.

Existují lidé, kteří se v tomto životě potkávají jako přátelé a jsou si velmi blízcí. Pokud byli v některém z minulých životů sourozenci nebo mezi nimi panoval vztah rodiče-děti, je tabu pohlavního kontaktu v jejich duších zakotveno tak silně, že v tomto životě k žádné výměně sexuální energie nedojde. I když se takoví lidé potkají jako muž a žena, pociťují sice těsné spojení, avšak jen platonické.

Také vřelé přátelství mezi dvěma muži nebo ženami v minulém životě může být důvodem, proč nyní netouží po tělesném sblížení, ačkoli se v tomto životě potkávají jako muž a žena.

Někdy se dva lidé v duševní rovině rozhodnou prožít a vyřídit své světské a duchovní úkoly společně, ovšem bez zmatků a možných rozchodů. Pak není

jejich úkol zatížen procesy, které prožívají s jinými lidmi. Je důležité, aby si tento odstup udrželi a těšili se z vnitřního spojení.

Stává se také, že určité duše, které již dlouho mají společnou cestu inkarnace, se vtělí současně. Většinou je čekají úkoly, jimž se duchovně upsali. Jejich vnitřní svazek dosáhl takové hloubky, že vylučuje a přesahuje stupeň tělesného spojení. Energetické úkoly neumožňují vznik sexuálního napětí. To by totiž ohrožovalo společný úkol, a proto po něm jejich duše netouží.

Každý z nás může ve svém nitru takové důvody pociťovat. Měli bychom však mít na paměti, že tělo leckdy reaguje na základě svého elementárního vědomí, aniž bychom proti tomu mohli v první chvíli něco podniknout. Reaguje podle svých potřeb a vyvolá reakci, která téměř výlučně tkví v našem nitru.

Na konci inkarnační cesty, při posledním odložení těla a všech proudů energie, které jsou s ním spojené, stojí dokonalá jednota mužských a ženských aspektů uvnitř vlastní duše. Nad veškerým bytím se rozklene láska. Pocítíme vnitřní vztah ke všem duším; uvolněním vnitřního toku lásky a jejím prožitím v rámci pozemských vztahů se láska rozšíří na nejbližší vyšší stupeň duchovna. Padnou hranice mezi partnery, rodinami, zeměmi, národy, kontinenty a planetami. Život se povznese k novým jedinečným poznatkům a čekají nás nová, netušená životní dobrodružství.

(11)

Nové cesty ve vztazích

Zdá se, že ve vývoji Země dozrál čas, kdy se zvedají závory vědomí, které dosud stály lidem v cestě. Zvyšují se světelné vibrace a negativa ztrácejí možnost se zde vyžít. Člověk sice ještě dlouho nebude dokonalý, může však probíhat vývoj ve spirituálních kolejích. Lidstvo pociťuje niternou blízkost božství. K tomu přistupuje velká schopnost jasnovidného vnímání a poselství z duchovního světa jsou dostupná všem lidem.

Vztahy se nebudou navazovat pouze z osobních potřeb, ale s vědomím naplnění společného duchovního pokroku. V této formě soužití můžeme mnohostrannost lidského bytí zakusit v druhých a právě tak jejich prostřednictvím můžeme zakoušet přítomnost božství. Rozdávající se láska, která nemá být nikdy podmíněna vlastnictvím či požadavky, bude volně proudit. Tak může setkání s lidským „ty“ vést k setkání s božským „Ty“.

Ten okamžik není daleko - jak v individuálních vztazích, tak v globálních událostech. Nynější poslední krok před velkou proměnou je napínavý a v rámci vztahů dojde k četným změnám starých karmických struktur.

Následující myšlenky mohou tento proces ujasnit a vnést do vztahů trochu více porozumění. A také přispět k většímu respektu a lásce:

- V každém vztahu bychom si měli dopřát jistý čas na promýšlení- kvůli sobě i kvůli tomu druhému. Třeba tím, že spolu jednou týdně zasedneme ke „kulatému stolu“.
- Měli bychom hovořit o aktuálních pocitech. Je důležité do nich společně proniknout a probrat je - jen tak je možná náprava. Měli bychom rovněž upustit od odsuzování druhého, i když v nás vyvolává bolestné zážitky.
- Je třeba poskytnout partnerovi čas k nerušené výpovědi. A sami stejně volně promluvit.
- Je nutná absolutní upřímnost a otevřenost, zejména pro vyslovení skutečných potřeb.
- Ochota mluvit otevřeně o problémech brání hromadění vnitřní zášti. Jinak by se v nějaké nevědomé formě projevila, například jako nemoc.
- Objeví-li se zábrany vyslovit všechno, co hárá v našem nitru, můžeme modlitbou poprosit o pomoc duchovní svět nebo jemnohmotné pomocníky.
- Každý by si měl ověřit, zda není vláčen svými požadavky. Ty působí jako výbušné nálože, které mohou v nevhodný okamžik explodovat.
- Pro lásku a lidskou blízkost, pro náklonnost a vzájemnou něhu je vždy potřeba jistý čas. Stačí k tomu pohlazení nebo láskyplný pohled. Pová tomu druhému, že jsme tu pro něho.
- Každý vztah se znovu rozvine, je-li tu ochota k promíjení. Můžeme si přitom uvědomit, že ani my sami zřejmě nejsme bez viny. Rychle si namluvíme, že máme právo druhého kritizovat a něco po něm požadovat, a dočista přitom zapomeneme, že i my sami můžeme být obtížným partnerem. Je přitom důležité pochopit, že sami odpouštět nemůžeme. Můžeme něco prominout a nakonec na to i zapomenout - ale odpuštění je něco jiného. To přináší vyšší síla, která námi protéká. Proto se jí musíme svěřit a prosit ji, aby rozhodla za nás.
- Pravá pospolitost a vzájemnost ruší falešně chápanou závislost. Cílem duchovní cesty je společenství svobodného toku lásky. Staré, svazující vzory minulosti je třeba přepracovat, aby se ve svobodném svazku mohli oba účastníci volně rozvíjet, podporováni partnerovou láskou.
- Měli bychom si položit otázku, nemáme-li v sobě dosud strach a nepokoušíme-li se proto partnera ovládat. Ten nám však vnitřní sílu nikdy dát nemůže, to může pouze Bůh.
- Neměli bychom zaměňovat sebeobětování s láskyplným dáváním. Obětujeme-li se, aniž bychom mysleli na božství v sobě, znamená to, že si sami sebe příliš neceníme.
- Kde se objeví bolest, je třeba něco vyjasnit. Láska žádnou bolest nezná. Bolí jen ty složky osobnosti, které jsou v zajetí určitých požadavků a představ a nemohou dosáhnout svého cíle.

- Je vhodné přezkoumat, jak silně a rychle zaujímáme obranné pozice. Pravda nepotřebuje žádnou obranu, ozbrojuje se jen ego, když se pokouší hájit své cíle. Nehlídáme-li tyto snahy, stojí nás mnoho energie. Sebejistí a svobodní jsme jen tehdy, řídí-li naše jednání intuice, nikoli vnitřní požadavky.

- Důvěřujeme dostatečně svému partnerovi ?

- Chybí nám radost ? Podléháme odsudkům a niterné zášti ? Pak je třeba zjistit, zda žijeme podle svých vlastních potřeb. Šli bychom rádi plavat nebo do kina ? Byli bychom někdy rádi sami, ale neodvažujeme se to sdělit partnerovi, aby se neurazil ? Někdy se všechny nakupené neuskutečněné potřeby provalí. Nezpracovali jsme je totiž, jen jsme je odsunuli. Je důležité je poctivě vyjevit. Má-li s tím partner problémy, je načase, aby na sobě zapracoval.

- Jsme připraveni naslouchat druhému, když nás kritizuje, a jsme ochotni kritiku přijmout ? Jen ochota pracovat na sobě nás může dostat dál. Jsme-li přesvědčení o své dokonalosti, je to krok zpět. Vztah, který není otevřen pro nové věci a změny, je většinou odsouzen k zániku.

- Také tělo potřebuje v ruchu dnešní doby nezbytný prostor pro zachování citlivosti. Je v rámci partnerství místo pro něžnost a pospolitost ?

- Chováme stále úctu k partnerovi ? Je nám sympatický a těšíme se na něj ?

- Měli bychom zcela vědomě usilovat o to, abychom na našem vztahu viděli ty dobré stránky. Kvůli několika maličkostem rychle zapomínáme, že žijeme v báječném vztahu. Je třeba vidět i krásu, nejen potíže.

- Očekáváme pochopení a pozornost jen pro sebe, zatímco svému partnerovi nedokážeme naslouchat a být k němu milí ?

- Nasloucháme svému srdci a jednáme podle toho ?

Vztahy nám umožňují báječným způsobem poznat božství v sobě i v druhých. Otevírají brány k prožití nejhlubších pocitů. I když se někdy zdají těžké, spočívá jejich tíha v nás samých a jenom zde může být odlehčena. Vnější svět je vždycky jen zrcadlem. Pokud jsme dokázali ve svém nitru mnohé proměnit, nečekají nás v okolním světě tak bolestné konflikty, ledaže bychom převzali úkol za nějaký větší celek. Pak musíme na základě své duševní síly pracovat na určitých polích tak dlouho, dokud to duchovní vedení bude vyžadovat.

Každý člověk si může být jistý, že jeho duchovní vedení a božská duše jej řídí a vedou s nejvyšší láskou. Boží láska podporuje jeho konání. Člověk **smí** být šťasten. Být šťastný je jeho pravé vnitřní poslání, aby jeho štěstí zasáhlo i ostatní lidi. Nadnáší-li ho láska, je schopen pozvednout jí i ostatní bytosti. Láska je jedinečným lékem na bolesti světa.

Kéž by všichni lidé tuto lásku cítili ve svém nitru a nechali ji proudit.

Zamyšlení

Úplné spektrum lidských vztahů si nelze představit. Existuje tolik podob lásky, kolik je na světě lidí. V každém opravdovém vztahu se projevuje zářivé světlo oné vyšší, božské lásky, jež nachází výraz v obou partnerech. Dotýká se zúčastněných a proměňuje je, ale nadto působí i na ostatní lidi a veškerý život.

„Kde je láska, nemůže být utrpení,“ prohlásil s kouzelnou jasností Krišnamurti. V hlubokém pochopení této věty leží klíč k tajemství vztahů. Kdo je naplněn skutečnou, hlubokou, božskou, nesobeckou a nic nežádající láskou, nemůže pocítit žádnou bolest. Přinejmenším nikoli v osobní rovině. Může spolu snášet utrpení světa a cítit jeho utrpení, tak jak to při svých misích dělají všichni velcí Boží vyslanci, ale nikdy nebude strádat proto, že by nebyl milován. Nikdy nebude očekávat, že se někdo zachová pouze určitým jemu vyhovujícím způsobem. Nebude mu vadit, že jeho partner bude rozdávat lásku ze srdeční čakry i ostatním lidem.

Ve vztazích můžeme dospět k nějakému konci právě tak málo jako u lidského vědomí. Všechno je v pohybu. Vše živé roste a lidské vědomí se stále otevírá novým dimenzím božství. Lépe řečeno: božství nabízí vstřícnému vědomí stále nové, dokonalejší krásy.

Pole vztahů mezi lidmi nezůstává globálním procesům změn uzavřeno. Také zde existují nové formy blízkosti, hloubky a sexuality, které nepotřebují ego a majetnické nároky. Je tu láska, která se rozdává, protože sama je darem. Můžeme chtít nenávidět, ale nemůžeme chtít milovat. Láska je jediný lidský cit, který nikdo nemůže dávat ze svého. Vždy zůstává darem. Vždy zůstává tajemstvím.

Pokud se v blízké budoucnosti ještě více otevřou brány k vnitřním světům, dopadne nové světlo i na všechny formy každodenního lidského života. Tak jako dojde k transformaci pozemského vědomí, tedy k proměně makrokosmu, dojde i k transformaci buněk, tudíž k proměně mikrokosmu. Tento dramatický transformační proces nemůže nezasáhnout oblast vztahů. Až větší láska a zářivé božské světlo obejmou celý život, vstoupí do nové dimenze i soužití ve vztazích. A to nemůže být jiné než naplněné větší svobodou, čistší náklonností a šířící se láskou. Zmizí utrpení, neboť LÁSKA je proměnění. Možná už ani nebudeme mluvit o vztahu, ale o vesmírné provázanosti. V každé opravdové lásce pak bude prosvítat jiskřivá plocha nesmírného drahokamu všeobjímající BOŽSKÉ LÁSKY.

Aura v každodenním životě

Jak porozumět svému duchu i tělu, uchovat si zdraví a načerpat energii...

V dnešní době už nejspíš vůbec nikdo - snad kromě nejzarytějších materialistů - nepochybuje o tom, že mimo svět hmotný, hmatatelný a viditelný existuje také svět duchovní. Na ten si sice sáhnout nemůžeme, ale to ještě neznamená, že neexistuje. Naopak. Je stejně skutečný, s vlastními pravidly a zákonitostmi, jako ten, který známe. A právě tak skutečný je i energetický obal lidského těla: aura.

Na tu kromě energetických polí působí i duchovní bytosti, s nimiž nás tahle knížka naučí komunikovat. Dočteme se, jak si vylepšit kondici a zdraví, co si oblékat, proč nekouřit, jak meditovat, co jíst, jak zdravě spát a vůbec, jak vyrovnaně, šťastně a plně žít. Naučíme se lépe porozumět svému vlastnímu tělu i duši. Kdo z nás to v dnešním světě nemá zapotřebí ?

Aura v každodenním životě 2

Pokračování převratné práce o působení nehmotných sil a světů...

Objevte, jak myšlenkové formy a energetická pole utvářejí náš běžný život...

Víte, jaká je skutečná podstata depresí ? Tušíte, co je duchovní příčinou nemoci ? Myslíte, že Jidáš byl odsouzeníhodný člověk ?

Na tyto a mnohé další otázky odpoví kniha německé autorky Manuely Oetingerové. Nečekejte ovšem žádné laciné útěchy, populární návody nebo stokrát omleté „pravdy“. Druhá publikace o lidské auře a o působení neviditelných sil je stejně netradiční a objevná jako její první díl, a navíc se v ní ještě dočteme, co se skrývá za působením alkoholu, zda se můžeme domluvit se zvířaty nebo proč bývá cesta k opravdovému poznání tak osamělá...

Viditelný, hmotný svět, v němž žijeme, je totiž neoddělitelně spjat se světem neviditelným, duchovním, který na nás působí víc, než jsme mnohdy ochotni si připustit.

Peter Michel : Aura v obrazech - velká ilustrovaná kniha

Neopakovatelné pozvání do barevného světa lidské, zvířecí i rostlinné aury.

O energetickém poli obklopujícím všechny živé bytosti, dnes všeobecně nazývaném pojmem aura, se mluví od nepaměti. Teprve v poslední době ale začíná něco takového opatrně připouštět i věda. Jen těžko už ji totiž může přehlížet, když nejrůznější důkazy její existence přinášejí i mnohé seriózní badatelské práce.

V bohatě ilustrované knize Petera Michela najdete souhrnný přehled nejdůležitějších výsledků soudobého výzkumu doprovázený působivými ilustracemi. Malby, pořízené výtvarníky podle popisu jasnovidců pozorujících aury lidí, zvířat i rostlin, nabízejí pohled do kouzelných krajín plných průzračné čistoty

a ryzí emocionality. Jemnohmotný svět, jež se ukrývá za naším běžně viditelným světem, se tak postupně stává průhlednějším a pochopitelnějším.

Toto zásadní dílo fascinujícím způsobem dokumentuje a hojností barevných obrazů i srozumitelně ilustruje všechny vědecké poznatky moderního výzkumu aury.